Trăiește-ți visul

Loveswept

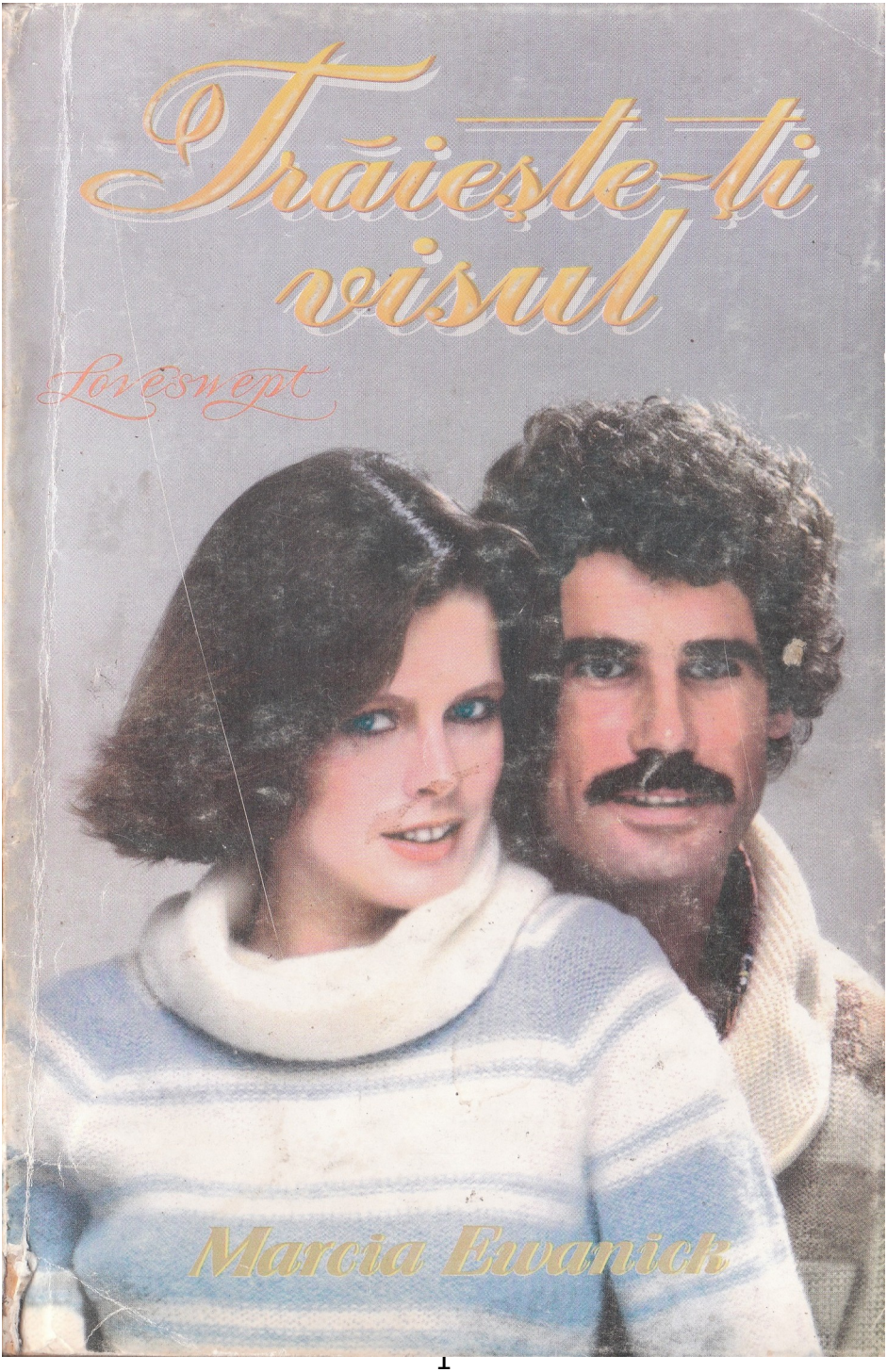

Marcia Evanick

Marcia Evanick

Trăieşte-ţi visul

Out of a Dream

by Marcia Ewanick

© Copyright 1994 by
Marcia Ewanick

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
editurii Miron.

© *Copyright* grafică Editura Miron.

LOVESWEPTE and the wave design are registered
trademarks of Bantam Books, a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© *Copyright* 1995
by Editura Miron

Marcia Evanick

Trăieşte-ţi visul

Traducere de Cristina Oancea

ISBN 973 – 95057 – 21 – 0

Capitolul 1

Dacă apare vreun spirit în noaptea asta, *renunţ*, *la prăjiturelele cu nucă de cocos pentru o lună*. Alice Jorgensen ridică ochii spre cer şi încercă să-şi înăbuşe gândurile necuviincioase, cu încă un căscat, în timp ce vocea, puternic accentuată a mediumului, umplea sufrageria.

— Elmer Jorgensen, arată-te! Dă-ne un semn!

Brăţările de argint ale lui madam Zeldar se loveau de masa de lemn, pe când se clătina înainte şi înapoi, în transă.

— Elmer, soţia ta de pe Pământ, Maude, te cheamă. Dă-i un semn!

Alice o privi pe mătuşa ei, Maude, care o strângea tare de mână, şi zâmbi trist. În fiecare an, în noaptea de Halloween, de cincisprezece ani încoace, Maude încercase să intre în contact cu soţul ei mort, Elmer. Şi în fiecare an rezultatul a fost acelaşi: absolut nimic. Nici voci stranii, nici lumânări care pâlpâie, nici zgomote misterioase, nici chipuri ale celor dispăruţi, fluturând pe pereţi.

Alice îşi mută privirea de la mătuşa ei la cea de-a patra persoană din jurul mesei din sufragerie, în afară de madam Zeldar, mătuşa Maude şi ea însăşi. Unchiul Herbert, cumnatul lui Maude, dormea adânc. Un sforăit uşor se auzea printre buzele lui întredeschise, iar pălăria lui imensă şi neagră îi alunecase pe frunte, ocrotindu-i ochii de lumina lumânărilor. Încă o mai ţinea de-o mână pe madam Zeldar şi pe Alice, de una din lăbuţele ei albe.

Anul acesta Maude trimisese după medium tocmai la Gary, în Indiana. Nu numai că îi ceruse o sumă

astronomică pentru a-l chema pe bietul, dispărutul Elmer, dar, pe deasupra, sosise mai devreme şi insistase să i se ţină companie înainte de începerea şedinţei. Aşa că niciunul dintre ei nu avusese timp să se schimbe de costumul pe care îl purtase, împărţind dulciuri copiilor din vecinătate. Unchiul Herbert fusese Pălărierul Nebun, mătuşa Maude fusese Dama de Cupă, iar anul acesta Alice rupsese tradiţia şi în loc să fie personajul care îi purta numele, fusese Iepurele Alb. Costumul de iepure, din blană grea, era incomod de călduros, machiajul roz de pe nas părea să se fi scurs, iar mustăţile îi atârnau. Una peste alta, era o ruşine pentru iepurii albi de pretutindeni.

Madam Zeldar se legăna şi mai repede.

— Elmer, dă-ne un semn!

Alice strâmbă din nas, din pricina mirosului pătrunzător de tămâie. Chiar dacă Elmer ar fi putut să comunice cu ei, ştia că n-o s-o facă. Elmer n-a ascultat niciodată de Maude cât a fost viu, aşa că de ce ar începe tocmai acum?

Pendula bunicului din salonul din faţă începu să bată ora. Era miezul nopţii. Ora la care, după cum pretindea madam Zeldar, se deschideau porţile către lumea cealaltă. Alice îşi mai înăbuşi un căscat, pe când a doua bătaie a pendulei răsuna în liniştea locuinţei victoriene.

— Elmer Jorgensen, te implorăm, dă-ne un semn! strigă madam Zeldar la a şasea bătaie a pendulei.

Cu gândul aiurea, Alice îşi scărpina de lemnul mesei piciorul acoperit cu blană. Surâse încurajator mătuşii ei şi-o strânse uşurel de mână.

— Elmer, ne auzi? strigă madam Zeldar. Dă-ne…

Alice sări în sus, cu inima cât un purice, auzind un zgomot puternic în salon. De parcă trăsnetul ar fi lovit

faţada. Ieşi în fugă din sufragerie, trecu prin faţa pendulei, care mai răsuna încă, şi nu se opri decât în salon. Madam Zeldar şi Maude erau în spatele ei. Cât despre Herbert, el nici nu se clintise.

Picioarele îmblănite ale lui Alice lipăiau pe podeaua de lemn şi se împiedicară în franjurile vechiului covor înflorat. Alunecă şi se agăţă de speteaza unui fotoliu, privind consternată la ceea ce se afla în mijlocul camerei. Acolo, pe podea, între şemineul din marmură de Carrara şi canapeaua de păr de cal a bunicii Jorgensen, se afla un bărbat. Cel puţin, aşa credea ea.

Purta un costum argintiu, care scânteia de electricitate statică. Scântei albastre licăreau ici şi colo pe trupul lui, iar materialul argintiu reflecta flăcările din cămin. Gluga argintie a jachetei era răsucită, umbrind partea stângă a obrazului. O şuviţă de păr castaniu îi acoperea ochiul drept. Alice căsca gura la omul neclintit. Sau era inconştient, sau era mort.

Auzi în spatele ei exclamaţia de surpriză a mătuşii şi tresări când madam Zeldar suspină adânc, odată cu ultima bătaie a pendulei. Privirea ei se întoarse către uşile duble de la intrare. Amândouă erau bine închise, din pricina frigului de afară. Privi apoi ferestrele încuiate. Cum intrase oaspetele lor în salon şi ce anume pricinuise zgomotul acela nepământesc? Sigur că nu picase din cer! Derutată, se uită în sus, la tavan. Nici măcar o crăpătură pe suprafaţa netedă. Ocoli scaunul cu grijă şi se opri lângă oaspete. Scânteile albastre dispăruseră. Tenul lui părea palid, pe lângă umbra întunecată a bărbii de o zi. Răsuflă uşurată când băgă de seamă precipitaţia lejeră a pieptului. Oricine ar fi fost, era în viaţă.

Omul gemu şi madam Zeldar scoase un ţipăt

ascuţit.

Alice şi Maude priviră uimite cum mediumul îşi ridică tivul fustei sale multicolore şi ieşi din casă, ţipând. Cuvintele ei răsunau în liniştea nopţii. *„Am reuşit*! *Am reuşit*!” Alice se încruntă. Asta o să le placă grozav vecinilor. Se îndreptă spre uşile de la intrare şi începu să le închidă. Pentru o clipă, privi cu jind în întunericul nopţii. Ar fi vrut s-o urmeze pe madam Zeldar. Dar nu putea. Trebuia să-i ocrotească pe Maude şi Herbert de acest intrus.

Mătuşa Maude ocoli încet camera şi se opri de cealaltă parte a bărbatului inconştient. Se întinse cât îi îngăduia costumul, examinându-l. Îi mângâie uşurel braţul. Un zâmbet îi lumină faţa ridată.

— Crezi că toţi arată aşa de bine în cer?

— Mătuşă Maude! exclamă Alice, năpustindu-se în cameră. Pleacă de lângă el, continuă ea, încercând s-o tragă pe Maude la o parte.

— Frumuşel băiat, nu-i aşa? zise Maude, râzând încetişor. Crezi că e un înger?

— Mai curând un înger căzut, murmură Alice, privind faţa chipeşă a bărbatului.

Ochii spălăciţi ai lui Maude se umplură de o bucurie copilărească.

— Poate că nu e Elmer, dar cred c-am să-l păstrez.

— Mătuşă Maude!… Alice reuşi s-o îndepărteze pe mătuşa ei, pe când omul gemea din nou şi încerca să deschidă ochii. Înghiţi în sec, încercând să-şi formeze o părere de ansamblu. Avea în picioare cizme argintii şi materialul lor lucios se lipea de picioarele lungi, mulându-se ca o a doua piele. Privirea ei alunecă în susul şoldurilor, către proeminenţa voluminoasă dintre ele. Simţi cum i se încing obrajii şi se sili să-şi continue explorarea. Avea pieptul şi umerii largi, braţele

musculoase. Spirit din lumea cealaltă, înger căzut, extraterestru sau bărbat – oricine ar fi fost, cu siguranţă că arăta impresionant. Un fâşâit îi atrase privirea către mâinile lui. Erau înmănuşate în acelaşi material ca cel care-i acoperea şi restul corpului şi se mişcau. Îi privi chipul. Începea să-şi vină în fire.

Alice şi Maude făcură instinctiv un pas înapoi. Maude îşi strânse mâinile în dreptul pieptului, în timp ce Alice apucă vătraiul şi-l ridică deasupra capului.

Doctorul Clayton Williams gemu şi deschise încet ochii. Totul era în ceaţă. Îşi ridică mâna spre faţă, căutându-şi ochelarii. Nu erau acolo. Se frecă la ochi şi încercă să-i fixeze pe un obiect strălucitor din celălalt capăt al încăperii. O clipă mai târziu identifică o lampă cu kerosen aprinsă, împodobită cu zeci de clopoţei de cristal. Se frecă din nou la ochi. Era cu neputinţă!

Întoarse capul cu grijă şi întâlni privirea curioasă a unei femei în vârstă. Cel puţin aşa credea, că e o femeie. Bucle cărunte ieşeau de sub o bonetă roşie, în formă de inimă, şi părea să poarte o rochie înfoiată, cu inimioare imprimate peste tot. Clipi rapid din ochi, când femeia îi adresă un fel de zâmbet. Mai curând fusese un gest de răutăcioasă şi pofticioasă hotărâre. Clayton îşi luă ochii de la arătarea aceea şi, cu inima strânsă, începu să se uite de jur-împrejur.

Lângă el se afla o canapea roşie şi lângă ferestrele cu perdele de catifea erau două fotolii. Camera era luminată doar de lampa cu kerosen şi de flăcările din cămin. Ornamente ieftine acopereau toate suprafeţele, iar pereţii păreau să se prăbuşească sub greutatea tablourilor. Singurele lucruri care se găseau în număr mai mare decât şerveţelele de dantelă erau plantele. Zeci de plante de toate formele şi dimensiunile erau înghesuite în cameră. Un lucru era cert: oriunde s-ar fi

aflat, nu risca să moară din lipsă de oxigen.

Se ridică încetişor şi scutură încă o dată din cap, în speranţa că lucrurile se vor limpezi puţin. Dar degeaba. Se afla tot pe covorul înflorat, în ceea ce părea a fi un salon victorian de la sfârşitul secolului XIX.

Instalaţia de teleportare lucrase excelent. Nu călătorise numai în spaţiu, ci şi în timp!

Îşi controlă propriul trup şi scăpă un suspin de uşurare. Părea să fie întreg. Ca să se asigure, mişcă degetele de la picioare. Apoi surprinse o mişcare cu coada ochiului. Întoarse capul către cămin şi îngheţă. La mai puţin de un metru de el se afla un picior. Un picior mare, alb şi acoperit cu blană. Privirea lui urcă încetişor pe picioarele păroase ale creaturii, pe trup, şi se opri pe faţa ei. Se aşteptase să vadă tot blană, şi dinţi ca lopeţile. În schimb, un iepure, cu obrazul ras, cu nasul roşu şi urechile moi, îl privea cu cei mai mari şi mai albaştri ochi pe care-i văzuse el vreodată. Iepuraşul părea speriat de moarte. Privind în lungul braţelor, văzu vătraiul pe care fiinţa îl ţinea strâns între lăbuţe. Poate că ceea ce văzuse în ochii iepurelui, nu era spaimă, ci ostilitate.

Încercând să se îndepărteze de creatură, Clayton se dădu înapoi până simţi în spate canapeaua. Ce naiba avea să se întâmple cu el? Nu călătorise numai în timp şi spaţiu, ci aterizase într-o altă dimensiune!

Iepurele ridică vătraiul mai sus şi întrebă cu o voce tremurătoare de femeie:

— Cine eşti?

Clayton clipi surprins.

— Vorbiţi engleza!

— Sigur că da, spuse ea, fluturând ameninţător vătraiul. Răspunde la ce te-am întrebat. Cine eşti şi

cum ai intrat aici?

El îşi frecă ceafa, unde începea să-i apară un cucui. Aterizarea nu fusese atât de lină pe cât şi-o dorise.

— N-aş putea măcar să mă ridic întâi de pe podea?

Se ridică cu greu, sprijinindu-se de canapea, apoi se lăsă pe pernele ei moi.

— Să nu încerci vreo şotie, domnule, spuse iepurele, agitând vătraiul. Nu mă jenez să mă folosesc de asta.

— Lasă chestia aia, Alice, exclamă femeia în vârstă. Apoi îi întinse oaspetelui o pernă de satin roşu, cu franjuri aurii şi o broderie reprezentând cascada Niagara. Ţine, pune-ţi asta sub cap şi odihneşte-te. Călătoria trebuie să fi fost obositoare.

— Mulţumesc. Clayton luă perna şi se încruntă. Ce naiba căuta cascada Niagara într-o altă dimensiune?

Iepurele, care părea să se numească Alice, se apropie de el şi coborî puţin vătraiul.

— Termină cu prostiile, Maude. Tipul poate să fie periculos.

— Absurd, dragă, spuse Maude, îndreptând cuvertura de lângă el. Eşti doar geloasă, pentru că e al meu.

Clayton privi uimit cele două creaturi. Trebuie să fi fost vreun ritual ciudat, legat de cui anume îi revenea cinstea de a primi oaspetele. Observă o umbră rumenă în obrajii iepurelui. Cine a mai pomenit iepure care se înroşeşte?

— Nu e al tău, Maude, spuse ea, mângâindu-l uşurel cu vătraiul. Nu e un spirit, după cum nici tu, nici eu nu suntem.

— Dar madam Zeldar l-a făcut să apară pentru mine. Maude îşi puse mâinile pe şoldurile largi şi se

uită urât la iepure, apoi se întoarse spre Clayton şi-l întrebă, surâzând:

— Eşti sau nu un spirit de dincolo?

— De dincolo de ce?

Zâmbetul ei păli un pic.

— De dincolo de mormânt. Ştii tu. Porţile cerului, străzile pavate cu aur... Ştii tu. Din viaţa de apoi, continuă ea, gesticulând prin aer.

Clayton rămase cu gura căscată şi sări în picioare. Vederea începea să i se limpezească şi putea să asimileze din ce în ce mai multe detalii.

— Deci crezi că sunt o stafie!

Se îndreptă spre cămin şi privi cele două poze în rame de argint. Una reprezenta un cuplu de vârstă mijlocie, cealaltă o pereche mult mai în vârstă, dar fustele erau scurte şi niciunul nu părea îmbrăcat în stil victorian. Derutat, aruncă o privire în holul principal. Ceva legat de iluminare îl preocupa.

— Dacă nu eşti o stafie, atunci cine eşti? întrebă Alice, ridicând din nou vătraiul şi urmându-l pe hol.

Clayton ridică privirea spre tavan. Lampa era electrică! Privi împrejur şi se încruntă. Scara era împodobită cu hârtie creponată, portocalie şi neagră. Un schelet în mărime naturală era atârnat de un fir aproape invizibil şi dansa în curentul de aer. Pe oglindă era desenată o figură grotescă, iar un bostan în chip de felinar se afla pe măsuţă, lângă un vas cu bomboane. În cele din urmă, începu să înţeleagă. Se întoarse şi surâse.

— E Halloween!

— Sigur că e Halloween. Altfel de ce te-ai fi îmbrăcat aşa? întrebă Alice, privind costumul lui argintiu.

Dar el aţinti un deget spre Maude.

— Tu eşti Dama de Cupă.

Apoi îşi mută degetul spre Alice.

— Iar tu eşti Iepurele Alb.

— Foarte complicat de ghicit! exclamă Alice sarcastică. Şi *tu*, mă rog, cine eşti?

Clayton porni să mai facă o tură, fără să-i răspundă. Păşi în sufrageria luminată de sfeşnice şi începu să-l studieze pe bătrânul adormit. Un sforăit uşor umplea încăperea. Observă haina şi pălăria mare şi neagră şi exclamă:

— Lasă-mă să ghicesc. El e Pălărierul Nebun.

— Te înşeli, e unchiul meu, Herbert.

Alice îl lovi cu vătraiul peste piept.

— Aştept nişte răspunsuri, şi asta imediat.

Clayton observă un ziar lăsat la îndemână şi se repezi la el. Era aproape sigur că se află în America şi cam în aceeaşi perioadă a anului din care plecase, dar mai avea nevoie de câteva detalii. Şi desigur că gazdele sale ar fi fost mai mult decât uimite dacă le-ar fi întrebat în ce an erau. Apropie ziarul de faţă şi se uită saşiu. Nu numai că era din ziua când acceptase să intre în instalaţia de teleportare, dar era chiar ziarul local al oraşului în care se afla Universitatea. Mai avea nevoie să ştie doar cât de departe se afla locul de aterizare.

— Unde se află Universitatea Harper? o întrebă el pe Alice.

— Campusul începe la vreo două blocuri mai încolo.

Clayton aruncă ziarul, prinse de talie iepuraşul uluit şi îl învârti în aer. Râsul lui îl făcu pe Herbert să sforăie mai tare de vreo două ori, apoi îşi găsi o poziţie mai comodă şi adormi la loc. Experimentul reuşise! Călătorise în spaţiu. Sigur că aterizarea se încheiase

oarecum ratată, din cauza pierderii ochelarilor, dar era, fără îndoială, un succes strălucit pentru un prim test. Evident că trebuia să ajungă în sala de sport a complexului studenţesc, şi nu într-o casă particulară. Acum, că se gândea mai bine, putea să spună că avusese noroc că nu picase în focul din cămin şi că nu fusese împuşcat ca potenţial infractor.

— Lasă-mă jos! strigă Alice.

Clayton încetă să mai învârtească iepuraşul şi surâsul îi dispăru când realiză că sub toată blăniţa aia se afla de fapt un trup de femeie. Putea să-i simtă curbura sânilor în palme. Îşi coborî încet mâinile pe curba delicată a şoldurilor, înainte de a-i da drumul. Privirea lui curioasă se opri pe chipul ei. Acum, văzând-o de-aproape, nu-şi putea închipui cum putuse s-o ia drept cine ştie ce creatură extraterestră. Ochii, de culoarea cerului senin de dimineaţă, îl priveau uimiţi. Din pricina costumului nu putea să-i vadă culoarea părului dar, judecând după sprâncenele deschise, putea să jure că era blond-auriu. Tenul ei era impecabil, cu excepţia petei roşii de pe vârful nasului, iar buzele ei generoase se ţuguiau seducător. Privea gura ispititoare şi se întreba ce purta oare pe sub costumul de blăniţă albă…

Clayton se frecă din nou la ochi şi îşi dori pentru a douăsprezecea oară să nu-şi fi pierdut ochelarii la teleportare. Echipa ar fi trebuit să-l lase să-şi poarte lentilele de contact, după cum avusese de gând. Atunci ar fi putut să vadă bine şi n-ar mai fi plăsmuit fantasmagorii sexy pe seama lui Alice, Iepurele Alb. Poate că se lovise la cap mai tare decât credea.

Stânjenit de asemenea gânduri, se grăbi să facă un pas în urmă, mormăind ceva despre nasul ei vopsit.

Alice ridică instinctiv mâna şi murmură un blestem

la adresa lăbuţei păroase care o stânjenea.

— E-n ordine, băiete, jocul nu mai e amuzant. Cine eşti?

— Alice! Ce maniere! exclamă Maude. Apoi se întoarse spre oaspete şi-l întrebă dulce: Aş putea să vă ofer o ceaşcă cu ceai? Am şi nişte plăcintă cu dovleac în bucătărie.

Străinul cu costum argintiu se întoarse către ea şi-i zâmbi cald.

— Nu, mulţumesc. Poate altă dată, adăugă el.

Apoi i se adresă lui Alice, care încă mai bătea din picior.

— Numele meu este Clayton Williams şi lucrez la Universitate.

— Doctorul Clayton Williams?! exclamă ea uimită.

— Mă cunoşti?

— Nu ne-am întâlnit niciodată, dar am auzit de dumneavoastră.

Ar fi trebuit să trăiască într-o peşteră ca să nu fi auzit de celebrul doctor care se alăturase, cu două luni în urmă, unei echipe de cercetători ai Universităţii. Umbla zvonul că e frumos ca păcatul şi veşnic cu nasul în vreo carte, şi că avea tendinţa prea puţin galantă de a neglija orice încercare de a i se atrage atenţia venită din partea personalului feminin al Universităţii.

— Eu sunt Alice Jorgensen şi dânsa este mătuşa mea, Maude Jorgensen. Aruncă o privire către bărbatul care dormea pe scaunul din sufragerie. Cred că pe unchiul meu Herbert l-aţi cunoscut deja. Apoi îşi scoase lăbuţele de blană şi îi întinse mâna. Lucrez la biblioteca Universităţii.

Maude o împinse pe nepoata ei mai aproape de Clayton.

— Prostii, Alice. Nu numai că lucrează acolo, dar

ea e şefa. Conduce secţia de documentare.

Clayton încruntă o sprânceană.

— Tu eşti A.J., nu-i aşa? Săptămâna trecută mi-ai făcut un referat minunat asupra teoriei relativităţii timpului a lui Einstein.

— Da, şi mi-aţi trimis un bilet de mulţumire.

Petrecuse ore întregi, din timpul ei liber, ca să adune informaţiile pe care i le ceruse el. Sigur că fusese un subiect fascinant şi lucrase cu plăcere, dar tot i-ar fi plăcut să primească ceva mai mult decât un şerveţel şifonat de la pizzeria cea mai apropiată, pe dosul căruia era mâzgălit: „*A.J.* — *Excelentă treabă*! *C.W*”. Ca de pildă, un telefon politicos.

El o privi încurcat.

— Am vrut să-ţi telefonez a doua zi şi să-ţi mulţumesc cum se cuvine, dar cred că am uitat. Îi surâse ca un copil şi-i strânse degetele. Mă ierţi?

— Sigur că da. Îşi eliberă mâna şi încercă să facă abstracţie de surâsul lui. Se ştie că inimile femeilor se cuceresc şi cu mai puţin. Pot să-ţi pun o întrebare? adăugă ea.

— Orice.

— Cum ai ajuns în salonul nostru?

Trebuia să fie de acord cu zvonurile privind frumuseţea lui. Dar acum erau celelalte care o preocupau. Se răspândise în Universitate zvonul că doctorul Williams şi alţi cinci distinşi savanţi lucrau la un proiect secret pentru guvern. Se şopteau cuvinte de genul *călătorie în timp*, *teleportare*, *a cincea dimensiune*. Nu era dispusă nici măcar pentru o clipă să creadă una ca asta – suna ca într-un film ştiinţifico-fantastic demodat – dar era foarte curioasă să afle cum se făcuse că-l găsise inconştient în salon.

El îşi trecu degetele prin părul nepieptănat şi începu să-şi mute nervos greutatea de pe un picior pe altul.

— Cum spuneai… în salon…

Îşi freca barba şi intenţionat îi ocolea privirea.

Alice putea să-şi dea seama când cineva trage de timp. Doctorul Clayton Williams n-avea de gând să-i dezvăluie nimic, ei şi mătuşii Maude, şi avea pe undeva senzaţia că e mai bine aşa.

Oricum, sunetul clopoţelului de la intrare îl scuti de obligaţia de a răspunde la întrebări. Îi auzi suspinul de uşurare în timp ce o urma către uşă.

— Aştepţi pe cineva la ora asta? întrebă el.

Ea surâse senin.

— Aşa se întâmplă în unele nopţi. Oamenii dau buzna neanunţaţi. Deschise uşa şi tresări, văzând-o pe madam Zeldar între doi ofiţeri de poliţie.

— Alice Jorgensen? întrebă unul dintre ei.

— Da, eu sunt, spuse ea deschizând uşa şi poftindu-i înăuntru. Făcu un gest către mătuşa ei. Aceasta e Maude Jorgensen, mătuşa mea, şi acesta – spuse ea arătând spre Clayton – este doctorul Williams de la Universitate.

— Nu-i adevărat, strigă madam Zeldar, care nu intrase în casă. El e Elmer Jorgensen, soţul răposat al lui Maude.

Cei doi poliţişti schimbară o privire jenată.

— Nouă nu ni se pare aşa de răposat, doamnă.

— Asta, pentru că nici nu sunt, spuse Clayton. Ce se întâmplă aici?

— Cred că pot să vă explic, interveni Alice.

Observase privirea îngrijorată din ochii lui Clayton. Nu încerca nici măcar să-şi imagineze cum ajunsese el acolo, dar din loialitate faţă de Universitate trebuia să-l

ajute.

— În fiecare an, mătuşa mea angajează un medium pentru o şedinţă de spiritism, în care încearcă să ia legătura cu soţul ei decedat, Elmer. Anul acesta a angajat-o pe madam Zeldar, continuă Alice zâmbind femeii palide care li se alăturase şi care încuviinţă din cap. Aşa că eram chiar în mijlocul şedinţei, când a sosit doctorul Williams. Vorbise cu mine mai demult despre o cameră pe care o avem de închiriat, şi convenisem că poate trece pe-aici în noaptea asta ca să vadă dacă îi convine.

Alice îi surâse lui Clayton şi continuă:

— Presupun că eram aşa de captivaţi, încât nu l-am auzit când a bătut la uşă. Ştiind că era aşteptat, a intrat pur şi simplu.

Clayton îşi luă un aer ruşinat.

— Am încercat să nu fac zgomot, ca să nu-i deranjez, dar m-am împiedicat de franjurile covorului din salon. Cred că m-am lovit la cap şi mi-am pierdut cunoştinţa, spuse el, frecându-şi cucuiul de la ceafă.

— Noi am auzit zgomotul, continuă Alice, şi l-am găsit întins pe podea, în salon. Înainte să apuc să-i explic lui madam Zeldar cine era, ea a fugit în stradă, strigând ceva despre spirite. Îi surâse mediumului. Îmi pare rău de spaima dumitale, madam Zeldar, dar după cum vezi, doctorul Williams nu vine de pe lumea cealaltă.

— Eu recunosc un spirit când îl văd, spuse mediumul.

Apoi se trase mai aproape de cei doi poliţişti şi întinse către Clayton un deget tremurător.

— Şi tu eşti un spirit!…

Clayton oftă şi schimbă o privire preocupată cu cei doi poliţişti. Unul dintre ei încerca s-o potolească pe

madam Zeldar.

— Dacă nu eşti un spirit, îl întrebă el pe Clayton, de ce eşti îmbrăcat aşa?

Clayton aruncă o privire către costumul lui argintiu, apoi către felinarul de pe masă, făcut din dovleac, care avea un surâs artificial.

— E Halloween!

— Da, dar ce reprezinţi?

Alice citi deruta pe chipul lui Clayton şi-l scoase din încurcătură.

— Soseşte direct de la o petrecere de Halloween, de la facultate. Din păcate, pălăria i-a fost distrusă când a căzut, dar dacă ar fi avut-o, sunt sigură că l-aţi fi recunoscut negreşit pe Omul de Tablă din *Vrăjitorul din Oz*, spuse ea, oferind poliţiştilor bomboane din castronul de pe masă.

Clayton luă la rândul lui o bomboană şi surâse uşurat ofiţerilor. Aceştia se întoarseră către Alice şi mătuşa ei.

— Ne scuzaţi pentru deranj, doamnelor, dar trebuia să anchetăm plângerea.

— Înţeleg perfect, spuse Alice. Şi înţeleg şi cum a ajuns madam Zeldar la această concluzie greşită.

— Eu ştiu ce-am văzut, spuse madam Zeldar. E sosit din ceruri. Pe trupul lui pâlpâiau luminiţe albastre.

Alice dădu din cap.

— Erau numai reflexele flăcărilor din cămin pe costumul lui strălucitor.

— Ştiu eu bine ce e cu el, continuă să strige femeia, pe când cei doi poliţişti o conduceau afară. E un mesager din cer, sosit să ne prevină.

Alice îşi muşcă, îngrijorată, buza de jos. Cei doi poliţişti se îndepărtau, escortând femeia în josul aleii şi îndemnând-o să intre în maşina poliţiei. Auzi cum unul

dintre ei o întreba dacă are rude cu care să ia legătura. Maşina dispăru apoi după colţ. Alice închise uşa şi îşi rezemă fruntea de lemnul ei rece. *Doamne*, *ce făcuse*?!... De bunăvoie şi cu bună ştiinţă minţise în faţa poliţiei. Întoarse capul spre Clayton. Partea cea mai cumplită era că făcuse toate astea pentru un necunoscut.

— Îţi datorez mii de mulţumiri, spuse acesta, înclinându-se uşor.

Alice surâse timid.

— Mai trimite-mi un bilet.

El râse încetişor.

— De data asta am să am grijă să nu mai aibă urme de suc de roşii.

— Aşa să faci.

Apoi se apropie de mătuşa ei, care părea derutată de toate cele întâmplate.

— Cred că e vremea să-l trezim pe Herbert şi să-l trimitem la culcare, mătuşică.

— O, da, răspunse Maude. Ştii cum e, dacă nu se odihneşte bine.

— Cred că e vremea să mă duc şi eu, spuse Clayton. Alice, îţi mulţumesc din nou. Mulţumesc că m-ai lăsat să vizitez casa, Maude.

— Cu plăcere, tinere. Eşti oricând binevenit.

Clayton râse, ieşind pe uşă.

— Data viitoare am să bat mai tare. Ne mai vedem, adăugă el către Alice.

— La revedere, doctore Williams.

— Spune-mi Clayton, Alice.

Se opri să citească plăcuţa de lemn de pe alee. *Pensiunea Jorgensen*. Apoi se mai întoarse o dată.

— Oh, Alice! Încă ceva.

— Ce e?

— Arăţi adorabil în chip de iepuraş.

Râse încetişor, apoi se îndepărtă în direcţia Universităţii.

Alice strâmbă din nas şi închise uşa. Nu era deloc sigură că făcuse bine. Nimeni nu putea călători prin spaţiu în felul acesta. Nici chiar copilul minune de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

Clătină din cap şi stinse luminile din hol.

— Hai, Maude. E ora de culcare.

— Crezi că doctorul cel drăguţ o să închirieze camera?

Alice îi zâmbi cu dragoste. Anii începeau să cântărească greu pentru Maude şi Herbert. Amândoi fuseseră alături de ea la nevoie, când, la treisprezece ani, rămăsese fără mamă şi fără tată. Asta se întâmplase cu cincisprezece ani în urmă. Părinţii ei fuseseră ucişi în timpul unei expediţii pe Amazon. Maude era de curând văduvă, iar Herbert era burlac; amândoi o primiseră în casa şi în inima lor, ca pe un copil cu inima zdrobită şi îi vindecaseră durerea cu dragoste şi înţelegere. Acum, mătuşa şi unchiul ei îmbătrâneau, şi era vremea ca Alice să aibă grijă de ei. Îşi puse un braţ pe umărul mătuşii ei.

— Nu cred, Maude. A spus că mă anunţă mâine.

— Ar fi minunat, totuşi, spuse Maude emoţionată. Să locuiască aici un doctor adevărat! Puse castronul cu bomboane la loc pe măsuţă. Niciodată până acum n-am avut un doctor aici. Îmi amintesc că odată a stat vreo lună un antreprenor de pompe funebre. Groaznic omuleţ! Nu zâmbea niciodată şi umbla numai în negru.

Alice se aplecă şi stinse lumânarea care mai ardea încă în bostan. Nu i se părea necesar să-i explice lui Maude ce fel de doctor era Clayton. Şansele ca mătuşa ei să-l mai revadă vreodată erau extrem de mici.

Capitolul 2

Alice se strecură în spatele mătuşii ei şi subtiliză o bucată de pâine. O înmuie în sosul care fierbea pe maşina de gătit şi gustă un pic.

— Mai explică-mi o dată ce e cu telefonul ăla, mătuşă Maude. Cred că trebuie să fi făcut o confuzie.

— N-am făcut nicio confuzie, se apără Maude. Doctorul cel tânăr şi simpatic a spus că va fi aici pe la ora şase, şi eu i-am promis că-l voi aştepta cu masa.

— Eşti sigură că era acelaşi doctor Williams de aseară?

— Sigur că da. Câţi doctori cunosc eu?! Îi dădu uşurel peste degete cu lingura de lemn cu care amesteca macaroanele. Nu mai gusta. Îţi strici pofta de mâncare.

— Ei bine, e ora şase şi un sfert şi mor de foame.

Alice încercă să mai fure o bucată de pâine, dar nu reuşi. N-avea nici cea mai vagă idee de ce ar fi putut suna Williams. Poate că scleroza lui Maude era mai avansată decât credea ea. Îşi îmbrăţişă mătuşa şi-i sărută obrazul ridat.

— Bine, am să mai aştept câteva minute.

Maude râse încet şi o împinse la o parte.

— Din zi în zi semeni mai bine cu unchiul tău Elmer. Şi el avea acelaşi gen de umor.

Alice băgă de seamă că mătuşa ei avea lacrimi în ochi. Se vedea că şedinţa de spiritism din seara precedentă îi trezise o groază de amintiri. O strânse de mână cu drag, apoi auzi clopoţelul de la intrare.

— Termină de pregătit cina, eu mă duc să văd cine e.

— E doctorul, prostuţo. Ţi-am spus eu că vine, zise

Maude în timp ce gusta o macaroană.

Alice porni spre uşă. Va trebui să-l sune mai târziu pe doctor, ca să afle de ce a telefonat. Asta, *dacă* a telefonat. Deschise uşa şi rămase cu gura căscată, privind prosteşte la Williams, care aştepta în faţa intrării.

— Tu!... exclamă ea surprinsă.

El tăcu o clipă, privind-o atent, de la şosetele roşii până la privirea ei uluită.

— Aşteptai pe altcineva? întrebă el, apoi ridică una din valizele care se aflau în spatele lui.

Alice privea îngrozită la muntele de geamantane.

— Mi-a spus Maude ceva, că ai vrea să închiriezi camera căpitanului...

— Şi n-ai crezut-o? întrebă Clayton, întinzându-se după o altă valiză.

Ea începu automat să-l ajute la bagaje.

— Maude are uneori tendinţa să încurce lucrurile. Chiar ai de gând să te muţi aici? Ce s-a întâmplat cu locuinţa ta?

— Cu motelul?

Ea se încruntă.

— Nu ţi-a făcut Universitatea rost de o casă?

— Eu le-am cerut să nu se ocupe de asta, spuse el. Deschise uşa cu umărul şi puse valizele la piciorul scării. O casă ar fi fost prea mare pentru mine.

Apoi o privi jenat şi adăugă:

— Şi mai am şi înclinaţia naturală de a rătăci lucrurile. Într-o casă mi-ar trebui săptămâni întregi ca să le găsesc. Aveam de gând să caut un mic apartament când ajung aici, dar până acum n-am găsit nimic.

— Dar aceasta e o pensiune, nu închiriem apartamente.

— Îmi convine de minune. Nu voi avea decât o cameră în care să-mi rătăcesc lucrurile. Maude mi-a explicat că pot să iau masa cu familia, pentru o mică plată suplimentară.

De-a lungul anilor, mulţi oaspeţi li se alăturaseră la masă. Dar, dintr-un motiv necunoscut, gândul că şi Clayton va face asta o tulbura.

— Bine, dar cum rămâne cu liniştea ta?

Tipii ăştia grozavi aveau nevoie de linişte, nu? Astăzi, Clayton nu se mai uita saşiu, şi ea putea să-i vadă culoarea ochilor. Erau verzi, ba nu, aveau culoarea alunei. Atât de atrăgători, cu reflexe aurii…

— Ce-i cu liniştea mea? Clayton se întoarse după ultimele două valize. Universitatea mi-a recomandat foarte călduros pensiunea aceasta. Am auzit că aţi avut mulţi oaspeţi universitari în ultimii cincisprezece ani.

O privi, ridicându-şi o sprânceană.

— Te deranjează cu ceva dacă stau aici?

— Oh, nu…

Alice încerca să-şi adune gândurile. Să-l întâlnească pe celebrul savant în fiecare dimineaţă, pe coridor, pentru următoarele câteva luni, avea să-i fie destul de greu! Dar să-i spună amabil noapte bună în acelaşi coridor n-avea să fie peste limitele suportabilului. La urma urmei, nu era decât o biată femeie. Iar omul acesta îi pricinuise lungi ceasuri de insomnie în noaptea care trecuse. Şi când, în cele din urmă, adormise, tot el pusese stăpânire pe visele ei.

— Mă gândeam doar că te-ai simţi mai comod în propriul tău apartament.

El aruncă o privire în jur şi surâse.

— Dacă aş locui într-un apartament, aş avea de ales între a lua toate mesele în oraş şi a muri otrăvit.

— Ar trebui să înveţi să găteşti.

De ce oare încerca să-l convingă să nu locuiască acolo? Clayton râse.

— Am făcut o oală cu cafea, odată, când îmi pregăteam doctoratul la Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Şase dintre noi şi-au petrecut ziua la infirmerie, iar cei doi laboranţi care băuseră ceai, au folosit restul din ibric drept substitut de combustibil de rachetă. Dacă aş reuşi să reproduc vreodată amestecul acela, aş deveni milionar, râse el încetişor.

Alice ridică din umeri, privind cele opt valize de la picioarele ei. Se părea că Maude făcuse rost de un chiriaş şi ei nu-i mai rămânea nimic de făcut. Singurele lucruri pe care i le putea reproşa lui Clayton erau ochii şi comportamentul lui necuviincios în visele ei din noaptea trecută. Două lucruri care nu depindeau nicicum de bietul om. Va trebui să se descurce cu Doctorul Ochi-de-Alună, atâta vreme cât el va suporta dădăceala lui Maude şi obiceiul lui Herbert de a moţăi pretutindeni.

— Avem o singură regulă foarte strictă aici.

— Care?

Un zâmbet ghiduş îi lumina chipul.

— Oaspeţilor nu le este îngăduit să prepare cafeaua.

Maude păşi în hol şi surâse, văzând perechea care râdea în hohote.

— Cina e gata…

Clayton se întinse pentru a treia oară către castronul cu chifteluţe.

— Sincer, Maude, n-am mai mâncat spaghetti aşa

de bune de când… Dintotdeauna, continuă el, adăugându-şi patru chifteluţe peste o grămăjoară de macaroane.

Apoi zâmbi răutăcios către bătrână.

— Cu câţi admiratori va trebui să mă lupt în fiecare seară, ca să mănânc ce găteşti tu?

Maude se înroşi şi-şi făcu de lucru cu şervetul.

— Sunt prea bătrână pentru admiratori…

— Zău?…

Alice râse. De multă vreme n-o mai văzuse pe mătuşa ei aşa de emoţionată.

— Dacă-i aşa, de ce dau mereu peste George Ingels pe aici?

— Profesorul Ingels, vecinul nostru?! Avem o pasiune comună pentru flori şi plante, asta-i tot.

Alice schimbă o privire amuzată cu Herbert.

— Tu ce crezi, Herbie? Lui George i s-au aprins călcâiele după Maude?

— Vai, Alice! exclamă Maude.

— De două ori a trebuit să înlocuiesc balamalele de la portiţa din spate, de când a ieşit George la pensie. Dar asta nu înseamnă nimic, Alice. Herbert încercă să-şi ascundă zâmbetul în dosul şervetului şi se ridică. Excelentă masă, Maude, excelentă.

— Nu aştepţi desertul? întrebă Maude. Am făcut plăcintă cu mere azi-dimineaţă…

— Mai întâi, trebuie să diger această a doua porţie de spaghetti. Îşi împinse scaunul şi căscă. Poate că după un pui de somn o să se găsească loc şi pentru plăcinta ta. Ieşi din cameră şi se îndreptă spre canapeaua din camera de zi, cel mai apropiat loc în care putea să moţăie…

Clayton îşi termină porţia din farfurie şi mormăi:

— Trebuie să-i dau dreptate fratelui tău, Maude.

Am să diger această a *treia* porţie de spaghetti înainte de a mă ocupa de plăcinta ta.

— Herbert a fost fratele soţului meu, spuse Maude. E ultimul dintre fraţii Jorgensen. Se ridică şi începu să strângă masa, iar Alice şi Clayton se oferiră s-o ajute.

— Înţeleg că bărbatul tău a murit cu mulţi ani în urmă, Maude, spuse Clayton, luând castronul cu chifteluţe. Îmi pare rău.

— Nu trebuie. A murit făcând ceea ce-i plăcea.

— Ce anume? întrebă el, urmând-o în bucătăria spaţioasă.

— Avea un hobby periculos. Participa la demonstraţii aviatice. Maude privea pe fereastră, studiind întunericul de afară. A murit în timpul unei coborâri în spirală. I s-a oprit motorul.

Clayton schimbă o privire cu Alice.

— Îmi pare rău, Maude.

— Nu trebuie. E mult de-atunci… Maude îşi şterse mâinile ude pe un prosop şi se întoarse în sufragerie.

Clayton o privi plecând şi se întoarse către Alice.

— N-am vrut s-o întristez.

— N-ai necăjit-o. Maude a ştiut ce riscă, măritându-se cu Elmer.

— Pentru că putea fi ucis în demonstraţiile aviatice?

— Nu, pentru că era un Jorgensen. Fraţii Jorgensen au fost nişte visători. Întotdeauna în căutarea imposibilului, asumându-şi riscuri dincolo de orice limită.

— Câţi fraţi au fost?

— Şase. Alice clăti farfuriile şi începu să încarce maşina de spălat vase. Herbert e singurul care mai e în viaţă şi asta numai pentru că a încetat să viseze, cu o jumătate de secol în urmă.

— De ce a încetat să viseze? întrebă Clayton, întinzându-i tacâmurile de argint.

— Era căpitan în armată, staţionat în Franţa în timpul celui de-al doilea război mondial, şi s-a îndrăgostit. Herbert visa medalii, onoruri şi cinci stele atârnate la gât. Într-o zi şi-a scos oamenii pentru un atac îndrăzneţ. Dar când s-au întors în satul pe care trebuiau să-l păzească, au găsit numai cenuşă. Naziştii îl incendiaseră şi omorâseră jumătate din localnici, inclusiv femeia pe care o iubea el. Din ziua aceea, Herbert a încetat să viseze…

— E cumplit!

— Războiul e plin de poveşti cumplite. Alice închise maşina de spălat vase. Mă duc să verific dacă Maude ţi-a pregătit tot ce-ţi trebuie.

Clayton se rezemă de bufet şi urmări spectacolul apetisant. Blugii strâmţi, decoloraţi, se mulau pe picioarele ei lungi, iar tricoul roşu al Universităţii Harper se curba cum nu se putea mai interesant. În seara precedentă bănuise că sub costumul de iepuraş se afla o femeie frumoasă. Dar nu-şi putuse da seama cât de frumoasă. Acum, că purta lentilele de contact şi ea nu mai era îmbrăcată ca un iepure, vedea limpede ceea ce cu o seară în urmă fusese pentru el doar un nor alb. Ghicise perfect culoarea părului ei. Alice avea plete aurii ca soarele de dimineaţă, care-i cădeau pe spate până la mijloc. Iar lui îi tremuraseră degetele în tot timpul cinei de dorinţa de a le scufunda în masa aceea mătăsoasă.

Mai observase că Alice nu folosea niciun fel de machiaj şi că singurul parfum detectabil era o uşoară aromă, probabil a şamponului ei. Mâinile mici păreau destul de puternice, dar şi capabile de multă gingăşie. Purta unghiile tăiate scurt şi nelăcuite. Alice Jorgensen

era cu siguranţă diferită de femeile pe care le cunoştea…

Şi încercase să-l convingă să nu stea acolo. De ce? Secretara decanului îi explicase că pensiunea lui Maude era cea mai bună din oraş. Că avea camere mari şi curate, iar masa era excelentă. Mulţi oaspeţi insistaseră să stea tot acolo la a doua vizită. Clayton nu avea nevoie să fie convins; fusese doar curios să afle cât mai multe despre familia Jorgensen. Era evident că Maude nu înţelesese toate cele petrecute în seara precedentă, dar Alice îşi formase o idee destul de exactă. Citise asta în ochii ei. Şi avusese destule ocazii de a aduce vorba, dar tăcuse. Mai mult, minţise în faţa poliţiei pentru el. De ce?

În timp ce îşi făcea încă bagajele la motel, nu putea să-şi înţeleagă dorinţa de a se muta la pensiunea Jorgensen. Era singur de ani de zile, trăind numai pentru munca lui, dar ceva referitor la Alice şi la familia ei îi atrăgea atenţia. Să fi fost oare felul cum Alice o proteja pe mătuşa ei? Sau o nevoie ascunsă de a face din nou parte dintr-o familie?

Murea de nerăbdare să-i pună mai multe întrebări. Tatăl ei fusese, evident, unul dintre îndrăzneţii fraţi Jorgensen, care-şi pierduse viaţa. Ăsta era alt lucru pe care-l aveau în comun! Şi el îşi pierduse ambii părinţi, când avea şaisprezece ani. Alice avusese o mătuşă şi un unchi care să o consoleze. Lui îi fusese dată o bunică iubitoare, care îl susţinuse până la moartea ei, doar doi ani după ce el rămăsese orfan. Se întreba ce vis urmărise tatăl lui Alice şi ce se întâmplase cu mama ei.

Alice îl făcea să-şi pună prea multe întrebări, iar el detesta întrebările fără răspuns. Avea de-a face cu ele zi de zi în munca lui şi nu simţea nevoia să le mai

întâlnească şi în afara laboratorului. Se ridică de lângă bufet şi se îndreptă spre camera lui, unde era femeia atrăgătoare din pricina căreia, în noaptea precedentă, trecuse prin chinurile lui Tantal.

Era ceva intim în simplul act de a face un pat. Alice netezi cearşafurile bleu-deschis, pe care Clayton avea să doarmă în noaptea aceea, şi aruncă cele două perne pe patul dublu. Un pat dublu, identic cu cel din camera ei, mare şi singuratic. *Gânduri periculoase*, *Alice*! Privi patul, se încruntă şi întinse cuvertura lucrată de mână. Nu mai putea nici să facă patul, fără să se întrebe cum avea să arate el, gol, în aşternut. Şi dacă ajunsese aşa de rău acum, când nici măcar bagajele lui nu se aflau încă în cameră, ce avea să se întâmple cu ea într-o săptămână?!

Se întoarse şi îngheţă, văzându-l pe Clayton care o privea din pragul uşii.

— Nu te-am auzit urcând…

Ar fi dat orice să scape de valul de sânge care-i urca în obraji.

— Asta pentru că fredonai imnul naţional.

El păşi în încăperea spaţioasă şi lăsă cele două valize pe care le purta lângă pat. Aruncă o privire în jur, şi fluieră uimit.

— Acum îmi dau seama de ce se numeşte „Camera Căpitanului”.

Încăperea era mobilată în lemn masiv, de culoare închisă, şi decorată în albastrul uniformei soldaţilor unionişti din războiul civil. Pe toţi pereţii erau tablouri cu scene din război.

Clayton studia o fotografie în ramă de argint, chiar lângă cuierul de stejar.

— Asta nu e Grant?

Alice se apropie şi arătă spre fiecare din bărbaţii

din fotografie.

— Aici e Grant, aici Sherman şi Burnside, iar aici e stră-străbunicul meu, Jedidiah Jorgensen.

— Nu crezi că toate fotografiile astea ar trebui să se afle într-un muzeu? Clayton se plimba încet prin cameră, studiindu-le.

— Cu ani în urmă, familia a donat cea mai mare parte a colecţiei lui Jedidiah de amintiri din războiul de secesiune.

În timp ce vorbea, Alice îşi dădea seama că această cameră nu se mai putea numi a *Căpitanului*. Doar păşind în ea, Clayton o făcuse să fie a sa. Putea să simtă mirosul uşor de after-shave. Picant şi rece, combinaţia ideală ca să scoată o femeie din minţi. Trebuia să iasă de aici, şi asta cât mai repede.

Verifică dacă în baie se aflau săpun şi prosoape, apoi aruncă o ultimă privire prin cameră.

— Sper să te simţi bine aici. Singurele camere în care vizitatorii nu au acces sunt dormitoarele şi sălile de baie particulare ale membrilor familiei. Ai deplină libertate la primul etaj. Privind modelul carpetei, se retrase încet din cameră. Dacă ai nevoie de ceva, spune-i mătuşii Maude sau mie.

— Ar mai fi ceva, Alice.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Ce anume?

Gura lui schiţă un surâs.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai recomandat locul acesta. Până aseară, când ai spus poliţiştilor că venisem pentru cameră, nu mi-a trecut niciodată prin cap ce idee minunată era să locuiesc într-o pensiune.

— Nu ţi-am recomandat nimic, izbucni Alice. Apoi

îşi îndulci vocea. Pe moment, era singura minciună care mi-a trecut prin cap. Sub niciun motiv nu era dispusă să-şi asume vinovăţia, pentru că el locuia acolo. Din partea ei, ar fi preferat să-l ştie la motelul *Holiday Inn*, pe autostrada 83, sau într-un cămin, sau chiar în castelul abandonat de pe munte. Oriunde, numai nu sub acelaşi acoperiş cu ea. Familia ei avusese parte de destui visători, ca să le ajungă pentru zece vieţi!

— Până la urmă, spuse el, n-a fost deloc o minciună.

— De-asta eşti aici? întrebă ea. Te temi că poliţia va veni să controleze dacă ai închiriat sau nu o cameră?

— Nu. Sunt aici pentru că m-am săturat de camere de motel insipide, de cafea băută din pahare de plastic şi de pizza la cină de cinci ori pe săptămână. Râse, astfel ca vorbele lui să sune mai vesel. Şi-apoi, am auzit că în trei comitate nu găseşti pe nimeni care să gătească aşa de bine ca Maude.

Inima ei tresări, când înţelese adevăratul sens al cuvintelor lui.

— Dacă vei continua să mănânci la fiecare masă cu atâta poftă, mă tem că Maude va fi nevoită să-ţi ceară o chirie mărită.

— Meritã…

El o urmă în jos, pe scară, luă valizele rămase şi întrebă:

— Cum sunt plăcintele?

— Mai bine desfă-ţi întâi bagajele. Ultima dată când George Ingels a rămas la desert a mâncat de unul singur o jumătate de tavă.

Poate că, la urma urmei, îl judecase greşit pe Clayton. E drept, era un visător, dar era atât de singur!

… Se îndreptă către partea din casă în care locuia familia.

— Vino după ce termini de despachetat. Maude nu e niciodată atât de fericită ca atunci când cineva îi apreciază mâncarea.

O oră mai târziu, Alice stătea în prag şi se uita la Clayton care, aşezat în patru labe, se uita sub toate mobilele din salon. Scuturase carpetele, căutase sub perne, şi chiar în abajururi. Căutase în ghivecele cu flori, în cutiuţa de sidef a mătuşii Maude şi în taburetul de la pian. Când luă vătraiul şi începu să caute în cenuşa focului din ajun, Alice păşi în cameră.

— Cauţi ceva?

El se întoarse spre ea, şi surâse.

— De fapt, da. Nu mi-ai văzut cumva ochelarii?

— Care ochelari?

— Nu ştiu pe unde i-am rătăcit aseară, răspunse Clayton, aruncând încă o privire spre carpeta pe care se trezise în seara precedentă.

— Îmi pare rău, Clayton, dar aseară nu purtai ochelari.

— Ştiu, dar ar fi trebuit… ar fi trebuit să fi sosit cu ei.

N-ar fi vrut să intre în detalii în ce privea seara, precedentă, ca nu cumva Alice să înceapă să-i pună întrebări la care el nu putea răspunde. Fusese ciudat de discretă referitor la sosirea lui şi asta era ceva neobişnuit la o femeie. Majoritatea femeilor pe care le cunoştea pretindeau răspunsuri şi explicaţii imediate. Alice începea să-l intrige la fel de mult ba şi lipsa ochelarilor.

— N-ai *sosit* cu ei, spuse ea.

— Nu?…

Aruncă o privire prin cameră şi se încruntă. Unde

naiba ajunseseră ochelarii lui? Ar fi trebuit să fie pe el, sau măcar pe-aproape.

— Crezi că Maude sau Herbert ar fi putut da de ei? întrebă el, preocupat.

— Sunt sigură că ţi-ar fi spus. Intră în cameră şi aranjă pernele de pe canapea. Sunt foarte importanţi pentru tine?

El îşi înfipse mâinile în buzunarul de la spate al pantalonilor. Cum ar fi putut să explice toate semnificaţiile prezenţei lor pe nasul lui, în timp ce călătorise prin spaţiu? Călătoria lui se sfârşise în acest salon, dar a ochelarilor nu. Existau nesfârşit de multe posibilităţi. Puteau fi oriunde, sau nicăieri. Şi oriunde ar fi, ar fi putut să aterizeze şi el acolo. Şi dacă trecuseră cu adevărat într-o altă dimensiune? Unii colegi de-ai lui credeau că pot exista până la douăzeci şi şase de dimensiuni, nu numai cele patru care ne sunt familiare.

— Ochelarii în sine nu contează aşa de mult, dar sunt curios pe unde or fi ajuns.

— Deci nu ştii unde sunt?

Clayton simţi cum îi ard obrajii. Afurisita îi vorbise de parcă l-ar fi tratat de inconştient.

— Ţi-am spus că am obiceiul prost de a rătăci lucrurile.

Ştia perfect de bine ce făcuse, şi cum. Dispariţia ochelarilor era o piedică minoră, dar defectarea procesorului principal al instalaţiei de teleportare era ceva mult mai important. Dar ceea ce era cu adevărat grav şi-i tulburase pe colegii lui era faptul că nu sosise la locul indicat. Acest prim test nu fusese aşa un succes cum crezuse la început. Ar fi putut fi considerat chiar un eşec. La ce serveşte o instalaţie de teleportare, dacă nu ai niciun control asupra destinaţiei?

O văzu pe Alice privind la covorul unde aterizase el cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Clayton?...

— Ce e?

— Mai ai şi alt motiv să te afli aici, în afară de nevoia de a avea un loc unde să-ţi rătăceşti lucrurile?

Puse un picior exact pe locul unde zăcuse el. După câteva secunde de nemişcare, făcu un pas pe imensul trandafir roz-palid care marca locul respectiv. Rămase din nou neclintită, şi se încruntă. Apoi se încruntă şi mai tare şi începu să ţopăie pe loc.

— Alice, ce faci?! întrebă Clayton îngrijorat. Era primul dispus să admită că nu înţelegea mecanismele gândirii feminine, dar asta era prea de tot.

Ea îşi îndepărtă o şuviţă de păr şi se holbă la el.

— Voiam numai să mă asigur.

— Să te asiguri de ce?

— Că nu există vreo gaură în timp, sau altceva de genul ăsta în salonul lui Maude.

Îşi puse mâinile în şolduri şi îl întrebă:

— De-asta eşti aici? Ca să afli de ce e locul acesta deosebit?

Clayton începea să înţeleagă şi râse.

— Nu, Alice. Nu există găuri în timp. Sau cel puţin nu avem nicio dovadă a existenţei lor, adăugă el gânditor. Apoi îi zâmbi încurajator, ca să alunge panica de pe chipul ei. Sunt sigur că ar fi fost de mult descoperite, dacă ar fi existat.

— Nu ştiu de ce, dar asta nu prea mă linişteşte. Vreau cuvântul tău de onoare, ca om de ştiinţă, că în camera asta nu se întâmplă nimic. Vreau cuvântul tău că Herbert şi Maude sunt în perfectă siguranţă.

— Prezenţa mea aici n-are nicio legătură cu cele petrecute aseară. Casa asta e la fel ca întotdeauna.

Unchiul şi mătuşa ta sunt în perfectă siguranţă, ai cuvântul meu de om de ştiinţă, spuse el cu un surâs.

Alice dădu din cap şi închise cutia de sidef pe care el o uitase deschisă.

— Bine. Atunci poţi să rămâi. Dar dacă descopăr că minţi, vei avea de-a face cu mine.

— Mai am o întrebare, Alice.

Ea se opri şi se întoarse.

— Ce e?

— De ce cuvântul meu de savant, şi nu de bărbat?

Îl supăra faptul că ea se gândea la el în primul rând ca om de ştiinţă.

— Ştiu destul de multe despre reputaţia ta de savant, ca să sper că-ţi vei ţine cuvântul.

— Cât despre faptul că sunt bărbat?…

Chipul ei se întunecă.

— Voi încerca să nu-ţi port pică pentru asta. Ieşi din cameră cu umerii ţepeni şi bărbia ridicată.

Capitolul 3

Cu cât mai puţin zgomot posibil, Clayton închise uşa după el şi o încuie. Era trecut de miezul nopţii, şi nu dorea să trezească pe nimeni. Schiţă un surâs în clipa când stinse lumina din faţă. Nimeni nu mai lăsase vreodată lumina din faţă aprinsă pentru el până acum! I se încălzea inima să ştie că era cineva care ţinea la el destul ca să observe că încă nu se întorsese şi să-i lase lumina aprinsă. Chiar dacă era o bătrână în vârstă de şaptezeci de ani, pe nume Maude.

Avea doar şaisprezece ani când părinţii lui fuseseră ucişi într-un accident de maşină şi de ani de zile nu mai locuia acasă. La patru ani fusese identificat ca un copil dotat. Părinţii lui fuseseră uimiţi de verdict.

Îşi doriseră o familie frumoasă şi normală. Aşa că-l păstraseră acasă, şi-l înscriseseră la şcoala publică din localitate, cu atât mai mult cu cât, după naşterea lui, doctorul le spusese că nu mai puteau avea alţi copii.

La opt ani, totuşi, căzuseră de acord că şcoala publică nu putea să-i ofere educaţia pe care o merita. Susţinut de dragostea şi înţelegerea părinţilor lui, trecu printr-o groază de teste specializate. Cum rezultatele îl calificau drept un copil dotat cu o inteligenţă genială, părinţii lui acceptară să-l înscrie la o şcoală particulară, la două sute de mile depărtare. În câteva săptămâni, tatăl lui obţinu un transfer şi familia se mută mai aproape de şcoală. În următorii şapte ani urmă cursurile în timpul săptămânii, şi se întorcea acasă în fiecare weekend, înconjurat de dragostea familiei sale.

Acum avea din nou norocul de a trăi într-o familie. Dragostea care îi unea pe Alice, Maude şi Herbert era la fel de evidentă ca şi cea pe care părinţii lui o nutriseră unul pentru altul, cât şi pentru el.

După câteva zile petrecute la familia Jorgensen, începu să le cunoască obiceiurile. Maude era genul de om care se culca şi se scula devreme. Îşi petrecea zilele gătind, îngrijind pădurea care-i năpădise casa şi cicălind pe toată lumea. Herbert moţăia mai tot timpul şi când era treaz făcea diferite treburi mărunte pe lângă casă, încercând să mănânce tot ce gătea Maude.

Alice era mai greu de deprins. În prima dimineaţă în care luase micul dejun împreună cu ai casei, aproape că nu o recunoscuse. Purta o pereche de ochelari care-i ascundeau faţa pe jumătate şi făceau minunaţii ei ochi albaştri ca cerul să pară spălăciţi şi fără viaţă. Taiorul de culoare stinsă, bluza cu guler înalt şi pantofii grosolani îi ascundeau silueta încântătoare mai bine decât putuse s-o facă toată

blăniţa albă din noaptea de Halloween. Părul ei splendid era prins la spate într-un coc atât de strâns, încât era un miracol că nu fusese smuls din rădăcină. În fiecare zi mergea la lucru îmbrăcată aşa, ca o învăţătoare din epoca victoriană. Nu-şi putea imagina de ce o femeie aşa de frumoasă şi de naturală trebuia să se ascundă astfel.

Şi asta nu era decât o ciudăţenie în plus, care să se adauge la mulţimea din ce în ce mai mare de întrebări care se adunaseră deja în privinţa ei. De ce nu-i pusese nicio întrebare despre munca lui? De ce nu-i ceruse nicio explicaţie pentru apariţia lui din noaptea de Halloween? De ce nu voia să vorbească despre părinţii ei? Şi mai ales, de ce naiba îl evita într-una?!...

Clayton dădu din cap şi se îndreptă spre bucătărie. Ce sens avea să stea în întuneric şi să încerce să descifreze o persoană care, în mod evident, nu dorea să fie descifrată? Maude îi promisese că îi va păstra câte ceva de la cină.

Deschise frigiderul şi zâmbi, văzând o farfurie plină vârf cu friptură, cartofi şi fasole verde. Farfuria era acoperită cu folie de plastic şi pe ea se afla un bilet cu numele lui şi instrucţiuni de încălzire în cuptorul cu microunde. Desigur că Maude ştia că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac. Cu nepoata ei era altă poveste; Alice îi trezea un fel de foame care nu avea nimic de-a face cu arta culinară.

Clayton introduse farfuria în cuptorul cu microunde şi apăsă butoanele respective. Acum nu mai putea nici să-şi încălzească mâncarea, fără să se gândească la Alice!... Nu era de mirare că rămânea în urmă cu munca. În după-amiaza aceasta se trezise visând cu ochii deschişi, asupra unui calcul matematic simplu, pe

care orice student din anul doi l-ar fi făcut şi în somn. Doi dintre colegi îl întrebaseră dacă se simţea bine, iar Madison, singurul din echipă care era specializat în ştiinţe medicale, îl privise caraghios tot restul zilei. Şi toate astea din pricină că se întrebase ce gust ar putea avea sărutările lui Alice.

Scoase farfuria din cuptor şi o aşeză pe o tavă, împreună cu câţiva biscuiţi, un bol cu salată şi o sticlă cu sifon pe care o găsise în frigider. Luă tava şi se îndreptă către salonul folosit de ai casei. Nu avea chef să mănânce nici în bucătărie, nici în sufragerie. Salonul familiei era camera lui favorită. Avea un cămin, scaune comode şi uzate, o canapea, şi mai multe cărţi decât o bibliotecă orăşenească. Se părea că fraţii Jorgensen colecţionaseră tot felul de cărţi. În ultimele trei zile descoperise cărţi despre călătoriile în spaţiu, despre aeronautică, OZN-uri, aborigeni şi Sfântul Graal. Şi nu parcursese nici a douăzecea parte din cameră. Dacă vreodată ar fi naufragiat pe o insulă pustie, şi-ar fi dorit ca această cameră să-l însoţească.

Surâse, când văzu o lampă aprinsă şi focul încă mocnind în cămin. Cineva îi citise gândurile. Se îndreptă spre măsuţa mică de lângă un fotoliu comod, dar la jumătatea drumului îngheţă. Acolo, pe canapea, adormită cu o carte în mână, se afla Alice.

Purta colanţi negri, un tricou strâmt şi şosete groase, roşii. Părul îi era răspândit pe cuvertura albastră a canapelei şi şuviţele aurii reflectau lumina flăcărilor din cămin. Îi privi gura şi trupul lui se cutremură de dorinţă. Buzele ei erau întredeschise, de parcă ar fi aşteptat atingerea unui amant. Niciodată nu-şi dorise să sărute o femeie cum dorea acum s-o sărute pe Alice.

Suspină din greu, se forţă să lase tava pe măsuţă,

apoi porni să caute o carte de citit. O luă pe prima pe care o nimeri. Dar nu se putu abţine să nu se apropie cu un pas şi să arunce un ochi la titlul cărţii pe care o citea Alice. Un surâs larg îi lumină faţa şi se aşează. Era o coincidenţă prea mare ca să mai creadă că Alice nu era la curent cu zvonurile care circulau despre munca lui. Citea o lucrare clasică, *Maşina Timpului* de H.G. Wells.

Petrecu astfel următoarele zece minute, cu o carte în poală, savurându-şi cina şi privind-o pe Alice. Deşi îi plăcea s-o privească în somn, îi părea rău că nu-i poate vedea ochii, mai strălucitori decât orice diamante! Ochii pe care ea prefera să-i ascundă după acele lentile groase. Privi cartea din mâna ei şi se încruntă. Evident că n-avea nevoie să poarte ochelari, altfel i-ar fi purtat şi-acum, nu?

Privirea lui cercetă tenul perfect, obrajii rumeni, buzele senzuale şi valul de păr ca mătasea sărutată de soare. Avea nasul un pic prea îngust şi buzele un pic prea generoase pentru tipul clasic, dar totul în ea degaja senzaţia de frumuseţe exotică. Alice nu avea nevoie de machiaj, căci ce ar mai fi putut fi adăugat frumuseţii naturale? Chiar şi în somn, era un înger…

Muşcă din biscuit şi se răsuci în scaun. Oare ce îl fascinase atât de total la femeia aceasta? Privirea i se opri pe pieptul ei, care oscila uşor, şi simţi imboldul dorinţei. Înjură şi începu din nou să se foiască. Femeia asta trebuie să fie vrăjitoare. Altfel cum l-ar fi putut seduce, fără ca să se trezească măcar? Poate că îi făcuse vreo vrajă, de Halloween. Asta ar explica măcar visele erotice pe care le avusese în noaptea aceea şi în toate nopţile de-atunci încoace. N-ar fi trebuit să aibă *asemenea* vise. Avea treizeci şi patru de ani. Destui ca să-şi stăpânească hormonii. Se încruntă, privind

picioarele ei lungi şi ispititoare. Păreau mai lungi decât în visele lui. *Cu neputinţă*! Simţi cum i se înfierbântă sângele. *E o vrăjitoare*. *O vrăjitoare plină de farmec*, *care-l făcuse neom şi-i dăduse viaţa peste cap*.

Alice deschise ochii, în clipa în care el o privea. Clipi rapid şi cartea îi alunecă din mână.

Clayton îşi desprinse privirea de la ea şi se uită la cartea de pe genunchi, fără să poată citi. Aşteptă câteva secunde, în care inima îi bătu nebuneşte, apoi îndrăzni să-şi ridice ochii spre ea cu un zâmbet prietenos.

— Ah, te-ai trezit!…

Ea îşi îndepărtă părul de pe obraz şi se ridică. Aruncă o privire în jur şi se încruntă.

— Cât e ceasul?

— Vreo douăsprezece şi jumătate.

Îşi ascunse un surâs, când ea se ridică de pe canapea, luând nonşalant cartea care-i căzuse şi încercând s-o ascundă de el.

— Nu mă aşteptam să te găsesc acasă.

— De ce nu? Locuiesc aici.

— E vineri seara.

Clayton vedea cum somnul îi dispare din priviri şi deruta îi ia locul.

— Şi ce-i cu asta? întrebă ea, clătinând uşor din cap.

— Credeam că ai ieşit cu prietenul tău.

Ea părea din ce în ce mai derutată şi el se încruntă. Ştia că nu era căsătorită şi pe cât văzuse el niciun logodnic gelos nu dădea târcoale. Acum se părea că nu are nici măcar un prieten. Ce era cu bărbaţii din oraşul acela? Erau orbi, sau numai imbecili?! Oricine putea să-şi dea seama ce contradicţii încântătoare se înlănţuiau în ea. Atât de inocentă la un

moment dat, iar în clipa următoare, sexy ca o nimfă. Surprins, o întrebă:

— Desigur că ai întâlniri?…

Ea îşi ridică bărbia şi privirea nu-i mai era derutată. Flăcări albastre şi periculoase dansau în ochii ei.

— Sigur că da, dar asta nu e treaba ta. Dacă-mi amintesc bine, Maude spunea că lucrezi târziu, nu că îţi faci de cap.

Îmi fac de cap?! Nu mai auzise expresia asta de când… La naiba, nimeni nu-i mai spusese vreodată una ca asta. Îi venea să râdă, dar se stăpâni. Privirea ei ar fi trebuit să-i facă părul măciucă.

— N-am vrut să spun că n-ai putea să obţii o întâlnire. Mă miram doar că o persoană ca tine nu are una.

— Ce vrea să însemne asta?

Clayton surâse. Era încântătoare când se înfuria. De la obrajii îmbujoraţi şi până la linia încăpăţânată a bărbiei. Dorinţa îl chinuia din ce în ce mai tare. De-a lungul anilor învăţase două lucruri despre sexul opus. Să nu facă promisiuni pe care nu le poate respecta şi să fie corect cu femeile. Legăturile lui se bazaseră pe nevoie fizică reciprocă, respect şi înţelegerea faptului că nu putea fi vorba despre nimic altceva. Nicio femeie nu putea rivaliza cu fascinaţia pe care o simţea pentru munca lui. Nu era dispus să se gândească la Alice şi la promisiuni, dar trebuia să fie corect cu ea.

— Înseamnă că te găsesc foarte atrăgătoare. Şi că nu-mi e uşor să-mi dau seama ce cauţi tu singură acasă, cu o carte în mână, într-o seară ca asta.

Ea privea flăcările aurii din cămin.

— Suntem în anii nouăzeci, doctore Williams. O femeie nu are neapărat nevoie de compania unui

bărbat pentru a petrece o seară plăcută.

— N-am vrut să spun asta, răspunse el. Degetele lui se jucau cu paginile cărţii. A naibii chestie, corectitudinea. Pentru prima dată, după trei zile, vedea la ea o emoţie adevărată. Era plăcut să vezi în ochii aceia albaştri şi altceva decât o politeţe rece.

— Deci, Alice Jorgensen, şefă a secţiei de documentare la Universitatea Harper, pentru ce mă eviţi?

— Nu-i adevărat!

El ridică o sprânceană.

— Nu?!…

— Cum aş putea să te evit, când locuiesc aici?

— În cele trei zile de când sunt aici, spuse el, ai luat doar o dată micul dejun cu noi şi nu te-am văzut decât în fugă, la plecare sau dispărând în fugă în dormitorul tău. Te sperii, Alice? întrebă el, închizând cartea.

Ea strânse o pernuţă brodată.

— Am vreun motiv să fiu speriată?

El surâse şi observă că nu i se dăduse un răspuns direct.

— Nici vorbă. Dar credeam că, din moment ce lucrăm în acelaşi loc, am putea fi prieteni.

— Eu sunt angajată de Universitate ca să lucrez la bibliotecă, iar tu eşti plătit din fonduri guvernamentale ca să faci cine ştie ce într-un laborator ultrasecret. Nu suntem ceea ce se cheamă în mod normal colaboratori.

— Ai dreptate. Prietenia trebuie să vină din ceva ce avem în comun.

— Ca de pildă?

Clayton aruncă o privire prin cameră.

— Cărţile! La amândoi ne plac cărţile! exclamă el,

ridicând cartea de pe genunchi.

Ea rămase câteva clipe tăcută.

— Da, cred că ăsta e un lucru pe care-l avem în comun.

Ea se ridică, se întinse, apoi puse cartea într-unul din rafturile supra-încărcate. Apoi se întoarse spre Clayton şi încercă să-şi înăbuşe un căscat.

— Sper că nu vei crede că te evit, dacă-ţi spun că e vremea să mă duc la culcare, nu?

Clayton se ridică, lăsă cartea pe scaun şi se îndreptă spre tava plină cu vase goale.

— Cred că o să vin şi eu, spuse el, apoi regretă că nu formulase fraza mai atent. Şi aşa hormonii îi dădeau destul de furcă.

Alice puse paravanul în faţa focului. Era aproape stins. Vocea îi tremură puţin când îl întrebă:

— Ce carte citeai?

Nu putea să-i răspundă, pentru că habar n-avea.

— E una din cele mai bune cărţi pe care le-am citit vreodată. E pur şi simplu fascinantă.

Asta i se păruse a fi o afirmaţie nepericuloasă. Toate cărţile pe care le găsise până acum în bibliotecă fuseseră fascinante.

Ea luă cartea şi se uită la titlu. Începu să râdă în hohote şi clătină din cap.

— Cred că avem în comun mai puţine decât crezi, doctore Williams.

— Spune-mi Clayton!

El îşi trecu tava în cealaltă mână şi se întinse să ia cartea pe care ea o ţinea încă. Citi titlul şi se simţi copleşit de ruşine. *Sistemul de reproducere la crabi*.

Continuând să râdă, îi spuse noapte bună şi plecă, lăsându-l în mijlocul camerei, cu cartea în mână.

Alice îşi înăbuşi un căscat şi se grăbi spre bucătărie. Somnul se lăsase îndelung aşteptat în seara precedentă şi când în cele din urmă adormise, visase aceleaşi vise tulburătoare care se repetau mereu de la sosirea lui Clayton. Vise erotice, pline de şoapte fierbinţi şi de o dragoste şi mai fierbinte.

Mirosul ispititor de clătite şi cafea umplea holul şi-i alungă din minte toate visele. N-avea nevoie de calendar ca să ştie că e sâmbătă dimineaţa. De când îşi aducea ea aminte, Maude făcea clătite în fiecare sâmbătă dimineaţă. Intră în bucătărie, apoi înţepeni în faţa priveliştii dinaintea ei.

Herbert stătea la masă şi se îndopa cu clătite, iar Maude îşi făcea de lucru pe lângă maşina de gătit. Aceeaşi scenă care o întâmpina de cincisprezece ani în fiecare sâmbătă, cu o singură, mare, deosebire. Sub chiuveta din bucătărie se afla un bărbat. Trei-sferturi dintr-un trup masculin era întins pe podea. Sfertul superior dispăruse în dulapul de sub chiuvetă, ciocănind ceva şi bombănind. Privirea ei urcă de la vârful espadrilelor uzate, în lungul blugilor lipiţi de şoldurile musculoase şi se opri pe proeminenţa dintre ele. Simţi cum i se usucă gura. Ar fi recunoscut-o oriunde. *Clayton*! Privea ca în transă cum tricoul i se ridica la fiecare mişcare, lăsând dezgolită o fâşie îngustă de piele ispititoare, deasupra centurii.

— Ia uite-o! strigă Clayton triumfător.

Alice sări un pas înapoi, stânjenită că fusese prinsă trăgând cu ochiul.

— Ce cauţi acolo? întrebă ea.

De sub chiuvetă se auzi o bufnitură, urmată de un şir de înjurături. Clayton apăru de sub chiuvetă, frecându-şi fruntea.

— Doamne, femeie, chiar trebuie să ţipi aşa?

— Tu ai ţipat la mine mai întâi, protestă Alice.

El se aplecă şi-şi luă mâna de pe frunte. Un semn roşu începea să-i apară. Alice se simţea vinovată pentru lovitura lui şi-i displăcu sentimentul acesta. Ştia că avea să-i displacă şi reacţia celor de la facultate, dacă ar fi ştiut că din pricina ei, copilul minune de la *MIT* s-a ales cu o vânătaie.

— Ce naiba căutai acolo?

El stătea liniştit şi-o lăsa să-i examineze fruntea. Îl auzi suspinând când degetele ei îi atinseră sprânceana şi realiză că era prima dată când îl atingea.

— Se simte bine? întrebă Maude, părăsindu-şi tigaia, ca să vadă cu ochii ei. Herbert profită de ocazie ca să mai ia o clătită.

— Sunt bine, spuse Clayton, privind fix în ochii lui Alice.

— Eşti sigur? întrebă ea. Rana nu părea gravă, dar, cu loviturile de la cap, nu poţi niciodată să ştii.

— Fireşte că e sigur, dragă, răspunse Maude. Doar ştii că e doctor. Apoi reveni la maşina de gătit şi întoarse cele trei clătite care se prăjeau.

Alice întâlni privirea lui Clayton, căutând cel mai mic semn de durere. Respiraţia i se opri sub privirea lui fierbinte. Uită că la cinci paşi de ei, mătuşa prăjea clătite, iar unchiul Herbert le mânca. Era numai Clayton, aşezat pe podea, mâncând-o din ochi. Părea să privească până în adâncul sufletului ei, căutând răspunsuri. Căldura i se răspândi în trup şi un ghem de nervi i se zvârcolea în stomac. O nevoie care mai mult o înspăimânta decât o excita. Degetele îi tremurau. Clayton nu era bărbatul de care ar fi trebuit să aibă ea nevoie. Era un visător, un om care căuta mereu alte răspunsuri şi alerga după imposibil. Niciodată nu avea să-i ajungă ce avea în faţă şi mereu va dori mai mult.

Exact ca fostul ei logodnic, James.

Gândul la James o readuse pe pământ. Clipi din pricina soarelui de dimineaţă, care se revărsa pe fereastră, scăldându-l pe Clayton într-o lumină aurie. Privirea lui era plină de curiozitate, ca un băieţel care a primit un joc nou şi nu ştie de unde să se apuce de treabă. Îşi retrase mâna de parcă s-ar fi fript. Nu dorea să-i trezească lui Clayton curiozitatea. Între ei doi trebuia pusă o distanţă sănătoasă.

— Cred că o să supravieţuieşti, spuse ea. Îi întinse o mână şi-l ajută să se ridice. Ce căutai acolo?

El îi ţinu mâna o secundă mai mult decât ar fi fost necesar. Degetul lui mare îi simţea pulsul rapid. Un zâmbet de cunoscător îi încolţi la colţul gurii, apoi se întoarse şi închise uşile dulăpiorului. Deschise robinetul şi începu să se spele pe mâini.

— Încercam să văd de unde curge.

Alice clipi întrebător.

— Ce curge?

— Ţi-am povestit eu zilele trecute, spuse Maude, aşezând clătitele peste celelalte, în mijlocul mesei. Se aşează şi-i surâse lui Clayton. Masa e gata, tinere.

Alice simţi cum îi fuge sângele din obraji. Doamne, ce era în mintea mătuşii ei?

— Vrei să spui că l-ai rugat pe doctorul Williams să se ocupe de ţevi?!…

— Sigur că nu i-am cerut una ca asta. E chiriaş, nu instalator.

E un geniu care studiază călătoriile în spaţiu fără vehicule. Cum avea să-i explice vreodată lui Maude una ca asta, când ea încă îl mai credea medic? Deodată îi pierise toată pofta de mâncare.

— Maude are dreptate, Alice, spuse Clayton. Nu m-a rugat ea. Eu m-am oferit să văd ce pot să fac, în timp

ce ea termina de pregătit micul dejun.

— Dacă e aşa de grav, am să chem instalatorul după micul dejun.

Clayton dădu din cap.

— Nu e nevoie. Mi-am dat seama care-i problema şi cred că până la prânz pot s-o rezolv.

Alice rămase cu furculiţa în aer.

— Imposibil să repari *tu* ţeava.

Clayton se încruntă.

— De ce nu?

Erau o mie de motive pentru care un doctor în ştiinţe nu trebuia să se ocupe de ţevăria din bucătăria ei.

— Nu trebuie să te duci la muncă? întrebă ea.

— Astăzi nu, râse el. De două luni lucrăm şapte zile pe săptămână, câte paisprezece ore pe zi. Aveam nevoie de o pauză. Îi întinse ceaşca lui Maude şi-i făcu cu ochiul. Am impresia că e un complot organizat de soţiile colegilor mei.

— Aşa mai zic şi eu, spuse Maude, turnând cafeaua.

— Un motiv în plus să nu-ţi iroseşti prima zi liberă, reparând o tâmpenie de ţeavă, spuse Alice. Se uită la Clayton. De ce trebuia să arate aşa de afurisit de atrăgător, şi asta fără cel mai mic efort?!... Nu părea un bărbat obsedat de înfăţişarea lui. Avea părul mai curând lung, iar hainele, deşi curate şi îngrijite, nu erau în pas cu moda. De multe ori îl văzuse nebărbierit. Părea să aibă lucruri mai importante în minte decât să facă bună impresie. Atunci de ce se oferise să repare ţeava lui Maude?

— Aici are şi ea dreptate, spuse Herbert cu gura plină de clătite. Lasă că mă mai uit eu o dată, după micul dejun.

— Tu te-ai mai uitat de trei ori, spuse Maude. Şi nici măcar o dată n-ai reuşit să vezi de unde curge.

— Voi chema, totuşi, instalatorul, spuse Alice.

Ultima dată când Herbert se jucase de-a instalatorul, reuşise să inunde una din băile de la etaj şi pagubele o costaseră o mică avere. Maude refuza să-i ia chirie, aşa că de-a lungul anilor, Alice finanţase toate reparaţiile importante ale casei. Anul trecut plătise pentru un acoperiş nou, iar anul acesta spera să economisească destul pentru un sistem modern de încălzire.

— Cred că, din moment ce e ziua mea liberă, am voie să fac ce vreau cu ea, spuse Clayton.

— Sigur că da, spuse Maude şi-i mai turnă puţin suc de portocală. Un om care munceşte aşa de mult ca tine o merită din plin.

— Perfect. Clayton dădu din cap şi atacă muntele de clătite din faţa lui.

— Şi ce anume ai de gând să faci? întrebă Maude.

Clayton îi răspunse cu un surâs larg.

— Am de gând să-ţi repar ţeava.

Maude râse încetişor.

— Sper că-ţi plac prăjiturile de ciocolată, tinere. Astăzi am de gând să-ţi fac una ca pe vremuri.

Alice murmură o vorbă urâtă. Nu putea să se lupte cu toţi. Lasă-l să-şi petreacă ziua liberă sub o chiuvetă împuţită şi să repare robineţi, garnituri şi tot ce mai are el chef.

Maude se uită la Clayton, apoi la nepoata ei.

— Şi tu ce ai de gând să faci astăzi, Alice?

— Trebuie să merg în oraş. Am nişte lucruri de dat la curăţătorie. Îşi termină cafeaua şi se ridică. Porţia ei părea neatinsă. Ar trebui să plec acum ca să pot să mă întorc înainte de prânz. Aveţi nevoie de ceva?

— Astăzi nu, dragă, spuse Maude. Herbert se mulţumi să dea din cap.

— Atunci am plecat, zise ea şi ieşi din bucătărie, fără să-i mai arunce nici măcar o privire lui Clayton.

Trei minute mai târziu închidea uşa dormitorului ei şi cobora scara, când deodată paşii ei încetiniră. Clayton o aştepta în capul scărilor. Nu avea de ales. Dacă nu era dispusă să-l împingă la o parte din drumul ei, trebuia să se oprească şi să stea de vorbă cu el. Se opri la câţiva paşi, destui ca să se simtă în siguranţă.

— Pot să te ajut cu ceva, Clayton?

Observă că părul îi acoperea aproape tot semnul roşu de pe frunte.

— Iar fugi de mine.

— Nu fug de tine. Făcu un pas înainte, numai ca să-şi dovedească că se poate. O durere dulce îi tortura stomacul, privindu-l pe Clayton. Arăta de parcă n-ar fi ştiut ce să mai spună mai departe. Îşi îndulci vocea. În fiecare sâmbătă dimineaţă mă duc în oraş.

— Atunci nu te deranjează dacă vin şi eu, spuse Clayton apropiindu-se.

Alice simţea nevoia s-o ia la fugă, dar se stăpâni.

— Credeam că vrei să repari chiuveta.

Un singur pas îi mai despărţea. El îl făcu, apoi ridică încet un deget către buza ei inferioară.

— Am nevoie să cumpăr nişte piese.

Alice habar n-avea despre ce vorbeau, dar cu siguranţă nu despre ţevi. Căldura degetului lui îi ardea buza. Îşi ridică ochii şi-i întâlni privirea flămândă. Îi ghici intenţia înainte ca el să-şi încline capul. Avea de gând s-o sărute!

— Mă gândeam că nu…

El îşi ridică degetul de pe buza ei şi gurile li se atinseră.

— Nu vreau să gândeşti, Alice. Numai să simţi…

Capitolul 4

Alice se opri la stop şi aruncă pe furiş o privire către bărbatul de lângă ea. Nu ştia ce o supăra cel mai tare: că avusese impertinenţa să o sărute, sau că sărutul fusese atât de fugar… Ar fi putut să creadă că existase numai în închipuirea ei, dacă n-ar fi fost căldura care-i ardea în stomac. Acum îi mângâia buzele cu cel mai dulce sărut pe care-l gustase vreodată şi în secunda următoare o ruga să-l aştepte până-şi lua jacheta din camera lui…

Când stopul deveni verde, porni maşina şi începu să caute un loc de parcare. Sâmbăta dimineaţa era multă aglomeraţie pe Main Street. Magazinul de menaj *Grundy* încă mai aproviziona cea mai mare parte a clientelei care-i trecuse pragul la inaugurare, în 1955. *Sam’s Sandwich Shop* servea încă cele mai bune specialităţi de curcan, iar la frizeria lui Clyde erau încă preferate tunsorile clasice. *Harper’s National Bank* fusese cumpărată cu doi ani în urmă de un concern naţional, dar la ghişee erau tot aceiaşi funcţionari zâmbitori ca pe vremea când Alice încasase primul cec.

Cu cinci ani în urmă fusese construit un complex comercial mai aproape de Universitate. Cuprindea câteva magazine universale şi o mulţime de magazine mai mici, specializate după gusturile tineretului universitar. Între ele se număra un salon de pizza, un magazin de discuri şi de cărţi şi altele care vindeau haine fistichii. Alice prefera Main Street.

Parcă maşina într-un loc care tocmai se eliberase, în faţa brutăriei lui Anne-Marie.

— Magazinul de menaj e al patrulea pe dreapta, spuse ea, arătându-i lui Clayton drumul. Nu avea chef să-l ştie că se ţine după ea toată dimineaţa şi cu atât mai puţin să meargă cu el, ca doi adolescenţi îndrăgostiţi, să caute ţevi. Habar n-avea cum începuse atracţia asta ridicolă dintre ea şi Clayton, dar avea să ia sfârşit chiar acum!

El aruncă o privire în lungul străzii, apoi se întoarse spre ea.

— Nu vii cu mine?

— Nu-mi trebuie nimic de la menaj.

Îşi puse cheile în buzunar. Era oare *durere* ceea ce auzise în vocea lui?…

— Sunt sigură că o să te poţi descurca singur.

Doar nu putea fi trist, pentru că nu voia să-l însoţească printre rafturile fascinante cu robineţi şi ţevărie?! Îşi luă lucrurile de curăţat de pe bancheta din spate şi închise portiera. Se uită la Clayton peste capota maşinii. De ce naiba se uita la ea ca un băieţel căruia tocmai i se spusese că nu există Moş Crăciun?

— Ne întâlnim aici peste o oră.

Fără să aştepte un răspuns, se grăbi să plece, înainte să se răzgândească.

Clayton se uita plin de admiraţie la peretele plin de conducte de PVC. Unele erau curbate la patruzeci şi cinci de grade, altele la nouăzeci de grade. Ţevi în formă de S, de U şi chiar de T. Sertare pline cu valve, coturi şi flanşe. Cinci tipuri diferite de adeziv. Şi dacă o asemenea diversitate de forme nu era destul ca să te dea peste cap, totul exista în diferite dimensiuni.

Înghiţi în sec, închise ochii, şi adresă o rugăciune Zeului Reparaţiilor Domestice. Apoi recurse la singura soluţie pe care o avea la dispoziţie. Se întinse după

micuţele cărticele de instrucţiuni pentru începători. Deodată i se păru ridicol că ajunsese la vârsta de treizeci şi patru de ani, fără să fi schimbat măcar o garnitură.

O jumătate de oră mai târziu, Clayton ieşea surâzător din magazin, cu o sacoşă plină de piese, scule şi cărticele cu instrucţiuni. Se opri lângă maşina lui Alice şi îşi lăsă comoara pe bancheta din spate. Alături se aflau, învelite în plastic, costumele pe care tocmai le luase de la curăţat. Închise portiera şi se rezemă de bara din faţă. Cine a mai auzit să-ţi laşi hainele pe bancheta din spate a unei maşini descuiate?! Era pur şi simplu o invitaţie de a-i fura hainele. Aruncă o privire prin geamul maşinii şi clătină încet din cap. Dacă i-ar fura cineva taioarele alea oribile, i-ar face cel mai mare bine. Niciun bărbat nu s-ar apropia vreodată de o femeie îmbrăcată cu unul din ele. Radiau cam tot atâta căldură, cât orice bucată de gheaţă.

El o plăcea mai mult aşa cum era azi. Caldă şi pufoasă, în blugi decoloraţi şi un pulover prea larg pentru ea, cu gust de clătite şi cafea. Încă mai simţea căldura răspunsului ei la sărutul lui. Avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu ducă mai departe acest sărut şi să-i arate tot ce simţea pentru ea.

Clayton privi în lungul trotuarului aglomerat. Nici urmă de Alice. Supraveghea magazinele din faţa lui, încercând să ghicească în care ar fi putut fi. Surâse şi se îndreptă spre un magazin micuţ. Nu ştia dacă Alice era sau nu acolo, dar acolo ar fi vrut să fie. Era chiar magazinul din faţa lui, cel de unde pornea aroma ispititoare de prăjituri cu scorţişoară: brutăria Anne-Marie.

Peste douăzeci de minute, Clayton se oprea în faţa

expoziţiei organizate cu ocazia Sărbătorii Recunoştinţei, care ocupa aproape întreg parterul la *Harper*'s *Drugstore*, şi o privea pe Alice, care stătea în faţa unui stativ metalic cu cărţi. Îşi muşca buza de jos, în vreme ce citea încetişor titlurile. Ar fi dat orice să-i simtă dinţii pe pielea lui. Îşi mută în cealaltă mână greutatea celor trei cutii de patiserie şi se întrebă cum reuşea oare să fie atât de ispititoare chiar şi atunci când îşi arunca ochii pe ultimele best-seller-uri. Inspiră adânc, apoi se apropie şi se opri chiar în spatele ei.

— Cauţi ceva special?

Ea tresări şi se întoarse.

— Clayton!

El ridică o sprânceană.

— Aşteptai pe altcineva?

Apoi aruncă o privire pe coperţile cărţilor din faţa lor. Unele etalau mai multă piele decât o colonie de nudişti, altele un câmp cu flori, una un leagăn gol, alta un biet om înjunghiat în spate.

— Credeam că eşti la magazinul de menaj, spuse ea.

— Am fost.

Ridică o carte cu portretul ispititor al unei femei sumar îmbrăcate, cu sâni enormi revărsaţi din decolteu şi cu un fel de pirat care o ţinea exact de unde trebuia. I-o întinse lui Alice cu un surâs.

— Asta arată bine.

Alice se înroşi şi puse cartea la loc în raft.

— Nu e chiar genul de carte la care mă gândisem.

Clayton mai aruncă o privire cărţii. Femeia de pe copertă semăna pe undeva cu Alice.

— Şi cam la ce te-ai gândit?

Alice se îndepărtă de stativul cu cărţi.

— Se pare că la ceva ce nu se aduce aici. Ai găsit

ce căutai? îl întrebă ea, mutând mai departe de el coşuleţul de plastic pe care îl purta.

— Da, chiuveta lui Maude va fi gata înainte de prânz.

Ea se opri să admire decoraţiunile şi Clayton aruncă o privire indiscretă în coşul ei. O gamă de produse feminine de strictă necesitate. Ciorapi, şampon şi un deodorant. Restul îl făcu să surâdă. Fie că Alice începuse să cumpere foarte din vreme cadouri de Crăciun, fie că tocmai îi depistase o slăbiciune, în coş se mai aflau trei cutii de prăjiturele cu nucă de cocos.

— Mai întârzii pe-aici vreo câteva minute? o întrebă el.

— Sigur. Du-te şi uite-te după ce vrei. Îi făcu semn cu mâna spre uşă. Ne vedem la maşină în câteva minute.

— Nu trebuie să merg nicăieri. Dar din moment ce tot sunt aici, m-am gândit să-mi cumpăr câteva lucruri care mi se termină în curând. Nu te superi, nu? întrebă el, luând din stivă propriul lui coşuleţ.

— E o ţară liberă.

Clayton surâse şi se îndreptă spre raionul următor, unde cosmeticele bărbăteşti erau înghesuite printre toate culorile imaginabile de lac de unghii. În toţi anii aceştia ascultase de colegii lui şi evitase să meargă la cumpărături cu o femeie. Descoperea acum că e foarte interesant. Alegerile lui Alice îi spuneau foarte multe despre caracterul ei. Absenţa fardurilor şi a parfumului îi confirmau naturaleţea ei, iar şamponul pe care-l alesese nu era o marcă scumpă. Nu că nu şi-ar fi putut permite toate artificiile feminităţii, dar asta nu i se părea important.

Prăjiturile cu nucă de cocos erau cu totul altă

poveste. Cele trei cutii învelite în foiţă argintie conţineau cele mai luxoase şi mai scumpe prăjiturele. Ar fi pariat şi pe ultimul lui ban că o costaseră mai mult decât tot restul cumpărăturilor.

Aruncă în coş o cutie cu spumă de ras şi un pachet de lame, apoi se aşeză la rând în spatele lui Alice. Casieriţa părea s-o cunoască foarte bine.

— Văd că aţi găsit ciocolatele pe care Ralph le-a comandat special pentru dumneavoastră, spuse femeia binevoitoare, în timp ce scria fiecare preţ pe tastatura unei case de marcat străvechi.

— Da, am vrut să-i mulţumesc, dar văd că nu e aici, răspunse Alice, aruncând o privire spre tejgheaua goală a raionului de produse farmaceutice.

— S-a dus până la Jimmy, să se tundă. Într-o bună zi am să renunţ la vechitura asta, şi am s-o înlocuiesc cu o casă de marcat modernă, cu scanner.

Alice râse şi puse coşuleţul gol la locul lui.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta, Sylvia. Şi ţie, şi lui Ralph vă place locul acesta, aşa cum este, spuse ea întinzându-i banii.

Sylvia îi dădu restul, apoi închise sertarul de bani.

— De unde ştii?

Alice puse restul în geantă şi îşi luă sacoşele.

— Dacă n-ar fi fost aşa, ai fi schimbat-o de multă vreme.

Sylvia mormăi ceva, apoi se uită la Clayton.

— Ai găsit tot ce căutai, tinere?

Alice făcu din greşeală un pas înapoi şi îl atinse, iar Clayton nu-şi putu înăbuşi un geamăt de plăcere.

Fiori fierbinţi i se răspândiseră în tot trupul, când funduleţul ei se frecase de acea parte a anatomiei lui pe care încerca într-una să şi-o stăpânească de când o cunoscuse. Reuşi să schiţeze un surâs.

— Am aici absolut tot ce-mi trebuie, spuse el. Întinse coşul casieriţei, dar continuă să se uite la Alice. Sylvia privea de la unul la altul şi observa fără îndoială că Alice se înroşise. Râse încetişor, în timp ce marca preţul lamelor de ras.

— Voi doi vă cunoaşteţi?

— Desigur, răspunse Clayton.

Alice se îndepărtă cu un pas de tejghea şi de Clayton.

— Sylvia, aş vrea să ţi-l prezint pe doctorul Williams. Lucrează la Universitate şi stă la noi în gazdă pentru câteva săptămâni.

Clayton ridică o sprânceană şi o privi amuzat.

— Poate câteva luni, sau chiar câţiva ani.

Sylvia continuă să chicotească şi-şi făcu de lucru cu casa de marcat.

— Ani?! şopti Alice.

El ridică din umeri nepăsător.

— Ce fac eu nu e o ştiinţă exactă. Părerea unanimă e că va dura câteva generaţii, până vom începe să înţelegem ce se întâmplă.

— Ce anume studiaţi, doctore? îl întrebă Sylvia.

— Facem cercetări asupra teoriei relativităţii a lui Einstein.

— Oh, sunteţi matematician!

— Cam aşa ceva, mormăi Clayton.

Să spună că el e matematician era ca şi cum ar fi spus că Michelangelo lucra cu vopsea. Niciuna nu era chiar o minciună, dar tabloul nu era complet. În mare parte, munca lui depindea în cel mai înalt grad de matematică, de fizica cuantică, de legile timpului şi spaţiului şi mai ales de al naibii de mult noroc. Călătoriile în spaţiu nu erau o ştiinţă exactă. Ele cereau un volum imens de cunoştinţe în cele mai diferite

domenii.

Se uită la totalul indicat de casa de marcat şi-i înmânã Sylviei o bancnotă de douăzeci. În timp ce ea îi pregătea restul, observă un stativ cu dulciuri. Într-o inspiraţie de moment, apucă două batoane cu nucă de cocos şi ciocolată.

— Le iau şi pe-astea, vă rog.

Sylvia taxă cele două batoane şi le puse în sacoşa lui. Privirea ei alunecă spre Alice, care-l aştepta în uşă. Îi întinse lui Clayton restul şi-i şopti:

— Isteaţă mişcare!

— Merg pe intuiţia mea.

Sylvia îi întinse sacoşa.

— Dacă vreodată te plictiseşti de matematici, ar trebui să încerci să-ţi faci o carieră în poliţie.

— Am să ţin minte.

Clayton încă mai râdea când o ajunse din urmă pe Alice. Aerul rece şi proaspăt îi întâmpină când păşiră pe trotuar. Mirosea a frunze arse. Toamna era un anotimp minunat, se gândi el. Cu puţin noroc, diseară va sta lângă Alice, în faţa căminului, şi vor discuta alte lucruri pe care le aveau în comun, în afară de dragostea pentru cărţi. Spera să discute despre sărutul lor fugar. Nu numai să-l discute, ci să-l disece în cele mai mici detalii. Mai întâi căldura, apoi atingerea gurii ei, apoi gustul ei îmbătător. Iar dacă ea avea nevoie să i se reîmprospăteze amintirile, va fi mai mult decât încântat să-i facă o demonstraţie.

În timp ce se îndreptau spre maşină, o surprinse privindu-l urât.

— N-ar trebui să râzi de Sylvia, spuse ea, numai pentru că a avut politeţea să creadă minciunile tale.

Zâmbetul lui Clayton dispăru.

— Crezi că râd de Sylvia? întrebă el, rănit.

— Şi nu-i adevărat?

— Nu.

Se opri în mijlocul trotuarului şi o privi. Cum naiba putea să creadă una ca asta?!

— Râdeam de o glumă secretă a noastră.

— Ce glumă?

Îi privi gura seducătoare şi râse.

— Dacă-ţi spun, nu mai e un secret, nu-i aşa?

Începu să fredoneze un cântecel şi îşi continuă drumul spre maşină.

Alice se foia agitată prin sufragerie; trebuşoara aceea simplă, care trebuia să dureze doar câteva minute, era în curs de desfăşurare de peste trei ore. Cu douăzeci de minute în urmă aruncase un ochi în bucătărie. Herbert şi vecinul lor, George Ingels, prinseseră rădăcini de-o parte şi de alta a chiuvetei şi-l fericeau pe Clayton cu sfaturi şi păreri. Alice presupunea că cea mai mare parte a „comentariilor" lui Clayton era adresată celor două ajutoare şi nu ţevilor învechite de sub chiuvetă.

Ar fi putut să-l ajute, dacă i-ar fi gonit pe George şi Herbert de pe capul lui. Dar asta însemna să dea ochii cu Clayton şi nu era prea nerăbdătoare s-o facă. Drumul de întoarcere fusese un coşmar. Clayton îşi petrecuse tot timpul fredonând şi făcând aluzii la o glumă care trebuia să rămână un secret între el şi Sylvia. O glumă care, desigur, o privea.

Ce putuse oare Sylvia să-i spună despre ea? Clayton ar fi trebuit să fie împuşcat, pentru că-i spusese dragei de Sylvia că e matematician. Ce tâmpenie. Îi înţelegea nevoia de discreţie, dar de ce trebuia să se ţină mereu de şotii? De ce nu reuşea să se comporte ca un adult?!…

Alice se încruntă, auzind un nou val de cuvinte germane dinspre bucătărie. Avea senzaţia nedesluşită că ştia exact ce însemnau ele. Inspiră adânc şi se încumetă să pornească într-acolo. Bucătăria era pavată cu scule. Nu era sigură, dar i se părea că simte furia plutind în aer.

Îi văzu pe Herbert şi pe George, postaţi la numai câțiva centimetri de chiuvetă, şi simpatia ei pentru Clayton crescu. Trei sferturi din trupul lui fantastic era înghesuit şi răsucit sub chiuvetă. Dacă nu i-ar fi recunoscut papucul vechi din singurul picior care ieşea la iveală, n-ar fi avut nici cea mai vagă idee cine e.

— Ar trebui să încerci cu cheia franceză, spuse Herbert. Ridică unealta şi aproape o aruncă sub chiuvetă.

— Nu, nu, strigă George, smulgându-i scula din mână. Trebuie să înlocuiască întreg sifonul. Apoi îl bătu pe Clayton uşurel pe genunchi. Vezi unde se îmbină chestiile alea?

— Nu-l asculta, Clayton, spuse Herbert înghesuindu-se mai aproape. Nu s-a mai uitat la chiuveta lui de pe vremea când pâinea costa treizeci şi nouă de cenţi.

— Uite cine vorbeşte! izbucni George. Când s-a jucat el ultima oară de-a instalatorul a inundat toată baia şi a stricat chiar şi tavanul de la sufragerie!

Clayton scăpă încă o înjurătură, când mâna lui alunecă de pe cheie şi se izbi de ţeavă.

— Lăsaţi-o baltă. Sunt în stare să repar şi singur o defecţiune minoră ca asta.

Repoziţionă cheia şi încercă să găsească o poziţie în care propriul lui umăr să nu-i oprească picul de lumină care ajungea sub chiuvetă. Mormăi printre dinţi:

— De ce nu vă duceţi voi doi în camera cealaltă să daţi drumul la televizor? Am auzit că e un meci de fotbal grozav între Notre Dame şi Penn State.

— Dar cine o să-ţi mai dea uneltele? întrebă Herbert.

— Eu, răspunse Alice. Văzuse şi auzise destul ca să-şi dea seama că, fără să mai fie provocat multă vreme, Clayton avea să ia cheia franceză şi să le cârpească gurile sparte.

— Ce experienţă ai tu ca ajutor de instalator? întrebă Herbert.

— Destulă ca să-l las pe bietul om să-şi vadă de treabă. Alice aruncă o privire către puzderia de scule răspândite de jur-împrejur. Arăta de parcă George şi Herbert s-ar fi luptat cu ele şi ar fi fost învinşi.

— Alice, eşti drăguţă să-mi dai lanterna? o rugă Clayton.

Cu un zâmbet triumfător, Alice puse lanterna roşie de plastic în mâna lui întinsă.

— Vedeţi, o să mă descurc. Ce-ar fi să mergeţi voi doi să vedeţi meciul? A început de vreo douăzeci de minute. Băgă de seamă că Herbert şi George schimbau priviri ezitante, dar interesate. Am auzit că se preconizează victoria lui Penn State.

— Niciodată! izbucni George, sărind în picioare. Penn State nu are nicio şansă.

— Te-ai găsit cui să-i explici, George, spuse Herbert. Mai bine hai dincolo să ne uităm la meci. Alice poate să se descurce cu sculele astea la fel de bine ca şi noi.

— Am o idee şi mai bună, răspunse George. Hai să mergem să-l vedem la mine acasă.

— Lasă că ştiu eu. Vrei să te duci acasă, pentru că Maude găteşte azi în bucătăria ta. Herbert se ridică la

rândul lui şi-şi luă haina din cuierul de după uşă.

— Nu-i adevărat, se apără George. Dar nu văd de ce să mă chinuiesc la televizorul vostru micuţ, când al meu e mult mai bun şi numai la doi paşi.

Alice râse încetişor. Replica lui Herbert se pierdu în spatele uşii închise după ei. Începu să adune uneltele răspândite şi le puse pe toate în cutia deschisă din mijlocul camerei. Era mai uşor să le caute dacă erau toate la un loc.

— Au plecat? întrebă el plin de speranţă.

— Pentru cel puţin câteva ore, răspunse ea. Privirea îi aluneca de-a lungul piciorului care dispărea sub chiuvetă. Pot să te întreb ceva?

— Sigur. Gemu, încercând pentru a treia oară să slăbească un filet.

— Cum ai reuşit să încapi cu totul acolo?

Se apropie, ca să-l vadă mai bine. Faţa lui se afla la câţiva centimetri de ţeavă, braţele lipite de corp, iar lanterna înghesuită între picioare arunca lumina în sus, spre ţevi şi spre chipul lui.

— Cu puţin noroc, mormăi el, şi ţeava cea încăpăţânată cedă în cele din urmă.

— Ştiu că te interesează legile fizicii privitoare la timp şi la spaţiu, dar nu ştiu de ce aveam impresia că era vorba de cu totul alt gen de spaţiu.

Nu se putuse stăpâni. Arăta extrem de caraghios, înghesuit acolo. Dacă l-ar fi putut vedea vreunul din colegii lui, ar fi jurat că face un experiment. Sau că şi-a pierdut minţile.

— De unde ştii tu ce mă interesează, Alice?

— Eu doar…

Strigătul lui de revoltă îi întrerupse replica. Alice îngenunche în grabă lângă el. Se aşteptase să dea de sânge, sau de alt semn de rănire, dar în faţa scenei la

care asista, izbucni în râs. Clayton reuşise să demonteze sifonul, dar uitase de apa din el. Locul unde se scursese aceasta era clar indicat de pata umedă de pe partea din faţă a blugilor lui.

Încercă să-şi înăbuşe râsul, în timp ce el începea să se răsucească şi să iasă de sub chiuvetă. Apăru un braţ, care se agăţă de colţul bufetului. Apoi apărură picioarele. Blugii erau uzi de la talie până aproape de genunchi. Lanterna dintre picioare căzu pe podea cu o buşitură. Apoi se ivi pieptul şi celălalt braţ şi, în sfârşit, capul. Îi văzu privirea indignată şi izbucni din nou în râs. Nu-şi dădea seama ce anume îl supărase cel mai tare: faptul că se udase, că uitase de apa din sifon, sau că ea fusese martoră la întreaga aventură.

— Ţie ţi se pare amuzant?

— Amuzant?! Nu, de-a dreptul caraghios. Nespus de caraghios.

El ridică o sprânceană, aruncă ţeava la loc sub chiuvetă, apoi porni spre ea.

— Vrei să-mi explici şi mie de ce râzi?

Privirea ei amuzată se opri pe pata udă de pe pantalonii lui. Apa făcea materialul să i se lipească de trup. Era o privelişte impresionantă. Alice înghiţi în sec şi mai făcu câţiva paşi înapoi.

— Ştii, tu eşti un geniu.

— De unde ştii? Clayton continua să înainteze.

Nu-i plăcea privirea din ochii lui.

— Ai un coeficient de inteligenţă de peste o sută cincizeci.

Simţi peretele în spatele ei.

Sprâncenele lui se ridicară amândouă, în semn de surpriză.

— S-ar zice că ţi-ai făcut tema.

— Îmi place să ştiu cine locuieşte în casa noastră.

Nu mi-ar conveni să mă trezesc într-o bună zi că unul din chiriaşii noştri e cine ştie ce criminal.

El parcurse şi ultimii paşi care-i despărţeau.

— Dacă ai cercetat temeinic, atunci trebuie să ştii că acest coeficient a fost calculat când aveam opt ani. Nu cred că mai e de actualitate, spuse el, şi se aplecă mai aproape.

— Ştiu asta. Privirea ei se plimba de la masa cu scaune din dreapta ei la frigiderul din stânga. Era prinsă ca-ntr-o capcană. Şi mai ştiu şi că ai refuzat să fii reexaminat.

Tristeţea îi întunecă privirea.

— Şi pe bună dreptate. Testul acela tâmpit mi-a schimbat viaţa.

Alice îşi strânse degetele, ca să nu-l atingă.

— Ştiu. Ai fost dezrădăcinat din familie şi din şcoala ta şi expediat la o şcoală specială de copii supradotaţi.

— Familia mea s-a mutat mai aproape de şcoală, de îndată ce tatăl meu a obţinut transferul.

— La cincisprezece ani studiai la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, iar la…

El îşi lipi un deget de buzele ei.

— Lucrezi pentru C.I.A?

— Sunt specializată în documentare.

— Şi la asta te pricepi grozav.

Degetul lui îi contura buza superioară.

— Mă întreb cum oare ai reuşit să aduni toate informaţiile astea despre mine.

Ea clătină din cap.

— Secret profesional.

Degetul lui alunecă pe buza ei de jos, şi o presă cu blândeţe, până când vârful degetului i se umezi.

— Sursa ta ţi-a furnizat vreo informaţie şi despre

proiectele la care am lucrat?

— Numai despre cele publice.

— Şi ai aflat ceva şi despre proiectul la care lucrez acum?

— E înscris ca secret oficial.

La asta el ridică o sprânceană şi se lăsă mai aproape.

— Serios?!… Şi ce altceva ai mai aflat? întrebă el, înlocuind degetul cu o atingere fugară a limbii.

În urma atingerii lui ardea dorinţa. Ea îi simţea răsuflarea fierbinte deasupra feţei. Dorea mai mult. Simţea nevoia de mai mult. Privirea ei flămândă se agăţa de gura lui. Cui îi mai păsa că era înscris în Partidul Democrat, că avea o contribuţie majoră în *Greenpeace* şi ce măsură purta la pantofi?!

— Nimic cutremurător.

— Şi ce anume consideri tu cutremurător, dulce Alice? întrebă el, frecându-şi buzele de ale ei.

Mâinile ei se descleştară şi-i cuprinseră umerii. Aşteptase destul de mult să afle dacă sărutările lui erau atât de dulci şi de fierbinţi, pe cât promiteau să fie. Îl trase mai aproape de ea şi-i şopti:

— Sărută-mă şi-am să-ţi arăt…

— Cerule!… murmură Clayton, când gura ei se lipi de-a lui.

Capitolul 5

Existau sărutări şi *sărutări*. Clayton decise instantaneu că sărutările lui Alice făceau parte din cea de-a doua categorie. Gura ei era dulce ca raiul, fierbinte ca iadul şi cuprindea mai multe făgăduinţe decât un birou de turism în Caraibe. N-ar fi vrut să-i mai dea vreodată drumul. Şi de asta se şi temuse. Ca

şi Adam, se temea să nu fie ispitit, numai ca să descopere că, drept pedeapsă, avea să fie izgonit din paradis. Alice avea nevoie de un bărbat care să i se poată oferi sută la sută. Şi asta Clayton nu putea. Munca lui consumase totdeauna ce era mai bun în el. Ceea ce rămânea, era destul de bun pentru legături trecătoare, dar nu pentru ea. Alice merita mult mai mult decât putea el să-i ofere.

Încercase să se retragă, dar ea îl strânsese mai tare şi gemuse încet sub gura lui. Chemarea dulce a dorinţei ei i se urcă la cap şi-i aprinse flăcări suficient de fierbinţi ca să-i mistuie toate bunele intenţii. Dulceaţa ei îl consuma, până când nu mai rămăsese nimic altceva, în afara lui Alice şi a dorinţei lui fierbinţi.

Alice răspundea timid la întrebarea impertinentă a limbii lui. Degetele ei îşi croiră drum în părul lui mătăsos şi sărutul deveni mai intim.

Cu un geamăt, Clayton renunţă să se mai împotrivească şi o trase în braţele lui, pe podea. Trupul ei se cuibărise lipit de al lui. Putea să simtă pe piept greutatea sânilor ei şi un şold suplu apăsat de o parte foarte sensibilă a trupului lui. Clayton schiţă un lanţ de sărutări de la gura ei până la ureche, apoi dinţii lui se înfipseră uşor în lobul trandafiriu.

— Nu trebuie să te uiţi acum, dar cred că pământul s-a mişcat.

Alice surâse şi-şi lăsă capul pe spate, lăsându-l s-o sărute pe gât.

— Probabil că am greşit pe undeva, dacă tot ce simţi tu e o vagă mişcare.

Mâna ei coborî, uşoară, de pe umărul lui, apăsându-l pe piept. El îi simţea căldura prin bumbacul bluzei. Doamne, ce-avea să se întâmple cu el? Nu putea să ducă mai departe acest asalt asupra

simţurilor lui şi să evite totodată consecinţa lui firească. Şi totuşi nu se putea opri. Gâtul ei aluneca sub buzele lui ca satinul fierbinte, iar degetele ei, care-i mângâiau pieptul prin bluză, nu făceau decât să-i înteţească dorinţa. Îşi lipi şoldurile de ea.

— Tot ce faci tu e perfect, de-asta se mişcă.

Ea îi atinse uşor erecţia.

— „Mişcă”? Eu credeam că e vorba de „cutremurător”!…

El o strânse mai tare în braţe şi o imobiliză. Ajunsese la limita suportabilului. Dacă îl mai atingea încă o dată aşa, nu va mai putea să-şi stăpânească dorinţa de a face dragoste cu ea.

— Am trecut de „cutremurător” încă de la primul sărut. Acum ar fi mai bine să spui „exploziv”.

Ea râse încetişor, îngropându-şi faţa în umărul lui.

— „Exploziv” ai spus?!…

El o strânse şi îşi rezemă bărbia de creştetul ei. Se ruga să aibă puterea de a se stăpâni. Mirosul dulce şi natural al şamponului ei îi înnebunea simţurile. Se simţea de parcă s-ar fi luptat de unul singur contra unei calamităţi naturale.

Alice îl înconjurase, fără nicio şansă de scăpare. Îl vrăjise, îi făcuse farmece şi asta folosind mijloacele cele mai neobişnuite. Nu flirtase şi nu se prefăcuse interesată de munca lui. Nu purta îmbrăcăminte sexy, nu folosea farduri şi nici parfumuri exotice; Se ascundea toată ziua în dosul ochelarilor cu rame groase, iar seara fugea de el ca de ciumă. Atunci de ce se afla acum cuibărită în braţele lui pe podeaua din bucătărie, cu obrazul lipit de inima lui care bătea nebuneşte? Şi de ce era el gata să-şi vândă şi sufletul ca să facă pe loc dragoste cu ea?

Ea încercă să se desprindă din braţele lui, dar el o

strânse mai tare.

— Clayton?

— Mmmm…

Ştia că ar fi trebuit să-i dea drumul, dar dorea să-i mai simtă căldura măcar o clipă în plus. Alice se împinse destul ca să aibă loc să se uite la el. Ridică mâna şi îl atinse uşor pe obraz.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple…

Se încruntă şi el încercă s-o îmbuneze.

— Ştiu… Ar trebui să mă ţin departe de tine.

Privirea lui lacomă era fixată pe buzele ei. Să se ţină departe de ea era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit.

Ea clătină din cap.

— Nu, eu ar trebui să mă ţin departe de tine.

Era rândul lui Clayton să se încrunte. Ştia că nu avea niciun sens, dar remarca ei îl durea. Cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să se retragă şi s-o lase singură. Amintirea gustului ei divin avea să-l urmărească pentru totdeauna. Dar cu Alice, nu putea să-şi permită nici măcar să se gândească la „totdeauna”. Unele lucruri nu erau sortite să se întâmple.

— De ce?!… Ce ţi-am făcut eu ţie?

— Nu mi-ai făcut nimic.

Alice îşi trase bluza şi se desprinse din braţele lui.

— Atâta doar că nu eşti genul meu.

El ridică din sprâncene.

— De unde ştii tu ce gen sunt?

De ce trebuia să se certe cu el? N-ar fi trebuit el mai curând să mulţumească cerului că nu-l găsise atrăgător?!…

— Am mai văzut eu genul tău.

— Şi care-i genul meu?

În vocea lui răzbăteau durerea şi mânia pe care nu

şi le putea controla. Alice îl asocia cu alţi bărbaţi din trecutul ei. El era un om simplu, cu nevoi simple. Poate că era un geniu, un copil minune al comunităţii ştiinţifice, dar în primul rând era bărbat, şi nu-i plăcea să fie comparat cu alţi bărbaţi.

Se părea că Alice simţise durerea din vocea lui şi îl privea acum din nou în ochi.

— Eşti un visător, spuse ea blând.

— Un visător?!

— Lucrezi cu lucruri pe care eu nu le înţeleg şi pe care nouăzeci şi nouă la sută dintre oameni nu le înţeleg. Prin natura muncii tale, ai de-a face cu teorii ştiinţifice consistente şi complicate şi faci calcule matematice care pentru mine sunt o limbă străină. Dar mintea ta, Clayton, visează într-una, caută necontenit.

Ea încerca să zâmbească.

— N-ai fi cel care eşti, dacă n-ai fi un visător. Face parte din natura ta să-ţi faci mereu visuri despre viitor şi să te întrebi mereu: „Ce-ar fi dacă…?” De bine ce ai dezlegat un mister şi ţi se deschide o nouă uşă, trebuie să te năpusteşti şi să pretinzi accesul la secretele de dincolo de uşa următoare. Nu vei fi niciodată mulţumit cu ceea ce ai.

Clayton dădu din cap, privind în ochii ei blânzi şi albaştri. Un bărbat putea să vadă paradisul în ochii aceia, dacă încerca destul de perseverent. Şi deşi părea contrar celui mai elementar bun-simţ, el era decis să încerce.

— Ce-au toate astea de-a face cu noi doi?

Nu înţelegea ce voia să spună. Sigur că se gândea la viitor şi în mod frecvent se întreba „ce-ar fi dacă…?” Făcea parte din natura lui şi i se părea la fel de firesc ca şi respiratul. Era un om de ştiinţă şi era permanent în căutarea unui răspuns. De pildă, în clipa de faţă ar fi

vrut să ştie de ce Alice fugea de el atât fizic, cât şi mental.

— Nu există niciun „noi doi”, Clayton. Tu eşti un visător şi eu sunt o realistă.

— Eu sunt un bărbat şi tu eşti o femeie, răspunse el frustrat.

Ea dădu din cap cu tristeţe şi se ridică.

Clayton rămase în continuare pe podea.

— Adică eu nu sunt bărbat?

— Sigur că eşti, răspunse ea netezindu-şi bluza.

— Atunci tu nu eşti femeie?

Privirea lui de cunoscător aluneca pe trupul ei. Acum, că o ţinuse în braţe şi îi simţise fiecare curbă, ştia ce se ascunde sub tricourile ei largi şi taioarele alea oribile. Poate că ea reuşea să se ascundă de restul lumii, dar el ştia. Ştia şi o dorea.

— Mă interpretezi greşit.

Luă ligheanul şi buretele de unde le ţinea Maude şi începu să strângă apa de sub chiuvetă.

Clayton îi privea funduleţul rotund. Simţi cum îl invadează din nou un val de căldură şi gemu.

Capul lui Alice apăru de sub chiuvetă.

— Ai spus ceva?

El înghiţi în sec şi se sili să-i zâmbească prietenos. Femeia asta îl îmbolnăvea. Fusese pe punctul să-şi ceară scuze pentru comportarea lui şi să jure pe un teanc de Biblii că nu avea să i se mai întâmple, până în clipa când ea îi declarase atât de politicos că era un visător şi prin urmare n-o interesa. Ştia că şi ea îl dorea. O simţise în îmbrăţişarea ei. În felul cum trupul ei răspunsese la fiecare din întrebările lui nerostite cu un „da” răsunător. Şi ce avea toată chestia asta de-a face cu faptul că el era un visător, dacă într-adevăr era?

— Spuneam să nu te chinuieşti prea tare să faci curat acolo. Partea cea mai complicată e gata. Tot ce mai am de făcut este să pun ţevile cele noi şi apoi totul va fi… ca nou.

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

— Aşa s-ar cuveni, din moment ce sunt noi, spuse ea. Un surâs şmecher îi lumina chipul.

Clayton ridică sifonul.

— Ai prefera să-i chem pe Herbert şi pe George ca să terminăm asta?

Ştia când trebuia să schimbe subiectul. De data asta avea să lase lucrurile aşa cum erau. Nu era oare el un om de ştiinţă şi nu erau oare aceştia renumiţi pentru răbdarea lor?…

Alice puse cârpa şi buretele la locul lor.

— Voi chema întotdeauna instalatorul la timp, înainte să-l las pe Herbert să atingă vreun şurub din casa asta.

— Atunci fii drăguţă şi dă-mi cheia franceză. E acolo, în cutie.

Îngenunche în faţa dulăpiorului de sub chiuvetă, murmurând în adâncul lui: „*răbdare*”…

Alice trecu încă o dată peria peste linoleumul din bucătărie, înainte de a păşi în hol. Chiuveta funcţiona perfect, sculele fuseseră strânse şi podeaua strălucea. Maude avea să fie atât de mândră de bucătăria ei, nu însă şi de Alice. Făcea din nou aceeaşi greşeală. Din nou fugea de viaţă.

Cu şase ani în urmă, toată fiinţa ei tânjea după viaţă, după viitor. Absolvise cu brio *Universitatea Harper*, avea în faţă o carieră promiţătoare şi era logodită cu bărbatul care îi furase inima în ultimul semestru al anului întâi. Pentru prima dată, de la

moartea părinţilor ei, Alice îşi îngăduise să viseze.

Privi în jos, în ligheanul cu apă murdară. Nu voia să plângă. Lacrimile nu reparau nimic, nici nu puteau să schimbe trecutul. Nu ea fusese cea care sfărâmase visul. Nu ea fusese cea care abandonase planurile de viitor. James rupsese logodna, îi sfărâmase inima şi visurile. Dar trebuia să se aştepte la asta. James era un visător, iar visătorii îşi urmează întotdeauna visul, indiferent cine ar fi rănit în chestia asta. Părinţii ei îşi urmaseră visurile până în mijlocul Amazoniei, lăsând în urmă o fetiţă speriată şi uimită. Şi unchiul Elmer îşi urmase visul, lăsând în urmă inima caldă şi drăgăstoasă a lui Maude. Iar visul unchiului Alfred luase sfârşit undeva în munţii Himalaya, în căutarea lui Yeti, Omul Zăpezilor, pe vremea când ea nici nu era pe lume.

Maude îi reproşase cu ani în urmă că fuge de viaţă, dar nu avea dreptate. Ea nu fugea de viaţă, ci doar încetase să viseze. Herbert avea dreptate. Dacă nu visezi, nu eşti rănit. Cu şase ani în urmă, Alice îşi făgăduise să nu mai viseze niciodată şi niciodată să nu mai aibă de-a face cu un visător. Trăise ani de zile după aceste reguli. Muncise, îşi plătise impozitele, făcuse cumpărături, îşi făcuse câţiva prieteni buni, fusese o nepoată drăgăstoasă şi nici măcar o dată nu visase. Şi atunci, de ce simţea deodată nevoia să plângă după anii irosiţi?

— Nu trebuia să speli pe jos, aş fi făcut-o eu, spuse Clayton. Se apropiase de ea în linişte, dinspre hol, şi se oprise chiar în spatele ei. Avea părul încă ud de la duş, purta pantaloni maro şi un pulover tricotat.

Alice îşi smulse obrazul de pe coada periei, de care se rezema.

— Întotdeauna te apropii de cineva aşa de… aşa

de…

— Aşa de… cum? întrebă el amuzat.

— Aşa, pe neaşteptate.

Nu-i plăcea că el apărea mereu prin surprindere şi o lua pe nepregătite. Asta se repeta întruna, din noaptea de Halloween, şi era timpul să înceteze.

— Dacă ai de gând să locuieşti aici, te rog să ai buna-cuviinţă să baţi la uşă înainte de a intra într-o cameră.

Clayton privi în lungul coridorului, apoi drept în ochii ei.

— Alice, stai drept în mijlocul coridorului, visând cu ochii deschişi precum Cenuşăreasa, înainte de bal, preciză el, uitându-se la pieptănătura şi îmbrăcămintea ei. Chiar şi o turmă de elefanţi te-ar fi luat prin surprindere.

Alice strânse din dinţi şi înşfăcă ligheanul şi peria.

— Eu nu visez cu ochii deschişi.

Habar n-avea de ce arunca toată vina asupra lui Clayton. În fond, el nu era cu nimic vinovat că James îi distrusese capacitatea de a visa.

Clayton se apropie mai tare şi, mângâindu-i o şuviţă rebelă, o întrebă:

— Dar de visat, visezi, Alice?

Ea îi întâlni privirea şi rămase fascinată de focurile din adâncul ochilor ca aluna. Cu respiraţia tăiată, şopti:

— Vise?…

— Ştii tu ce fel de vise. În puterea nopţii, când nu e nimeni prin preajmă, visezi?

Degetele lui îi mângâiau obrazul.

— Nu, minţi ea.

N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume ce vise provocatoare îi chinuiau somnul de la *Halloween* încoace. Vise despre Clayton, vise erotice despre

cearşafuri şifonate şi dorinţă fierbinte. Noapte de noapte trăia experienţa unor fantezii despre care nici măcar nu avusese habar înainte. Obrajii i se îmbujorară când îşi aminti visul nopţii precedente şi răspunsul lui Clayton la provocarea ei.

— Te-ai înroşit…

Ea se grăbi să-i ia peria din mână.

— Te înşeli…

El se rezemă de tocul uşii, îşi încrucişă braţele şi începu să râdă.

— Vai, vai, domnişoară Alice, tare-aş mai vrea să ştiu ce e în căpşorul tău în clipa asta.

Ea roşi şi mai tare şi el râse din nou.

— Nu vrei să-mi faci confidenţe? Poate am putea face schimb de secrete…

O privire criminală luci în ochii ei şi strânse mai tare măturoiul. Ar fi trebuit să-l lovească în cap. Asta i-ar fi şters rânjetul acela stupid de pe chip. Nu era vina ei că nu ştia să mintă, făcea parte din genele ei. De generaţii, cei din familia Jorgensen spuseseră exact ce aveau în minte şi minciuna contravenea chiar ADN-ului ei. Clayton o irita şi nu merita să ştie adevărul. O idee răutăcioasă înlocui înclinaţiile ei criminale. Poate că *merita* să ştie adevărul. Poate că dacă ar şti cât de atrasă e de el, ar fugi mâncând pământul şi nu s-ar mai arăta niciodată prin părţile alea. Nu spusese el oare că n-ar fi trebuit s-o sărute?

Alice rezemă coada măturii de perete şi începu să se joace cu bluza lui. Auzi cum respiraţia lui se accelerează şi căpătă curaj. Îl privi în ochi şi surâse.

— Vrei să auzi toate detaliile, sau ţi-ar fi de-ajuns o descriere generală?

Respiraţia lui păru să se oprească.

— Mă mulţumesc cu o descriere generală.

— Visele mele au numai două personaje.

Degetele ei se întinseră, până când amândouă palmele se lipiră de pieptul lui. Clayton simţi cum transpiră tot şi reuşi să îngaime:

— Cine?…

— Eu…

Privirea ei trecu în revistă toate trăsăturile lui. Avea bărbia puternică, uneori aproape arogantă. Avea nasul îngust şi pomeţii mari. Buza de sus era subţire, iar cea de jos plină şi senzuală. Simţea o poftă nebună să-şi înfigă dinţii în ea. Părul castaniu-închis părea să aştepte mângâierea degetelor ei. Şi totuşi ochii lui îi atrăgeau atenţia. Ardeau în ei focuri verzi-aurii şi reflectau focul dorinţei sale.

Degetele ei începură să tremure. Deruta îi întuneca judecata şi făcu un pas grăbit înapoi. Ce era să facă? Era o greşeală să-i povestească lui Clayton despre vise. Ar fi ştiut exact ce se întâmplă în ele.

El îşi puse palmele pe ale ei, lipindu-şi-le de piept.

— Şi mai cine?…

Ea clipi rapid şi încercă să alunge senzaţia ciudată care-i invada trupul, de parcă ar fi fost conectată la zeci de electrozi.

— Poftim?

— Cine mai apare în visele tale?

El se desprinse de tocul uşii şi se lipi de ea. Privirea lui nu se desprindea din ochii ei.

— Ai spus că în visele tale sunt două personaje şi că unul eşti tu. Cine e celălalt?

O dorea. Putea să vadă asta în ochii lui şi s-o simtă în bătăile puternice ale inimii de sub degetele ei. Clayton dorea cu adevărat să facă toate acele lucruri minunate pe care le visase ea. Nu era o promisiune pentru totdeauna, nici măcar pentru mâine, dar era o

şansă pentru ea să guste din nou viaţa. Şi dorea această şansă mai mult decât orice. Aruncă o privire către tricoul şi blugii ei decoloraţi. Chiar că arăta ca o Cenuşăreasă la care încă nu a sosit zâna cea bună. Ce naiba putea el să găsească la ea?

Îşi retrase mâinile de sub ale lui şi făcu un pas înapoi.

— Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru masă. Maude ne aşteaptă cu masa peste jumătate de oră.

Era deja la jumătatea scărilor când vocea lui o opri.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Alice. Cine mai era în visele tale?

Ea ştia că el n-are să vină după ea. Peste jumătate de oră erau aşteptaţi la George şi amândoi ştiau că dacă vor întârzia, Maude va veni după ei. Alice surâse. Avea să-i plătească pentru sărutul din bucătărie. Dorea cu ardoare ceea ce-i promitea privirea lui. Dorea să trăiască din nou. Privi mâna lui încleştată pe balustradă. În cele din urmă, îi răspunse:

— Tu, Clayton.

Auzi în urmă geamătul lui, ca un ecou, şi se grăbi spre camera ei.

Clayton înghiţi încă o gură de piure de cartofi. Ar fi putut să jure că mâncase clei. Papilele lui gustative o luaseră razna, ca şi pulsul şi apetitul sexual. De când Alice îi declarase că el era cel pe care-l visa, rămăsese într-o stare de permanentă excitare. Asta, şi pentru că ea arăta îngrozitor de sexy.

Riscă o privire către ea şi suportă consecinţele. Simţea cum îi arde stomacul. Parcă ar fi mâncat ardei iuţi, nu chiftea. Alice arăta ca un înger. Când se

întâlniseră în bucătărie, cu un sfert de oră în urmă, avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca s-o ajute să-şi pună jacheta şi s-o conducă până la George. Ar fi vrut mai curând s-o culce în frunzele uscate şi să transforme în realitate măcar unul din propriile lui vise.

Nu numai că Alice îşi schimbase hainele, dar făcuse un duş şi se spălase pe cap, şi pentru prima dată putea să detecteze o urmă de parfum lejer. Renunţase la tricourile largi şi purta o bluză de mătase arămie, care reflecta la fiecare respiraţie a ei lumina candelabrului de deasupra lor. Fusta ei largă era imprimată cu un caleidoscop de frunze moarte. Părul ei lung era lăsat liber şi îi cădea pe umeri ca o cascadă aurie. Arăta feminină, seducătoare şi lui îi lăsa gura apă, mai tare decât după prăjitura de ciocolată, pe care Maude o pregătise special pentru el.

Clayton se sili să privească în farfuria lui şi începu să răspândească o grămăjoară de fasole verde. Cine ar fi putut să mănânce, când în cameră era atât de cald? Aruncă o privire în farfuria lui Alice şi văzu că nici ea nu se descurca mai bine. Până acum reuşise să sfărâme o felie de chiftea cu furculiţa şi asta arăta destul de clar că nici ea nu avea poftă de mâncare. N-ar fi trebuit să-i spună niciodată că-l visase, cel puţin nu într-un moment când nu era nimic de făcut.

— Sunt buni cartofii? întrebă Maude, care în tot timpul mesei aruncase priviri ciudate de la Clayton la Alice.

Clayton se sili să mai înfigă o dată furculiţa.

— E delicios, Maude. De multă vreme n-am mai mâncat piure de cartofi adevăraţi, nu din fulgi.

Duse furculiţa la gură şi reuşi să zâmbească. Maude se încruntă, privind către farfuria lui Alice.

— Ce nu e-n regulă cu chifteaua? Am pus prea

multă ceapă, sau nu e destul de picantă?

Cuprinsă de vinovăţie, Alice ridică ochii din farfurie.

— E delicioasă, Maude.

— Atunci de ce n-o mănânci?

Aruncă o privire rapidă spre Clayton, apoi la loc în farfuria ei plină. Degetele ei se jucau, nervoase, cu mânerul cuţitului.

Clayton văzu cum Alice deschide gura să spună ceva, apoi o închide la loc. Evident, nu ştia ce să-i spună lui Maude. Alice nu ştia să mintă. El ştia de ce nu mănâncă: din cauza lui, fireşte. Dacă stomacul ei ardea măcar pe jumătate cât al lui, era explicabil. Ridică ochii spre Maude şi surâse.

— Cred că pot să vă explic… Noi doi am sărbătorit reparaţia chiuvetei şi am terminat toate chiflele pe care le-am cumpărat eu azi-dimineaţă.

Nu era decât pe jumătate o minciună. Amândoi luaseră câte o chiflă şi un pahar cu lapte înainte de a face curăţenie în bucătărie, dar nu asta le tăiase pofta de mâncare.

— Vai, Alice, exclamă Maude amuzată. De ani de zile n-ai mai făcut aşa o prostie. Trebuie să fie influenţa ta, râse ea, întorcându-se spre Clayton.

— De ce influenţa mea?

Maude clătină din cap către nepoata ei.

— Alice nu face niciodată prostii. Câte griji ne-am făcut cu fata asta, Herbert şi cu mine!… Nu luă în seamă protestele lui Alice. Niciodată nu se purta rău la şcoală, era mereu printre primii şi seara ajungea întotdeauna devreme acasă. Îţi dai seama ce simţi să fii părintele unui copil perfect?

Alice se înroşi şi Clayton râse. Deci întotdeauna a fost Domnişoara-de-Nota-Zece…

— Şi nu făcea chiar nicio prostie?

— Ei, nu eram eu chiar aşa perfectă, protestă Alice.

— Nu, sigur că nu, dragă. Îmi aduc aminte când te-au prins furând mere din livada bătrânului Bodnar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clayton. Nu şi-o putea imagina pe Alice în postură de hoaţă.

— În cele din urmă s-a descoperit că lua în fiecare zi câteva mere de la un om bogat şi egoist şi le împărţea copiilor săraci din oraş. Asta, pentru că la ora de igienă discutaseră despre nutriţie şi despre cât de important este să mănânci în fiecare zi fructe şi legume.

— Aveam doar treisprezece ani pe vremea aceea, spuse Alice.

— Şi cu vârsta ai devenit mai înţeleaptă? întrebă Clayton.

— Da. Acum nu mă mai las prinsă.

— Data viitoare când pleci la furat mere, să mă anunţi. Mi-ar face plăcere să conduc maşina cu care vei fugi.

Într-un fel, era genul ei să ia partea copiilor săraci.

— Nu-l mai tachina, Alice. O să creadă că eşti cine ştie ce criminală.

Maude îi întinse lui Clayton un coş cu biscuiţi calzi, şi adăugă:

— Livada lui Bodnar a fost distrusă când s-a construit noul complex comercial, la care cumpără toată puştimea asta de la facultate.

— Şi atunci cum faci ca să te asiguri că toţi copiii îşi capătă vitaminele zilnice? întrebă Clayton.

Luă un biscuit şi-l aşeză pe farfurie. De ce naiba n-avea George un câine mare? Unul dintre aceia care stau sub masă şi au o poftă nesfârşită de mâncare?

Numai cu farfuria lui şi a lui Alice, animalul s-ar fi îngrăşat trei kilograme şi Maude nu şi-ar mai fi făcut griji de ce nu-i mănâncă nimeni mâncarea.

— Foarte simplu, scriu un cec, spuse Alice, privind semnificativ spre mătuşa ei. Maude mormăi ceva de genul „printre altele” şi îşi continuă masa.

Clayton împinse chifteaua cu furculiţa, încercând s-o facă să pară mai puţină decât era în realitate. Nu dorea s-o dezamăgească pe Maude, dar nu mai putea cu niciun chip să mai înghită ceva. Singurul lucru de care îi era poftă era gustul dulce al gurii lui Alice. Se uită la ea şi privirile lor lacome se întâlniră. Şi ea suferea la fel de mult ca şi el. Fusese o greşeală să ia masa cu Maude, Herbert şi George. Trebuia să fugă de-acasă cu Alice, de îndată ce ea apăruse în bucătărie, îmbrăcată în combinaţia aceea splendidă, şi s-o ducă într-un loc liniştit şi romantic. Undeva unde puteau să fie singuri şi să afle mai multe detalii despre visele ei, ca să vadă dacă se potriveau cu ale lui…

Clayton se ridică brusc. Dacă n-o scotea imediat pe Alice din cameră, avea să facă un lucru îngrozitor. De pildă s-o sărute în faţa tuturor.

— Cum am uitat!…

— Ce-ai uitat? întrebă George.

— Trebuia să mai iau ceva înainte de a se închide magazinul.

— Ce să cumperi? întrebă Maude.

— Păi… ăăă…

Aruncă o privire spre Alice, dar ea ridică din umeri. Nicio şansă de ajutor dinspre partea asta. Aruncă o privire în jurul lui, în sufrageria care semăna atât de bine cu a lui Maude. Zări televizorul lui George şi videorecorderul deasupra.

— Casete video! Surâse către Maude. Mi-am

făgăduit să închiriez câteva casete şi să văd o parte din filmele pe care le-am ratat în ultima vreme.

— Sigur, dragul meu, spuse Maude. Dă fuga şi ia-ţi filmele. Avem un video în salon. Apoi surâse către nepoata ei. De ce nu te duci cu el, Alice? Tu ai un gust aşa de bun la filme.

Alice se ridicase şi era deja la jumătatea drumului spre uşă, când îşi aminti de toată dezordinea din casă.

— Ar trebui să rămân să vă ajut la strâns…

Vocea ei suna oarecum ezitantă.

— N-are sens, dragă. Tu l-ai ajutat pe Clayton să repare chiuveta. Noi ne putem descurca şi singuri cu câteva vase murdare. Mai ales că maşina de spălat vase a lui George e mai mare decât a noastră.

Alice se uită la Clayton, care încuviinţă din cap. O ajută să-şi pună haina şi-şi trase repede jacheta pe mâneci. În câteva secunde erau deja afară.

El o prinse de mână şi o trase după el prin grădină, departe de ferestre şi de ochii curioşi. Se îndreptă spre un arţar imens, pe cale de a-şi pierde ultimele frunze multicolore. O lipi cu spatele de trunchi şi îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut pe care-l aşteptase tot timpul cinei.

Capitolul 6

Alice îi cuprinse gâtul cu braţele şi savură sărutul pe care-l aşteptase încă de când el o surprinsese visând în bucătărie. Singurul lucru care o împiedica să se prăbuşească la picioarele lui era trunchiul arţarului şi braţele lui Clayton.

Se gândise la acest sărut toată seara. Era sărutul care-i va îngădui să guste viaţa din nou. În timp ce făcea duş, ajunsese la concluzia că poate Maude avea,

în fond, dreptate şi ea nu făcuse decât să se ascundă de viaţă. Nicio regulă nu prevedea că o persoană trebuie neapărat să viseze ca să se bucure de viaţă. De ce n-ar fi putut să-l accepte pe Clayton drept ceea ce era, un bărbat atrăgător, drăgăstos şi inteligent? Ştia de la bun început că legătura nu avea să dureze mult. Cui ar fi făcut rău? Hotărârea ei de a avea o legătură cu Clayton venea deci din realitate, nu din vise.

Întredeschise buzele şi-şi înfipse degetele în părul lui. Gemu încet când limbile lor se întâlniră într-un dans erotic. Avea gustul plăcerii şi al propunerilor indecente, dar prea tentante pentru a fi refuzate. De multă vreme nu mai dorise un bărbat aşa cum îl dorea pe Clayton.

Simţi cum i se întăresc sânii sub dantela delicată a sutienului. Căldura adunată între coapsele ei părea să-i izvorască din fiecare por. Dorinţe înăbuşite de ani de zile se trezeau acum, arzătoare, scăpate de sub control. Se înşelase. *Niciodată* nu dorise un alt bărbat aşa cum îl dorea acum pe Clayton. Cu un sărut, dăduse viaţă unei pofte pe care nu şi-o cunoştea. Îi muşcă uşor buza de jos.

Clayton gemu de plăcere şi-i eliberă gura. Buzele lui alunecară pe gâtul ei.

— Ai idee cum mă chinuieşti?

Ea îşi rezemă capul de scoarţa copacului şi încercă să-şi prindă părul, pe care vântul i-l sufla în faţă.

— Nu cumva la fel cum mă chinuieşti tu pe mine?

Buzele lui îi atinseră zona sensibilă din spatele urechii. Mâinile lui coborâră pe spatele ei până jos, îi prinseră fesele şi o lipiră de erecţia lui evidentă.

— Cum te chinuiesc?

Alice suspină şi simţi că se topeşte. Se părea că şi

el trăieşte aceleaşi senzaţii copleşitoare.

— Mă simt ca o halviţă care s-a apropiat prea tare de o flacără.

— Ai de două ori dreptate. Eu ard tot şi halviţa e dulce ca tine.

Îşi îndepărtă capul şi alungă de pe chipul ei o şuviţă aurie.

— Şi ce crezi că putem face? întrebă el.

— Dacă am avea ciocolată şi biscuiţi cu graham, am putea să facem o prăjitură.

De fapt, ştia prea bine ce aveau de făcut şi prăjiturile nu erau în niciun caz pe ordinea de zi. El o sărută pe obraz.

— Nu mă refeream la mâncare…

Alice îşi lăsă părul în bătaia vântului şi îşi afundă în buzunare mâinile îngheţate. Era o seară desăvârşită să duci acasă un amant şi să te cuibăreşti cu el sub pături.

— Şi la ce anume te refereai?…

Clayton aruncă o privire spre casa din spatele lui, unde se aflau Maude, George şi Herbert, apoi spre casa din faţă, unde deocamdată nu era nimeni. Se îndepărtă de ea, îngăduind vântului de toamnă să-i răcorească patima.

— Casete video, spuse el. Herbert şi Maude se aşteaptă să găsească teancuri de casete video când se întorc acasă.

Alice privi spre casă şi se încruntă. Cum putuse să uite de mătuşa şi de unchiul ei?!… Maude ar face atac de cord, iar bietul Herbert s-ar simţi obligat să ia muscheta străveche de deasupra căminului, dacă ar sosi acasă şi ar găsi-o în pat cu Clayton. Grozav! Se hotărâse în cele din urmă să-şi trăiască viaţa, numai ca să realizeze că are cam tot atâta libertate ca o

şcolăriţă. De ce oare nu se mutase din casa asta de atâţia ani?! Privi la picioarele lui Clayton, pe jumătate îngropate de frunzele uscate. Nu se mutase, pentru că Maude şi Herbert erau în grija ei. Depindeau de ea.

Poate era mai bine să încheie aici toată povestea asta absurdă cu Clayton, până când lucrurile nu scăpau de sub control. Nu i se părea deloc romantic să se furişeze de-a lungul coridorului în puterea nopţii.

Privirea ei urcă în lungul pantalonilor şi puloverului lui. În penumbră nu-i putea vedea expresia feţei, dar se vedea că tot trupul lui era încordat. Jacheta lui de piele părea comodă şi purtată. Nu se putu stăpâni şi îi mângâie obrazul.

— E un centru video în complexul de lângă Universitate.

El îşi întoarse capul şi o sărută. Se luară de mâini şi porniră spre maşina lui, parcată în faţa casei.

— Numai să-mi aduci mereu aminte, spuse el. Casete, casete, casete... Şi nicio şansă în seara asta, murmură el pentru sine.

Clayton puse mâna pe altă casetă şi se încruntă.

— Nu se mai fac filme fără sex?

Era a cincea casetă pe care-o alegea şi toate aveau aceeaşi problemă. Şi singurul lucru pe care nu şi-l dorea în seara aceea era să stea în aceeaşi cameră cu Alice şi să se uite la altcineva care face dragoste. Era o pedeapsă pe care trupul lui n-o putea îndura. Era destul că trebuia să stea alături de ea, fără s-o atingă.

Puse caseta la loc în raft şi o luă pe următoarea. Coperta înfăţişa un extraterestru care-şi croia drum prin maţele cuiva. O puse la loc, ridicând din umeri.

Alice apăru în spatele lui.

— Am găsit una care pare să fie exact ce-ţi doreşti.

Un film nou, fără sex, fără violenţă şi fără blasfemii inutile.

Surâse şi-i întinse caseta. El o privi şi nu se putu împiedica să nu surâdă la rândul lui. Alice alesese ultima producţie de animaţie de la *Disney*.

— Aşa rău am ajuns?

— Nu.

Alice luă caseta şi o puse la loc.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme că-i vei ofensa pe Maude şi Herbert.

— Vrei să spui că de obicei se uită la asemenea filme?

— Maude se culcă devreme, aşa că nici măcar nu va începe să se uite la un film, dacă nu-i dai drumul îndată după ştirile de seară.

Clayton se uită la ceas şi surâse. Ştirile de seară se terminaseră de mai mult de o oră.

— Asta în ce o priveşte pe Maude. Dar Herbert?

— Niciodată nu l-am văzut pe unchiul meu treaz mai mult de reclamele de la începutul filmului. Începu să cerceteze rafturile şi să-i întindă pe rând casete. Asta e bună, dacă-ţi place genul western. Ăsta e puţin cam rapid, dar am auzit că enigma e interesantă. Aici ar trebui să fie o comedie, iar aici, un film de aventuri pe care ar trebui să-l vezi.

Clayton legănă stiva de casete în continuă creştere.

— Le-ai văzut pe toate?…

Voia să se bucure şi ea de filme, nu numai să-i ţină de urât. Dacă n-ar fi folosit pretextul acesta idiot ca să plece mai devreme de la cină, ar fi putut s-o ducă în seara asta la cinema. Măcar aşa ar fi avut-o numai pentru el timp de câteva ore.

— Nu, n-am văzut niciunul dintre ele, spuse ea,

continuând să caute.

— Atunci de unde ştii dacă sunt bune sau nu?

— Citesc reviste.

Alice surâse, alese încă o casetă şi o adăugă teancului. Avea pe copertă poza actorului care fusese declarat pentru a patra oară consecutiv cel mai atrăgător bărbat din America.

Clayton râse şi se îndreptă spre casă.

— Hai să plecăm de-aici, până nu mai adaugi şi altele.

— Le închiriaţi pe toate?

Întinse teancul de casete adolescentului de dincolo de tejghea.

— Se pare că mâine o să plouă toată ziua. Ştii ceva mai bun de făcut într-o zi cu ploaie?

Privirea lui o întâlni pe-a lui Alice. El ştia foarte precis cum ar fi vrut să petreacă o duminică ploioasă…

Alice rupse cea dintâi tăcerea.

— Fără discuţie, filmele sunt de preferat interminabilelor meciuri de fotbal din etapa duminicală.

Clayton mormăi incoerent, căscă puternic şi căută pe orbeşte drumul spre baie. Făcuse un lucru de neînchipuit: dormise până târziu. Era trecut de zece. Nu avea nimic de făcut în această duminică rece şi ploioasă, dar era inadmisibil să-şi piardă toată dimineaţa în pat. Cu atât mai puţin de unul singur. Alice, îngeraşul apetisant care-i tulburase visele, era pe undeva la parter. Avea nevoie să afle dacă gura ei era cu adevărat aşa delicioasă cum îşi amintea el. Nu mai avusese ocazia să-i guste dulceaţa de când stătuseră amândoi sub arţarul din curtea lui George.

Şi asta numai din vina lui Herbert. După cum

spunea Alice, ar fi trebuit să adoarmă în primele douăzeci de minute ale filmului. Dar nu, Herbert aţipise de cel puţin trei ori în cursul zilei de ieri, dintre care toată repriza a doua a meciului. Clayton ar fi pus pe foc fotoliul cel confortabil de piele al lui George, căci fără aceste ore de somn suplimentar, Herbert ar fi adormit şi el ar fi avut-o pe Alice numai pentru el. După ce văzuseră un singur film, westernul ales de Herbert, se duseseră cu toţii la culcare.

Clayton intră sub duş, murmurând o vorbă de ocară. Noaptea păruse nesfârşită. Se sucise şi se răsucise, încercând să citească trei cărţi diferite. Privise de zeci de ori fiecare din fotografiile îngălbenite de pe perete. Ba chiar, la un moment dat, se strecurase la parter şi băuse un pahar cu lapte, în lipsă de ceva mai bun. Noroc că nu trebuia să treacă prin faţa camerei lui Alice ca să ajungă la bucătărie. Nu era sigur că ar fi avut puterea să meargă înainte, ştiind că ea se află la doar câţiva paşi, cuibărită sub plapumă.

Ieşi de sub duş şi se frecă bine cu un prosop aspru. Trebuia să coboare şi să dea de Alice, înainte ca ea să aibă timp să fugă iar de el. În seara asta va găsi o cale să rămână singur cu ea. Chiar dacă pentru asta trebuia să pună somnifere în ceaiul lui Herbert.

Se îmbrăcă şi ieşi pe coridor. Singurul sunet care se auzea era ticăitul pendulei din salon. Coborî scările şi se îndreptă spre bucătărie, unde spera s-o găsească pe Alice.

Se opri în faţa uşii, auzind vocile lui Alice şi Maude. Încă o dată, speranţele lui de a o găsi pe Alice singură se năruiră. Nicio şansă deci de a primi un sărut de „bună dimineaţa”. Respiră adânc, abordă un surâs prietenos şi intră în cameră.

— Sigur că o să te duci, spunea Alice.

Maude dădu din cap, jucându-se cu mânerul ceştii.

— Dar asta o să te lase cu toate pe cap.

— Nu-ţi face griji pentru noi. Herbert şi cu mine o să ne descurcăm. Sora ta are nevoie de tine, Maude. Trebuie să te duci, adăugă Alice, strângând mâna mătuşii sale.

— Aş vrea s-o ajut, dar nu pot să las toate greutăţile pe umerii tăi.

Maude îşi şterse ochii.

— Şi ce-ai să faci cu Clayton? Nu poţi să ai grijă şi de el.

— Ce-i cu mine? întrebă Clayton, făcându-şi apariţia. Privi atent cele două femei. Maude arăta palidă şi tristă, Alice avea un aer hotărât.

— Martha, sora lui Maude, a căzut aseară şi şi-a rupt şoldul, îi explică Alice. De la spital îi vor da drumul în câteva zile, dacă are pe cineva care s-o îngrijească acasă. Martha a sunat în dimineaţa asta şi a rugat-o pe Maude să vină să stea la ea câteva săptămâni. Copiii ei au de lucru şi trebuie să aibă grijă de familiile lor. Martha nu vrea să meargă să locuiască la nici unii dintre ei. Spune că se va simţi mult mai comod la ea acasă.

— Îmi pare rău să aud una ca asta despre sora ta, Maude. Dar ce-are asta de-a face cu mine? întrebă Clayton.

— Alice vrea să mă duc.

— Are dreptate, spuse el.

Apoi se aşeză lângă ea şi-i mângâie dosul mâinii tremurătoare.

— Sunt sigur că sora ta primeşte cea mai bună îngrijire medicală şi faptul că ţi-a telefonat ea însăşi ar trebui să te liniştească.

— Dar cum pot să plec şi s-o las pe biata Alice aici,

cu toate grijile pe cap? Nu pot s-o las să muncească toată ziua la serviciu, apoi să vină acasă şi să facă de mâncare şi curăţenie.

Alice râse.

— Milioane de femei o fac în fiecare zi, Maude. Îţi promit că o să ne descurcăm.

— Milioane de femei care nu au chiriaşi, spuse Maude.

— Ah, am înţeles… interveni Clayton. Ai fi mai liniştită dacă mă mut?

Asta era soluţia dilemei sale. Maude pleca, dar rămânea Herbert. E adevărat că se vor vedea mai rar, dar dacă se muta vor avea cel puţin un loc unde să fie singuri. Aruncă o privire spre Alice, dar ea nu părea prea încântată de idee.

— Nu pot să-ţi cer să pleci, exclamă Maude.

— Sigur că nu pleacă, spuse Alice. Se uită urât la Clayton, supărată că o necăjise pe mătuşa ei. Sunt sigură că n-o să se supere să ia masa în oraş de câteva ori pe săptămână.

Ar fi mâncat cauciuc, dacă i l-ar fi servit Alice.

— Mai mult, mă ofer chiar să mă ocup de aprovizionare.

Nicio şansă să rămână singur cu ea în secolul acesta.

— Vezi, Maude, totul o să fie în regulă. Tu ocupă-te de bagaje şi ai grijă de Martha. Mă duc să-ţi fac o rezervare la avionul de Baltimore.

Maude îşi şterse ochii din nou.

— Promiţi că o să mă chemi dacă aveţi nevoie de mine?

— Avem întotdeauna nevoie de tine, Maude. Ar trebui să ştii asta. Dar acum sora ta are mai multă nevoie de tine decât noi. Du-te la ea. Sunt sigură că ne

vom descurca singuri câteva săptămâni. La urma urmei, am luat lecţii de la cea mai bună bucătăreasă din trei state!

Sărută obrazul mătuşii ei şi se îndreptă spre telefon. Peste cinci minute, Alice obţinuse pentru Maude o rezervare la zborul din dimineaţa următoare.

Chiar în clipa aceea, George apăru pe uşa din spate, sub pretext că poftea la prăjitura lui Maude. Alice râse încetişor, de un truc atât de evident. Nici ea şi nici Herbert nu se înşelaseră în privinţa sentimentelor lui George pentru Maude. În câteva clipe îl puseră la curent cu plecarea lui Maude pe Coasta de est, ca să-şi îngrijească sora. Alice rămase cu gura căscată când George declară că el, personal, refuză să-i îngăduie lui Maude să plece la Baltimore de una singură. Ar fi mult mai bine ca el s-o însoţească.

Dată fiind încăpăţânarea lui George, Alice şi Clayton cedară în faţa argumentelor sale. Alice se bucura că mătuşa ei nu va călători singură şi în secret era mai mult decât încântată s-o vadă roşind ca o fetişcană. Aşadar nu era aşa de imună la farmecele vecinului George, cum dădea de înţeles…

Maude tocmai se lăsase convinsă să accepte ajutorul lui George, când intră în bucătărie Herbert, care tocmai trăsese un pui de somn. Aruncă o privire în jur şi întrebă ce se întâmplase.

Clayton şi Alice se traseră deoparte şi priviră amuzaţi cum George şi Maude se încurcau din ce în ce mai tare în explicaţii. Herbert îi ascultă, din ce în ce mai încruntat, apoi îşi încrucişă braţele şi spuse:

— Merg şi eu.

— Ce?!… exclamă George.

Alice încercă să-şi ascundă zâmbetul când Maude, Herbert şi George începură să se certe. În cinci minute

totul era aranjat: aveau să călătorească toţi trei spre Baltimore în dimineaţa următoare.

Alice mută cele două sacoşe cu cumpărături în aceeaşi mână, prinse corespondenţa între dinţi şi încercă să înfigă cheia în broasca uşii din spate. Îşi sprijini şoldul de cadrul de lemn al uşii ca să împiedice alunecarea sacoşei pe care se sprijineau două duzini de ouă. Cheia intră în cele din urmă în broască şi în aceeaşi clipă simţi cum i se agaţă ciorapul de lemnul uşii. Uşa se deschise, iar ea se repezi cu sacoşele şi poşeta spre bufet. Îşi scoase corespondenţa din gură şi aruncă o privire în jos, la firul dus de la gleznă şi până la talie. *Ce ar mai fi putut oare să meargă prost*?

Aruncă o privire în bucătărie şi oftă. Vasele de la micul dejun erau încă împrăştiate pe masă şi în chiuvetă. Dimineaţa nu fusese atât de simplă cum sperase ea, dar reuşise să-i ducă pe cei trei la aeroport, cu paisprezece minute înainte de plecarea avionului. Era greu de spus dacă Maude era mai supărată că o lăsase cu toate greutăţile pe cap, sau că vasele rămăseseră nespălate. Tot drumul spre aeroport, Herbert oscilase între a pleca sau a nu pleca, întrebându-se care dintre doamnele Jorgensen avea mai mare nevoie de protecţia lui, sau mai bine-zis în care dintre pretendenţi avea mai puţină încredere: în George, care lăsase totul baltă ca să plece cu Maude, sau în doctorul cel drăguţ care reparase chiuveta. În cele din urmă dăduse cu banul şi se suise în avion cu George şi Maude. Pornind de la acest start haotic, lucrurile reuşiseră să meargă din ce în ce mai prost.

Ajunsese la serviciu cu o oră întârziere şi descoperise că amândoi asistenţii ei erau bolnavi de gripă şi lipseau. Încă înainte de prânz primise cinci

comenzi urgente de la diferiţi profesori, trebuise să conducă un grup de sponsori într-un tur al bibliotecii, iar reţeaua de calculatoare căzuse. Clayton îi telefonase cândva după ora unu, când tocmai se aşezase la biroul ei şi mânca un iaurt cu vanilie şi citea un articol anost despre fungicide. Începu să aşeze alimentele la frigider şi îşi aminti senzaţiile pe care le încercase când auzise la telefon vocea lui. Suna de parcă tocmai se trezise şi se mai află încă în pat. O imagine chinuitoare îi trecu prin minte şi degetele îi tremurară atât de rău, încât scăpă unul din ouăle pe care încerca să le pună la loc. Gălbenuşul şi albuşul se împrăştiară pe jos şi pe pantoful ei.

Murmură câteva cuvinte bine alese despre ouă şi voci masculine răguşite, apoi începu să şteargă toată mizeria cu o cârpă. Nu făcuse decât s-o întrebe dacă toată lumea ajunsese cu bine la aeroport şi să-i spună că nu va ajunge acasă decât după ora şase. Nimic care s-o emoţioneze. Nimic ce alţi chiriaşi n-ar fi făcut în locul lui. Era un gentleman perfect.

Atunci de ce inima ei îi spunea altceva? Şi ce anume era diferit în vocea lui?

Alice se uită la ceas şi gemu. Era şase fără un sfert. Cu norocul ei, Clayton putea să intre pe uşă din clipă în clipă. În ciuda a tot ce se putea închipui, după-amiază îi mersese mai prost decât dimineaţă. De ce naiba nu fusese de acord cu Clayton când el se oferise să ia ceva de mâncare în drum? Era drăguţ, atent şi ea trebuia să strice totul încercând să facă pe superfemeia. Încă din clipa când realizase ce însemna să rămână singuri pentru câteva săptămâni, imaginaţia ei lucrase necontenit. Noaptea trecută zăcuse în pat, trecând în revistă reţetele cu care l-ar fi putut ului şi conţinutul sertarului cu lenjerie.

Îşi scoase jacheta bleumarin de la taior şi o puse pe speteaza unui scaun. Aruncă pantofii într-un colţ şi îşi suflecă mânecile bluzei albe, de mătase. Cu puţin noroc putea să improvizeze ceva de mâncare şi să pună totul la cuptor, înainte de sosirea lui Clayton. Deschise maşina de spălat vase şi începu să bage înăuntru farfuriile murdare de la micul dejun. Dar cineva îşi lăsase cafeaua în ceaşcă şi aceasta nimeri drept pe partea din faţă a fustei ei. Se întinse după o cârpă, ca să şteargă pata înainte de a se usca şi reuşi să-şi ude bluza cu apă rece. Înjurând supărată, îşi descheie primii doi nasturi şi-şi scoase bluza udă.

Lacrimile îi umplură ochii. Aruncă o privire prin cameră. Arăta deplorabil. Şi ea arăta deplorabil. Nu se apucase de treabă nici de zece ore şi deja reuşise să dea peste cap bucătăria imaculată a lui Maude, iar cina avea să fie gata cu întârziere, dacă avea să fie gata vreodată. În plus, când ţinuse corespondenţa între dinţi şi reuşise să umple una din scrisorile lui Clayton cu urme de ruj. Ziua asta mersese din rău în mai rău. Îşi şterse ochii cu dosul mâinii şi încercă să-şi prindă o şuviţă de păr care-i alunecase din coc. Reuşi numai să desprindă tot cocul, care-i alunecă peste gulerul bluzei.

Nervii ei erau întinşi dincolo de suportabil. În ultimele două nopţi dormise foarte puţin. Nu mai putea nici să gândească. Ce se întâmplase cu lista de cumpărături pe care să o alcătuise în minte la miezul nopţii? Când intrase în magazin îşi simţise mintea golită. Nu-şi mai putea aminti nimic din planurile pe care şi le făcuse cu atâta încântare. În cele din urmă cumpărase lucruri strict necesare, în speranţa că pe drum avea să-i vină o idee. Aşa cum stăteau lucrurile în clipa de faţă, sau comanda o pizza, sau îl trimitea pe Clayton să ia masa în oraş.

Închise maşina de spălat vase. Cum mai putea să se gândească la cină când o singură întrebare îi concentra toate gândurile? *Oare în noaptea asta Clayton avea să-i devină amant*?... Ştia că el ar fi vrut şi, dacă se gândea bine, şi ea. Dar asta nu însemna că vor fi amanţi. Se privi şi oftă. Care om în toate minţile ar fi vrut să-i fie amant?! Părul îi era în dezordine, iar ochii umflaţi din lipsă de somn. Bluza albă era udă şi pătată de cafea. Avea o pată de cafea pe fustă şi un picior plin de albuş de ou uscat, iar la celălalt picior avea un fir dus la ciorap.

Avea mai multă nevoie de un duş decât avea Clayton de mâncare gătită în casă. Scoase dintr-un sertar cartea de telefon, găsi ceea ce căuta şi formă cele şapte cifre.

— Aici Alice Jorgensen, aş dori să comand o pizza mare.

Acum trebuia să aştepte. În primul rând avea să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Apoi va vedea ce e de făcut cu bucătăria şi va încerca să facă o salată.

Îşi luă jacheta şi pantofii şi porni către scări. Dacă ar fi sosit Clayton şi ar fi văzut-o în halul ăsta, ar fi fugit înspăimântat.

Trecuse prin dreptul pendulei şi se oprise la piciorul scării, când auzi uşa din faţă deschizându-se. Închise ochii stânjenită când Clayton intră în hol. Catastrofa era totală, acum nu se mai putea întâmpla nimic! Se pregăti să vadă o expresie de repulsie pe chipul lui şi deschise ochii.

Primul lucru pe care-l observă fu zâmbetul lui. Derutată, îi întâlni privirea şi descoperi acolo acelaşi zâmbet. Zâmbet şi dorinţă. Putea să vadă căldura pe care acest surâs încerca s-o ascundă. Clayton o dorea!

Pantofii îi căzură din mână, când el făcu un pas

înainte şi-i oferi un singur trandafir alb.

Zâmbetul lui deveni din ce în ce mai larg, în timp ce privirea lui o studia, de la părul desfăcut la picioarele goale. Vocea lui era plină de veselie.

— Bună, iubito. Am sosit!…

Capitolul 7

Dacă ea nu s-ar fi aflat acolo, în faţa lui, Clayton n-ar fi crezut că aşa ceva e cu putinţă. Era hărţuită, obosită şi incredibil de sexy. Părea să fi trecut printr-o zi la fel de cumplită ca a lui, doar că nu rezistase atât de bine. Doamne, cât îi lipsise!

Observă că trandafirul, pe care ea-l ţinea în mână, tremura. Surâsul lui se umplu de compătimire.

— Cred că e momentul să te întreb cum ai dus-o azi.

Degetele ei se jucau cu tulpina florii şi clipi repede ca să înăbuşe un val de lacrimi.

— N-a mai rămas destul din ziua de azi ca să-ţi povestesc câte mi s-au întâmplat!…

Ridică trandafirul la nas şi îl mirosi. Pe deasupra petalelor albe, privirea ei umedă o întâlni pe-a lui.

— Mulţumesc. Cred că tu mi-ai schimbat norocul pe ziua de azi.

N-ar fi trebuit să-i aducă o floare, ci o duzină. Dar se gândise că un singur trandafir alb ar spune mai mult decât un buchet întreg de trandafiri roşii.

— Pare singuratic, nu-i aşa?

Ea privi o clipă floarea, apoi un surâs minunat îi înflori pe buze.

— Nu, Clayton, arată foarte frumos…

El se apropie de ea şi-i netezi o şuviţă rebelă. Degetele lui mângâiau mătasea aurie a părului.

— Şi tu arăţi minunat.

Ea râse şi clătină din cap.

— Ce-ai păţit, ţi-ai pierdut lentilele de contact?!

— Nu, sunt la locul lor.

El îi mângâie obrazul şi cearcănele de sub ochi. Nopţile ei nedormite erau la fel de grăitoare ca ale lui. Privirea lui îi mângâie chipul. Era frumoasă. De la ochii imenşi şi albaştri până la gura plină, care cerşea într-una sărutări. Acum era liber s-o sărute cât dorea, nimeni nu-i va întrerupe. Se aplecă şi-şi lipi buzele de ale ei.

— Ăsta-i felul tău de a întreba ce avem la cină?

Privirea ei nu se desprindea de gura lui.

Clayton înghiţi în sec şi făcu un pas înapoi.

Dacă se mai uita aşa la el, niciunul dintre ei n-avea să mai cineze în seara asta. Nu se simţea miros de mâncare, numai parfumul ei îmbătător. Evident că ea nu avusese timp să pregătească cina.

— Vrei să ieşim să mâncăm în oraş, sau ai prefera să mă reped să cumpăr ceva?

Alice zâmbi amuzată.

— Îţi place pizza?

— O ador. Aş mânca pizza de şapte ori pe săptămână.

Ceea ce de fapt şi făcuse până se mutase aici.

— Grozav. O să sosească în vreo douăzeci de minute. Plăteşte tu când o aduce, banii sunt pe masa din bucătărie. Se îndreptă spre scări şi începu să urce.

Clayton râse încetişor, privind-o cum se îndepărtează. Iată ce merita, pentru că pentru prima dată în viaţă se învoise să plece mai devreme de la muncă. Colegii îi decomandaseră pizza şi cu un zâmbet cunoscător îl dăduseră pe uşă afară. Oricum, nu fusese de mare folos în ziua aia. De două ori îl găsiseră visând

cu ochii deschişi. Şi nu-şi dăduse seama decât când Richard Stoner se uitase peste umărul lui şi făcuse unele comentarii asupra mâzgălelilor lui. Doctor Clayton Williams fusese surprins mâzgălind neatent o coală de hârtie? Unde o s-ajungă lumea asta?! Nu făcuse niciodată una ca asta şi niciodată nu plecase de la lucru înaintea celorlalți. Ce făcuse Alice din el?!... Nu numai că-şi petrecuse ziua visând la trupul ei încântător, dar se gândise încă mai mult la surâsul ei şi la senzaţia de căldură care-l cuprindea când ea era prin preajmă.

Privirea lui rămăsese pironită, unde dispăruse Alice. Un gând uluitor îi trecu prin minte şi rămase ca trăsnit. *Era pe cale să se îndrăgostească*! Era singura explicaţie. Mai trăise şi înainte plăcerea şi dorinţa, dar asta era altceva. Alice îl făcea să simtă toate emoţiile cunoscute şi încă ceva pe deasupra. Mult mai mult. Emoţii care-o legau pe Alice de restul vieţii lui şi de fericirea lui viitoare. Un om inteligent ar fugi mâncând pământul şi oare nu era el considerat un om inteligent? Avea un coeficient de inteligenţă zdrobitor şi suficiente diplome ca s-o dovedească. Atunci de ce stătea acolo, cu inima în mână, în loc să caute o metodă de a o pune la locul ei? Oare cum s-o determine pe Alice să-i accepte ofranda?...

Peste treizeci de minute, Alice intră în bucătărie şi se opri. Încăperea era imaculată şi goală. *Unde era Clayton*? Auzi zgomot dinspre sufragerie şi se îndreptă într-acolo. Un surâs îi lumină chipul când zări masa din sufragerie. Clayton întinsese masa pentru ei doi, cu cele mai fine porţelanuri ale lui Maude. Singura lumină provenea de la cele două lumânări albe. Un bol de cristal era plin cu salată proaspătă. Privirea ei îl căută pe cel responsabil de toate aceste transformări. Se afla

lângă bufet, aşezând cu grijă pe fiecare farfurie câte o felie de pizza aburindă.

Îi ţinu scaunul, cavalereşte.

— Cina te aşteaptă…

Ea se aşeză şi când el îi întinse şervetul, îi mulţumi surâzând. *Te-ai putea obişnui să vii acasă după o zi grea de muncă şi să ai parte de un asemenea tratament*, se gândi ea. O muzică plăcută venea din salon, unde Clayton dăduse peste colecţia de jazz a lui Herbert. Lumina lumânărilor se reflecta în paharele de cristal, iar pizza mirosea excelent. Dacă bărbatul intenţionase s-o seducă, tot ce mai lipsea era vinul.

— Îmi pare rău, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile, dar va trebui să alegi între bere dezalcoolizată, suc de fructe şi sifon. N-am reuşit să găsesc nicio picătură de vin, doar o sticlă cu vişinată.

Alice îşi muşcă buzele, ca să nu pufnească în râs.

— Sifon e perfect. Maude nu ţine alcool în casă din cauza lui Herbert. După ce s-a întors de peste mări, el… cum să spun? Să zicem că cel mai bun prieten al lui era conţinutul sticlei.

— Şi prietenia asta mai există? întrebă el, deschizând o sticlă cu sifon şi turnându-i în pahar.

— Nu, dar Maude nu vrea să ispitească destinul.

Luă paharul din mâna lui Clayton şi surâse. Era ceva absolut unic să bei sifon din cristal de *Waterford*.

Clayton îşi umplu paharul şi se aşeză.

— Aş vrea să propun un toast.

— Pentru ce?…

Alice îşi ridică paharul şi-i studie privirea ciudată. La ce se gândea oare?

— Pentru noi doi, şopti el.

Alice înghiţi în sec, înăbuşită de dorinţă. Acum ştia la ce se gândea el. La acelaşi lucru pe care nici ea nu

şi-l putea scoate din minte de o săptămână: la dragoste. Totul în jur se referea la asta: privirea lui, cristalurile, muzica şi lumina dulce a lumânărilor. Erau amândoi pe aceeaşi lungime de undă. Surâse nervos, în seara aceea avea să trăiască unul dintre acele vise care o chinuiau de când îl cunoscuse pe Clayton. Urmau să devină amanţi.

Îşi atinse paharul de-al lui.

— Pentru noi doi…

Clayton intră în salon şi gemu. Ştia că durase prea mult. Expresia lui se îndulci când o privi pe Alice, adormită pe canapea. Era numai vina lui. După cină insistase ca ea să se întindă pe canapea şi să asculte muzică, în timp ce el aprindea focul în cămin. După ce flacăra veselă se aprinsese, el se întorsese în bucătărie şi făcuse curăţenie. Alice avusese o zi cumplită şi voia ca ea să se relaxeze şi să se bucure de prima lor seară împreună. După ce pusese vasele în maşina de spălat, urcase să facă un duş.

Îşi frecă obrazul moale, apoi adăugă în linişte un buştean pe foc. Mare pagubă de cele cinci minute pe care le pierduse cu bărbieritul. Se părea că pielea delicată a lui Alice nu avea să beneficieze de eforturile lui în seara asta. Privi flăcările din cămin. *Răbdare*! Când oare îşi pierduse capacitatea de a avea răbdare?!

Aruncă peste umăr o privire la femeia cuibărită pe canapea. Arăta ca un înger cu păr blond, toată numai blândeţe şi lumină. Coborâse la cină îmbrăcată cu o bluză de culoarea fildeşului. Râurile de dantelă ale bluzei îi atrăseseră tot timpul atenţia asupra sânilor ei. Pantalonii bine mulaţi erau bej-deschis şi o curea aurie strălucea în jurul taliei mici. În treizeci de minute, dintr-o guvernantă în uniformă, Alice devenise un înger

provocator. Dar acum era un înger provocator adormit.

Se ridică în picioare şi se întinse, înainte de a se aşeza în acelaşi fotoliu ca şi în seara precedentă. Avea o privelişte încântătoare fie spre Alice, fie spre flăcările din cămin. O alese pe Alice, îngerul adormit, femeia de care se îndrăgostise. Femeia care putea să-i împlinească visurile de a avea o familie şi un cămin. Până când Alice intrase în viaţa lui, nu realizase niciodată ce disperată era nevoia şi dorinţa lui de a avea o familie. Privirea lui învălui femeia adormită în lumina aurie a focului.

Ce-i făcea pe oameni să se îndrăgostească unii de alţii? se întrebă el. Oare aspectul exterior? Comportamentul? Ceea ce discutau? Sau te năşteai cu asta, parte din ADN-ul tău? Poate că ar fi trebuit să demisioneze din echipa care lucra asupra teleportării şi să înceapă propriul lui proiect de cercetare: îndrăgostirea. Dacă ar putea determina ce anume îi face pe oameni să se îndrăgostească, posibilităţile ar fi fost nesfârşite. Ar fi putut genera pacea mondială. Clayton râse, imaginându-se pe sine însuşi pe un podium, primind Premiul Nobel pentru Pace. Şi totul numai din cauza lui Alice şi a farmecului pe care-l exercita asupra trupului, sufletului şi minţii sale.

Trupul, înţelegea. Era aceeaşi substanţă chimică pe care o mai scăpase uneori de sub control de la cincisprezece ani încoace. De când o cunoscuse pe Alice, trupul lui producea această substanţă douăzeci şi patru de ore pe zi.

Cu inima, lucrurile stăteau cu totul altfel. Alice îi modificase decisiv vechiul ticăit. Acum bătea liniştit, văzându-şi de treaba sa, iar în secunda următoare – bum! apărea Alice şi galopul începea instantaneu. Dacă se gândea la un sărut, galopul devenea mai

puternic decât tunetul. Iar senzaţia gurii ei sub a lui făcea sângele să-i circule atât de repede, încât nu mai avea timp să se oxigeneze. Numai aşa se putea explica ameţeala care-l cuprindea. Iar de vreo două ori, când se uitase în ochii ei, i se păruse că afurisita de inimă se oprise de tot. Niciodată nu mai simţise ceva asemănător pentru o femeie.

Cele mai multe probleme i le punea influenţa pe care Alice o avea asupra minţii lui. Cum să se mai concentreze asupra muncii lui când nu se gândea decât la Alice şi la sărutările ei? Niciodată o femeie nu trecuse hotarul dintre munca lui şi restul lumii şi nu ştia ce trebuie să facă.

Îşi întinse picioarele şi capul lui găsi un loc confortabil pe speteaza fotoliului. Văzu un surâs amuzat în colţul gurii lui Alice şi se întrebă ce visează.

Dragostea era un sentiment complicat. Inima îl sfătuia să aibă răbdare şi să-i îngăduie lui Alice să recupereze somnul de care avea atâta nevoie. Trupul îi cerea s-o trezească pătimaş, cu sărutări lungi şi fierbinţi, să-i mărturisească sentimentele sale, s-o ducă în braţe până sus, unde i-ar fi putut arăta cât de mult o iubeşte. Mintea lui striga: *Atenţie*!... Ar fi trebuit să-i lase timp. Lui îi trebuiseră treizeci şi patru de ani ca să se îndrăgostească şi nu trebuia s-o ia repede şi s-o sperie. Poate interpretase greşit privirile ei fierbinţi din timpul cinei. Era prima lor noapte singuri. Maude şi Herbert vor lipsi săptămâni întregi. Timpul era de partea lui.

Clayton suspină, închise ochii şi încercă să-şi stăpânească trupul. Răbdare! Trebuia să-şi amintească să aibă răbdare. Cei care ştiau să fie răbdători aveau parte numai de bine. Să facă dragoste cu Alice va fi foarte bine, neînchipuit de bine...

Alice deschise ochii încetişor şi aruncă o privire în camera luminată pe jumătate. O făcuse, adormise din nou! Probabil Clayton îşi închipuia că e la fel ca Herbert, moţăind tot timpul. Se uită la bărbatul din fotoliu, se ridică şi zâmbi. Şi el adormise!…

Se ridică în picioare şi se întinse. Clayton arăta adorabil când dormea. Avea buzele uşor întredeschise şi părul ciufulit tot. Abia rezistă tentaţiei de a-şi trece degetele prin părul acela mătăsos şi de a săruta buzele lui ispititoare. Bietul om, trebuie să fi fost mort de oboseală ca să adoarmă în scaunul acela incomod. Era excelent pentru citit, chiar şi ca să te uiţi la televizor, dar nu pentru somn. Ea cel puţin adormise pe canapea. Faţa lui era în umbră, dar putea totuşi să-i vadă umbrele întunecate de sub ochi, pe care le observase încă din timpul cinei. Şi Clayton suferea de boala nopţilor de nesomn. Oare pe el îl auzea noaptea, la cele mai ciudate ore, coborând în bucătărie?

Se uită la ceas. Abia trecuse de nouă. Clayton strânsese vasele de la cină şi făcuse un duş, judecând după hainele lui schimbate, deci nu putea să doarmă de mai mult de jumătate de oră. N-ar fi trebuit niciodată să cadă de acord cu el să îl lase să strângă după cină şi ea în schimb să pregătească micul dejun. El era chiriaşul lui Maude şi plătea suplimentar pentru mâncare gătită şi o viaţă fără griji. Şi lucrurile păreau să stea invers. Banii pe care-i lăsase pentru pizza pe masa din bucătărie; erau încă acolo. Nu numai că el servise şi strânsese cina, dar o şi plătise.

În timp ce el muncea ca un sclav, ea visase în faţa focului, cu picioarele în sus. E adevărat că visase despre el… De fapt asta făcea tot timpul şi se simţea din ce în ce mai frustrată. Şi toate ceasurile petrecute

cu el nu făceau decât să-i accentueze acest sentiment de frustrare. Avea nevoie de o uşurare, pe care numai el putea să i-o dea.

Pentru o secundă, jubilase de bucurie când aflase că Maude şi Herbert plecau la Baltimore. Sigur că-i părea rău de accidentul mătuşii Martha, dar era extraordinar să rămână singură cu Clayton. Cel puţin aşa crezuse în timpul cinei. Era atent, plin de umor şi cumplit de atrăgător. Până acum nu realizase ce puternic era farmecul lui. Ce femeie putea rezista unui bărbat care-i sorbea fiecare cuvânt, care îi făcea inima să bată mai repede cu un simplu surâs şi în plus insista să spele vasele? Nu ea. Ea îl dorea pe Clayton încă de sâmbătă seara, când o sărutase sub arţarul lui George.

Privirea ei se plimba de la flăcările pe sfârşite din cămin la faţa chipeşă a lui Clayton şi oftă. N-aveau să devină amanţi în seara asta. Trebuia să aibă răbdare. Aveau în faţă săptămâni întregi. Îşi frecă braţele, înfrigurată. Răbdarea, asta era cheia.

Cu multă grijă, trecu peste picioarele lui întinse, îngenunche şi mai puse un lemn pe foc. Ar fi fost mai uşor să dea drumul la încălzirea automată, dar îi plăcea să-l privească pe Clayton în lumina focului. Flăcările aurii începură să danseze şi să trosnească în jurul lemnului uscat.

— Arăţi ca un înger, îngenuncheată acolo.

Ea îşi întoarse capul. Clayton era treaz şi o privea. Lumina aurie a flăcărilor îi scălda faţa.

— Te-ai trezit.

— Sau asta, sau visez din nou.

Nu-şi dădea seama dacă vocea lui era răguşită de somn sau de dorinţă, dar spera să fie aceasta din urmă.

— Din nou?

— Se pare că am un vis repetat despre tine şi lumina focului.

Trupul lui era neclintit şi privirea nesigură, de parcă n-ar fi ştiut nici el dacă e treaz sau visează.

Alice vedea cum privirea lui se întunecă şi reflectă lumina flăcărilor din cămin. Focul părea să vină direct din sufletul lui.

— Vrei să-mi povesteşti despre visul tău?

El se gândi îndelung.

— Stai în faţa unui foc, spuse el în cele din urmă.

— Acest foc?

— Nu ştiu sigur. Tot ce ştiu e că în fundal e focul şi tu eşti scăldată în lumina lui aurie. Strânse mânerele fotoliului. Părul tău e liber. Pare viu, într-o mie de nuanţe aurii. Aproape un halou în jurul capului tău, exact ca acum.

Alice înghiţi în sec, simţindu-şi brusc gura uscată.

— Şi ce făceam?

Degetele lui Clayton erau albe, pe mânere.

— Stăteai acolo şi îmi surâdeai.

— Asta-i tot?

— Nu.

Aşteptarea părea nesfârşită. Dar el nu continuă. Nu era cinstit, nu putea să se oprească aici. Avea nevoie să ştie ce visa el. Era foarte important.

— Spune-mi ce făceam, Clayton.

Ochii lui se opriră o clipă pe sânii ei. Când privirile li se întâlniră din nou, Alice realiză că flăcările din ochii lui nu aveau nimic de-a face cu focul din cămin.

— Îţi scoteai bluza…

Ea îşi umezi buzele. Respiraţia i se accelerase.

— Şi ce făceam cu bluza?

— O aruncai pe covor, împreună cu sutienul.

— Asta e tot?…

Vocea ei vibra de dorinţă. Îşi simţea sânii întărindu-se. Cum putea s-o excite atât, fără măcar s-o atingă? Era la doi metri de ea şi ea se topea.

— Nu, dulce Alice. Stăteai acolo şi mă scoteai din minţi, dând jos fiecare bucăţică de îmbrăcăminte de pe trupul tău frumos. Lumina flăcărilor dansa pe pielea ta ca o mângâiere şi mă ispitea să te ating.

— Şi m-ai atins? întrebă ea, cu respiraţia tăiată.

El gemu şi închise ochii.

— Nu ştiu. De fiecare dată mă trezesc.

Alice se simţea dezamăgită. O atrăsese în visul lui şi o lăsase agăţată. Ar fi vrut ca el să continue. Ar fi vrut s-o înveţe din nou să trăiască. Să-i fie amant, chiar şi pentru un timp scurt, însemna să guste viaţa din nou. Ştia foarte bine că nu putea fi vorba de *totdeauna* în relaţia ei cu Clayton. El va pleca în clipa când proiectul la care lucrare se va termina, iar ea va rămâne aici cu Maude, cu Herbert şi cu biblioteca Universităţii. Dar puteau avea amintirile.

Degetele îi tremurau când puse vătraiul la locul lui. Se ridică, şi se uită la Clayton. Ţinea încă ochii închişi şi părea foarte nefericit. Respiră adânc, surâse şi atinse primul nasture al bluzei.

Pentru că n-o mai auzea deloc, Clayton deschise ochii. Privirea lui uimită îi urmări degetele în timp ce deschideau cel de-al treilea nasture al bluzei.

— Ce faci? o întrebă.

Degetele ei trecură la nasturele următor.

— Ţie ce ţi se pare că fac?

— Îţi deschizi nasturii de la bluză…

Alice râse încetișor.

— Mă bucur să descopăr că nu se acordă toate titlurile astea ştiinţifice oricărui idiot.

Îşi trase bluza din pantaloni şi descheie ultimul

nasture.

Privirea lui era ţintuită de albul sânului.

— Ştiu ce faci. Dar aş vrea să ştiu de ce.

Ea îşi deschise nasturii de la manşete.

— Tu de ce crezi?…

Bluza de culoarea fildeşului căzu la picioarele ei.

El clătină din cap.

— Nici nu vreau să mă gândesc…

Alice deschise cureaua îngustă şi o lăsă să cadă lângă bluză. Simţea căldura focului în spate, dar flăcările din ochii lui Clayton erau cele care o ardeau. Îşi simţea sânii grei, implorând atingerea lui, iar stomacul îi vibră când îşi deschise nasturele de la pantaloni. Ea era aceea care începuse. Îi oferise nu numai trupul, ci şi încrederea ei. Ştia din intuiţie că poate avea încredere în Clayton. El va avea grijă de ea.

Îi văzu privirea lacomă şi se simţi puternică, ştiind că totul era din cauza ei. Se simţea în acelaşi timp extrem de vulnerabilă. E periculos să te oferi atât de total.

— Te seduc, Clayton…

— Oh…

Degetele ei tremurau atât de rău, încât de-abia îşi putu desface fermoarul. *Asta era tot ce avea el de spus*?!…

— Am succes?…

El îşi drese vocea.

— Absolut… Poate chiar prea mult.

Ea zâmbi mulţumită şi împinse pantalonii peste şolduri. Ieşi din ei cu un pas, şi-i împinse cu piciorul lângă restul hainelor. Nu prevăzuse că va ajunge atât de departe de una singură. Sperase că el va lua iniţiativa şi o va ajuta.

— Ai de gând să rămâi în fotoliul acela toată

noaptea?

— Mă tem că dacă mă ridic, vei dispărea ca o vedenie.

Alice îşi puse mâinile în şolduri şi oftă. Iat-o stând la doi paşi de el, în sutien de dantelă şi chiloţei asortaţi şi el crede că visează…

— Te asigur, Clayton, că sunt *foarte* reală.

Făcu un pas înainte şi degetele ei alunecară pe pielea netedă până la elasticul chilotului.

— Atinge-mă, şopti ea. Lasă-mă să-ţi arăt că nu sunt un vis.

Privirea lui nu se mai desprindea de curbele ei armonioase. Se întinse încet şi-i atinse pielea mătăsoasă.

— Eşti atât de caldă, şopti el vrăjit.

Alice îşi lăsă capul pe spate şi-şi închise ochii. Mângâierea urca spre talie şi atingerea degetelor lui o ardea.

— Ei, sunt un vis?

— Eşti o minune…

Mâinile lui îi cuprinseră talia şi o traseră mai aproape. Simţi pe şolduri atingerea materialului aspru al pantalonilor lui. Degetele lui îi frământau şoldurile. Gemea, o săruta şi ea tresărea de excitare.

El îşi ridică privirea. Flăcările din ochii lor se întâlniră.

— Eşti sigură?…

Ea îşi înfipse degetele în părul lui şi-i lipi din nou gura de pântecul ei. Răspunsul ei era un simplu *da*.

Clayton ridică privirea către sânii ei, revărsaţi peste cupele de dantelă ale sutienului. Degetele lui găsiră închizătoarea dintre ei şi îi eliberară. Cele două emisfere gemene îi umplură palmele. Îi cântări cu grijă şi se minună de perfecţiunea lor. Atinse cu degetele

sfârcurile tari şi un fior de plăcere trecu prin trupul ei.

— Nici chiar în visele mele nu erai atât de frumoasă… Sărută-mă, Alice. Dovedeşte-mi că ăsta nu e un vis…

Cine ar fi putut refuza o cerere atât de simplă?…

Alice îşi plecă faţa și buzele li se atinseră într-un sărut menit să-i arate nu numai că era treaz, ci şi cât de tare o excitase. Limba ei o întâlni pe a lui şi flăcările patimii aprinseră iadul. Alice îşi lipi trupul de-al lui, simţind atingerea moale a cămăşii.

Clayton se lăsă pe spate şi o trase spre el. Mâinile lui îi mângâiau fundul, şoldurile şi coapsele. Dantela delicată a chilotului nu era o piedică serioasă. Îşi strecură degetele sub ea şi îi cuprinse fesele rotunde. Îşi desprinse gura de-a ei.

— Alice?…

Ea se cuibări mai bine în braţele lui.

— Clayton?…

Îi simţea erecţia puternică apăsându-se de trupul ei. Căldura îi ardea cârlionţii aurii de sub dantela subţire. La fiecare mângâiere a degetelor lui fierbinţi, dantela se uda de dorinţă.

Alice începu să-i deschidă nasturii cămăşii, dar el o opri.

— Ar trebui să mergem sus.

Alice îi deschise nerăbdătoare cămaşa şi-i mângâie părul de pe piept. Cine avea acum chef să se oprească şi să urce scările?

— Nu-ţi mai place lumina focului?…

Clayton îi atinse interiorul coapselor, jucându-se cu dantela udă dintre picioare.

— Ador lumina focului.

Degetele ei găsiră catarama curelei şi el se înfioră. Simţi apoi cum îi coboară fermoarul şi i se tăie

respiraţia. Ea îi atinse uşor membrul, prin lenjerie. O prinse de mână şi-i sărută palma.

— Trebuie să ne calmăm puţin, Alice. Vreau ca această primă dată să fie desăvârşită.

Ea îşi lipi şoldurile de el. Dorinţa îi scăpase de sub control. Avea nevoie de Clayton, avea nevoie *acum*.

— Te rog, Clayton, îl imploră ea.

Degetele lui se strecurară în lungul coapsei, până sub chilot. Umezeala îi întâmpină degetul, când găsi deschiderea strâmtă şi alunecă în căldura ei.

— Doamne, ce mult mă doreşti…

Ea îşi depărtă coapsele şi şoldurile ei ţâşniră înainte. Avea nevoie de mai mult.

Clayton îi simţi dorinţa şi îşi pierdu stăpânirea de sine. Aceasta era femeia pe care o iubea şi îl implora s-o ia şi să potolească patima care-i mistuia deopotrivă. Va fi suficient timp mai târziu pentru aşternuturi moi şi vorbe şoptite. Acum era numai flacăra dorinţei.

Îi ridică şoldurile şi cu o mişcare grăbită îi scoase chiloţii. Fără să-i dea drumul, se ridică şi-şi scoase pantalonii. Înainte de a-i arunca deoparte, căută într-un buzunar un pacheţel în folie roşie.

Genunchii ei îi cuprindeau coapsele în timp ce se pregătea. Alice îi muşcă uşor buza de jos şi-i şopti:

— Îţi mulţumesc…

O sărută încet şi îndelung. Apoi buzele lui alunecară pe gâtul şi pe umărul ei. O ridică şi-i mângâie sânii cu buzele şi cu limba. Cu multă grijă o aşeză deasupra membrului lui erectat, apoi o lăsă să alunece încet, întinzând-o după dimensiunile lui. Coapsele ei tremurau şi respiraţia i se precipită. Se simţea completă, întreagă.

Clayton înghiţi în sec şi se sili să nu-şi mişte şoldurile. Alice avea nevoie de timp să se acomodeze.

Pereţii strâmţi care-i cuprindeau bărbăţia dovedeau că de multă vreme nu fusese cu un bărbat. Şi totuşi, şoldurile lui ţâşniră instinctiv, într-un gest de posesie. *Era a lui*!

Ochii ei se deschiseră largi, din cauza senzaţiei ciudate generate de mişcarea lui. Degetele i se încleştară de umeri, în timp ce el îi mângâia sânii cu gura. La mişcarea următoare realiză că niciodată nu mai fusese pe tărâmul magic unde o purta el. Ea grăbi ritmul, dornică să meargă mai departe.

Alice îl auzi gemând şi-i simţi degetele încleştate pe şoldurile ei. Galopul devenise nebun şi niciunul dintre ei nu se mai putea stăpâni. Îl strânse pe Clayton mai tare, în timp ce în jurul ei lumea se prăbuşea. Numele lui îi ţâşni din gură în clipa în care îşi pierdu controlul.

— Clayton!…

Braţele lui se strânseră convulsiv în jurul ei şi o strigă pe nume, în clipa când spasmul eliberării îi zgudui trupul.

Capitolul 8

Clayton îşi trecu degetele prin părul lung al lui Alice şi-i deznodă câteva şuviţe. Să faci dragoste într-un fotoliu avea, indiscutabil, anumite avantaje. Strânse mai tare femeia cuibărită în poala lui şi-i simţi căldura. Aşteptă să i se liniştească respiraţia şi o întrebă:

— Te simţi bine?

Ea îl sărută pe piept.

— Îţi spune ceva cuvântul „*covrig*”?…

Să faci dragoste într-un fotoliu avea şi anumite dezavantaje. De pildă, exista riscul să-ţi schilodeşti partenera.

— Îţi mai simţi picioarele?

— De zece minute nu le mai simt.

Ea dădu din şolduri şi râse încet.

— N-am amorţit decât până la genunchi. În rest mă simt perfect.

Clayton îi prinse bărbia în mână şi o sili să-l privească în ochi.

— Termină!

Dacă ea mai continua să se foiască, în curând nu va mai fi răspunzător de faptele lui.

Ea întrebă drăgălaş:

— De ce?

— Tu ai ales acest prim loc unde am făcut dragoste, dar cu siguranţă nu-l vei alege pe al doilea.

Niciodată o femeie nu răspunsese atât de deschis pasiunii sale. Reacţiile ei erau fireşti şi libere. Îi dădea tot ce avea. Fără ezitare, fără ipocrizie, fără timiditate. Ştia exact ce voia şi, din fericire, îl voia pe el.

— N-am ales eu locul acesta ridicol, ci tu.

Alice se frecă de cămaşa lui şi-i atinse cu vârful limbii bărbia.

— Termină!

Încercă s-o îndepărteze, dar sfârşi prin a o strânge şi mai tare la piept. Era stânjenitor să descopere că mai avea încă pe el cămaşa şi şosetele.

— Cum poţi să spui că n-ai ales tu fotoliul, când îmi amintesc perfect că ai preferat lumina focului în locul unui pat moale?!…

— Era fantezia ta să faci dragoste la lumina focului, spuse ea, sărutându-i lobul urechii şi trecându-şi degetele prin părul lui.

— Şi tu ce ţi-ai dori?

Mâinile lui atinseră pielea umedă de deasupra şoldurilor şi simţi cum se întăreşte din nou înăuntrul ei.

Trupul ei îi răspundea cu aceeaşi patimă. Respiraţia i se accelerase şi părţile ei intime îl cuprindeau din ce în ce mai strâns. Şi ea îl dorea din nou…

— Ce pot să-ţi spun cu siguranţă este ce anume nu mi-aş dori, spuse ea.

— Ce anume?

— Să facem din nou dragoste în fotoliul ăsta. Aruncă o privire în jos, către trupurile lor încopciate. Nu glumeam când ţi-am spus că nu-mi mai simt picioarele.

El se ridică în picioare, fără să-i dea drumul.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— N-am avut timp, râse ea şi-i cuprinse gâtul cu braţele.

Apoi, dintr-odată, tresări.

— Ce-i cu tine?

— Cred că picioarele mele încep să se trezească.

Clayton luă cuvertura de pe speteaza canapelei şi o întinse pe jos, în faţa focului. După ce o culcă pe Alice, începu să-i frece picioarele. I se rupea inima când o auzea gemând.

— Uşor, iubito, într-o clipă o să-ţi fie mai bine.

Ea închise ochii şi rămase nemişcată.

— E mai bine…

Alice oftă când mângâierea lui urcă de la degetele de la picioare până la jumătatea coapselor.

Lui îi era foarte greu să se concentreze. Curbele perfecte ale pulpelor ei îi ardeau palmele. Pielea sensibilă din spatele genunchilor era asemeni satinului, iar coapsele albe ca laptele urcau zvelte către mănunchiul de cârlionţi aurii de la poarta raiului. Până acum nu avusese ocazia să exploreze minunile etalate înaintea lui. Îi ridică piciorul şi-i sărută talpa.

— Ei, cum e?

— Mai bine, răspunse ea cu vocea răguşită.

Clayton îşi deschise manşetele şi-şi scoase cămaşa şifonată, apoi şosetele.

— S-a făcut îngrozitor de cald aici, nu-i aşa?

Degetele lui călătoreau pe pulpele şi pe genunchii ei şi se întinse lângă ea. Nu putea s-o admire îndestul. *Ar fi putut petrece tot restul nopţii contemplându-i frumuseţea*.

— Probabil din cauza focului, şopti ea, mângâindu-i umerii.

Rămâne de văzut dadă ar fi putut, se gândi Clayton. Nu, n-avea nicio şansă să-şi petreacă noaptea uitându-se la ea, când mânuţele ei fierbinţi îi colindau trupul. Se întinse şi puse stăpânire pe gura ei cu un sărut fierbinte ca focul.

Degetele ei îi mângâiau spatele, coborând peste dealuri şi văi până când, cu un geamăt de dorinţă, îi cuprinse fesele.

Clayton simţi cum şoldurile îi zvâcnesc involuntar înainte. Coapsele lui se lipiră de ale ei şi erecţia i se frecă de cârlionţii dintre picioarele ei.

— Ştii ce ţi se întâmplă când te joci cu focul?…

— Te arzi, răspunse ea în şoaptă.

Apoi îşi ridică picioarele şi le încolăci în jurul lui. Era deschisă şi pregătită pentru dragostea lui.

— Fă-mă să ard, Clayton…

El alunecă uşor în căldura ei şi îngădui flăcărilor să-i mai mistuie încă o dată.

Alice puse un baton de cereale în mâna întinsă a lui Clayton şi făcu abstracţie de râsul lui. Numai din vina lui nu avusese timp să pregătească micul dejun cumsecade şi erau pe cale să întârzie la serviciu. Ea dorise să facă duş separat, dar el votase pentru economisirea resurselor şi plăcerea de a fi împreună.

Protecţia mediului învinsese. Să faci dragoste într-un fotoliu era joacă de copil pe lângă ce se întâmplase în continuare. Obrajii i se înroşiră când îşi aminti fiecare din lucrurile incredibile şi minunate care se petrecuseră în cursul nopţii şi al dimineţii.

Clayton privi batonul singuratic din palmă.

— Asta-i tot?

Ea mai adăugă unul.

— Asta-i tot, sau te duci să mănânci în oraş. Încălţă pantofii bleumarin şi-şi trase jacheta de la taior.

Clayton îi mângâie cocul de la spate.

— Îmi place mai mult cum îţi vine cu părul liber. Buzele lui atinseră pielea ispititoare pe care pieptănătura i-o lăsa descoperită.

— Dar la urma urmei şi stilul ăsta are avantajele lui…

Alice simţi un fior de dorinţă pe şira spinării. Era periculos.

— Termină…

— Că altminteri… murmură el cu buzele lipite de gâtul ei.

Ea se plecă spre el şi îl lăsă s-o sărute. Îl dorea şi simpla lui atingere îi trezea o patimă fără de sfârşit.

— Că altminteri o să întârziem *foarte tare* la serviciu.

El o trase mai aproape şi o sărută pe gât.

— Poate că am putea să facem rost de o scutire de boală…

Ea se trase un pas înapoi, respiră adânc şi îşi luă poşeta.

— Fiindcă veni vorba de boală, doi dintre asistenţii mei au gripă şi lipsesc.

Clayton începu să râdă şi o ajută să-şi pună jacheta.

— Gripă, da, remarc o mulţime de simptome. Temperatura ridicată, dureri în tot corpul…

Alice râse şi deschise uşa. Şi ea suferea de toate aceste simptome şi încă de câteva, pe care el nu le menţionase, dar nu credea că vreun doctor ar fi putut să-i prescrie ceva care s-o uşureze, câtă vreme doctorul nu era Clayton.

Alice închise încetişor uşa biroului ei şi suspină uşurată. În fine o jumătate de oră de linişte, fără s-o deranjeze nimeni. Beverly, o studentă angajată cu jumătate de normă la bibliotecă, era perfect în stare să rezolve orice problemă care ar fi putut apărea în următoarele treizeci de minute. Deschise obloanele către priveliştea unor copaci şi a unei ferme îndepărtate cu care Universitatea se învecina spre nord. Se aşeză la birou, privi pe geam şi se încruntă. Câmpul era uscat şi pustiu, iar copacii îşi pierduseră frunzele colorate. Norii cenuşii acopereau soarele şi un vânt cumplit purta de colo-colo frunze uscate şi bucăţi de hârtie. Toamna era pe sfârşite şi iarna se apropia.

Sorbi din cana cu cafea fierbinte. Avea în poală o cutie începută de prăjiturele cu nucă de cocos. Avea nevoie de energie şi de un loc liniştit unde să poată să reflecteze, în absenţa lui Clayton. Luă o prăjiturică.

Ce naiba i se întâmplase în noaptea trecută?!…

Când analiza cu sânge rece scena din salon, se întreba dacă fusese în toate minţile. Privi taiorul albastru – avea şase la fel – şi bluza albă cu guler înalt, cu acul de argint de la guler. Când ajunsese aşa de puritană? Pe vremuri nu era genul ei.

Râse încetişor, îşi termină cafeaua şi mai luă o prăjitură. Noaptea trecută nu fusese câtuşi de puţin puritană. Sângele îi urcă în obraji. Clayton o considera

probabil cea mai accesibilă femeie cu care a avut vreodată de-a face, sau cea mai disperată. Şi ea nu era niciuna, nici alta. Motivul pentru care reacţionase astfel la atingerea lui îi trecuse prin minte abia în cursul dimineţii, în timp ce dezvăluia unui student secretele maşinii de microfişe. Era pe cale să se îndrăgostească de Clayton.

Făcea singurul lucru pe care se legase să nu-l mai facă vreodată. Şi se îndrăgostea tot de un visător.

Degetele îi tremurau, căutând o altă prăjitură. Ar fi putut să-şi ierte faptul că se îndrăgostise de James. Nu ştiuse că e un visător până când nu se ivise pentru el ocazia să aleagă un vis diferit de al ei. Privind în urmă, îl admira pe James, pentru că avusese curajul să-şi urmeze visul.

Dar să-l iubească pe Clayton era cu totul altă treabă. Tipul avea vise la care alţii nu îndrăzneau nici măcar să se gândească. Visele lui umbreau toate visele fraţilor Jorgensen la un loc. Dacă zvonul care circula era adevărat, el şi ceilalţi cinci savanţi, închişi în laboratorul superechipat, studiau călătoriile în timp. Apariţia lui în salonul lui Maude în noaptea de Halloween confirma în oarecare măsură zvonurile legate de aceste călătorii. Dar ce fel de călătorii? Clayton era foarte discret în privinţa acestui proiect. De fapt nu-l pomenea niciodată. Nu era puţin ciudat ca un om care-şi petrece atâtea ceasuri în laborator să nu vorbească deloc de munca lui? Oare era sătul de ea şi avea nevoie să se relaxeze, sau îi era interzis? Din câte auzise, era nevoie de o aprobare specială fie şi numai să intri în clădire. Clayton visa vise despre care nu putea nici măcar să vorbească.

Mai luă o prăjitură şi se gândi că ar fi trebuit să mănânce mai mult la micul dejun. Dar acum avea

lucruri mai importante de făcut decât să se gândească la caloriile suplimentare. Acum trebuia să găsească o metodă de a nu se îndrăgosti de Clayton.

Se uita încă pe fereastră şi privi cum cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Evident că prognoza meteo se înşelase din nou, cu dimineaţa însorită pe care o promiseseră. Părea mai probabil să aibă parte de o primă zăpadă în seara aceea. O noapte perfectă ca să se cuibărească în faţa focului cu Clayton. Se înroşi, înjură şi mai luă o prăjitură. Terminase jumătate din cutie şi încă nu găsise leacul miraculos împotriva dragostei.

Închise cutia cu dulciuri, ca să înlăture ispita. Poate că nu era nimic de făcut în legătură cu Clayton. Ce-a fost, a fost. Dar acum, ştiind că era pe cale de a se îndrăgosti, ar fi trebuit să poată opri prăbuşirea. Trebuia să privească toată povestea dintr-o perspectivă corectă. El era un mascul sănătos, cu un apetit sexual corespunzător, iar ea, o femelă sănătoasă, care se topea sub ochii lui. Grozavă perspectivă!

Alice se ridică, puse cutia cu prăjituri în sertarul de jos al biroului şi închise obloanele. După ce se mai gândi puţin, le deschise la loc. Ziua morocănoasă se potrivea cu starea ei de spirit. Se îndrepta spre necazuri serioase şi nu prea avea nimic de făcut. Dragostea părea imprevizibilă ca şi vremea.

Două ore mai târziu Clayton deschise încet uşa biroului lui Alice şi surâse. Era ocupată să tasteze ceva pe calculator şi să mormăie încetişor. Doamne, cât îi lipsise, şi nu erau decât patru ore de la sărutul lor de despărţire din parcare. Păşi în birou şi închise uşa.

— Ai fost vreodată violată în biroul ăsta?

Ea sări în sus şi se întoarse.

— Clayton!

El puse pe colţul biroului sacoşele pe care le avea în mână şi o luă în braţe.

— Aşteptai pe altcineva?

Ea îl sărută.

— Păi... Kevin Costner trece pe aici cam pe la ora asta.

Clayton încuie uşa.

— Asta ca să nu ne mai deranjeze...

O luă în braţe şi o sărută cu patimă, savurând atingerea trupului ei. Flacăra instantanee care ardea de fiecare dată între ei se aprinse din nou. Gemu de dorinţă. Nu era nici de două minute în biroul ei şi era deja cât se poate de excitat. Alice o să-l dea gata. Nu mai putea să gândească, nu mai putea să lucreze, nu mai putea nici să respire, decât cu un efort considerabil de concentrare.

— Asta înseamnă că urmează să fiu violată? întrebă ea plină de speranţe.

El o îndepărtă cu blândeţe.

— Nu, înseamnă că urmează să mănânci de prânz.

— De prânz?

— Da, de prânz.

Clayton îi întinse o sacoşă de la bufetul studenţesc.

— Dar eu tocmai mâncam de prânz, spuse ea, arătându-i un borcan neatins de iaurt aflat lângă tastatură.

El clătină din cap şi începu să elibereze un loc pe birou. Se minună de cât era de ordonată. Pe un colţ se aflau patru sertare suprapuse şi pe fiecare era indicat conţinutul. Câteva cărţi bine alese şi frumos aranjate, agenda şi un capsator asortat cu setul de stilouri de

argint.

Îl trecu un fior gândindu-se cum ar fi reacţionat ea dacă i-ar fi văzut *lui* biroul. Echipa avea şi o secretară, dar căzuseră cu toţii de acord să-i folosească aptitudinea de a tasta peste nouăzeci de cuvinte pe minut la introducerea datelor pe calculator, nu la făcut cafele şi ordine pe birouri. Aşa că biroul lui Clayton era propriul lui domeniu.

Un calculator îl ocupa în cea mai mare parte, alături de ceştile goale de cafea, teancuri de hârtii şi agrafe de birou. Ca să-l facă să păstreze cât de puţină ordine, colegii îi improvizaseră în glumă un fişier dintr-o cutie de carton în care fuseseră livraţi pui fripţi. Dar, spre dezamăgirea lor, lui îi plăcuse cutia cu pui roşii imprimaţi pe ea şi o păstrase. După câteva săptămâni, ajunsese să găsească tot ce-i trebuia mai repede decât orice alt membru al echipei. Şi totuşi, era convins că Alice n-ar fi fost deloc încântată de metoda lui de organizare.

Se uită din nou la borcanul de iaurt.

— Asta nu e masă, Alice.

Scoase un castron de salată şi sosul potrivit şi le puse în faţa scaunului ei.

— *Asta e* o masă adevărată.

Ea râse.

— De unde ai ştiut că-mi plac salatele?

Alice se aşeză şi el îşi scoase un hamburger cu cartofi prăjiţi. Două cutii cu sifon completau masa.

— Stau cu tine de peste o săptămână.

Îţi trase un scaun şi se instală. Îi plăcea cum suna asta. *Stătea cu Alice*. Cineva la care să vină acasă în fiecare seară. Cineva căruia să-i pese dacă se întoarce acasă sau petrece noaptea la laborator. Ar fi vrut să aibă din nou o familie.

— Ai urmărit ce mănânc? întrebă ea.

Clayton surâse.

— Am urmărit tot ce faci. Nu bei niciodată lapte fără cacao, bei cafeaua cu frişcă şi cu o linguriţă de zahăr şi-ţi place pâinea foarte prăjită.

— Astea toate puteai să le afli la un singur mic dejun.

— Stai să vedem ce-am mai băgat de seamă.

Surâse, văzând că ea evita să-l privească în ochi.

— Îţi place lenjeria fină, dantelată, oricât ai încerca să-ţi ascunzi farmecul sub taioarele astea oribile. Ai o cicatrice micuţă de când te-ai operat de apendicită, la nouă ani. Şi scoţi nişte gemete extraordinar de provocatoare…

Alice scăpă furculiţa în castron.

El o ridică şi i-o întinse.

— Astea nu le-am mai aflat la micul dejun…

Ea îşi plecă ochii.

— Mi-ai adus gustarea numai ca să mă stânjeneşti?

— Să te stânjenesc? E ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin cap.

El îi privi chipul, încercând să ghicească emoţiile din sufletul ei. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut s-o stânjenească. Dar cum putea oare să se simtă *stânjenită* de cele întâmplate între ei?! Fusese cea mai profundă experienţă din viaţa lui!…

— Eşti stânjenită de ce s-a întâmplat azi-noapte?

Privirea ei se mută undeva în spatele lui.

— Poate că „stânjenită” nu e cuvântul potrivit…

— Şi care e cuvântul potrivit, Alice?

— Derutată.

Sprâncenele lui se încruntară.

— De ce?

Mâinile ei căutau prin aer cuvântul potrivit.

— De tine, de mine... De noi!... Clayton, nimic de genul ăsta nu mi s-a mai întâmplat vreodată. Femeia de azi-noapte n-am fost eu.

Un surâs larg îi lumină faţa. Pentru o clipă crezuse că ea regreta noaptea lor de dragoste.

— Răspunde-mi la o întrebare, Alice.

— Care? întrebă ea.

— Cine era femeia care m-a sărutat chiar aici, acum nici cinci minute?

Alice privi uşa închisă şi îşi muşcă buza de jos.

— Asta eram eu...

— Era una şi aceeaşi femeie cu cea care a făcut aseară dragoste în faţa focului, care a dormit în patul meu şi mi-a luat toată pătura? Şi care a dat un sens nou expresiei *un duş fierbinte*?

Îi stătea pe limbă să-i spună că o iubeşte, dar se stăpâni. Alice se obişnuia greu cu ideea că făcuseră dragoste, n-avea sens să-i mai adauge şi complicaţii sentimentale. *Răbdare*!... Trebuia să înveţe să aibă răbdare cu ea. Totul se întâmplase atât de repede, încât şi lui îi era greu să ţină pasul. Îşi putea închipui prin ce trecea ea.

O apucă de bărbie şi o sili să-l privească în ochi.

— Dacă asta te poate face să te simţi mai bine, nici mie nu mi s-a mai întâmplat niciodată nimic similar. Dar ce s-a întâmplat n-a fost stânjenitor, Alice, a fost minunat. Îi mângâie buzele şi văzu încântarea în ochii ei. Ai dreptate, într-un fel a fost şi puţin derutant.

— Adică?

— De atâtea zile visez să fac dragoste cu tine, Alice. Crede-mă când îţi spun că mi-a părut sincer rău că sora lui Maude şi-a rupt piciorul, dar era să sar în sus de bucurie când am auzit că Maude şi Herbert ne-

au anunţat că pleacă.

Alice clătină din cap şi îşi ascunse un surâs.

— Când am făcut dragoste, mă aşteptam la fiori şi emoţie, dar nu mă aşteptam la atâta francheţe. Nicio ezitare, nicio reţinere…

— Vrei să spui că m-am dat la tine?

— Mai curând invers, spuse el râzând de expresia ei uluită. Ceea ce încerc să-ţi spun, deşi nu prea mă descurc, este că noaptea trecută a fost perfectă. Nu există nimic mai mult de atât. Între noi s-a întâmplat ceva deosebit.

El ştia că are de partea lui dragostea. Dar ea?

— Aici nu pot să te contrazic, Clayton…

Privi o clipă la degetele lor înlănţuite, înainte de a-şi ridica privirea spre el.

— Şi de-aici încotro mergem?

— Oriunde, numai nu înapoi. Pot să suport orice, câtă vreme eşti lângă mine în fiecare noapte. Nu e neapărat nevoie să ne gândim mai departe. *La urma urmei*, *avea o viaţă întreagă înainte ca s-o facă să-l iubească*.

— Ai vreo întrebare?

— Numai una, spuse ea, şi chipul i se lumină. Chiar ţi-am luat pătura?

El râse.

— Chiar. Acum ia şi mănâncă.

— Fiindcă veni vorba, ce vrei să-ţi pregătesc la cină?

— De fapt, pentru asta am venit.

— Pentru cină?

— Nu, ca să-ţi spun că n-am să ajung decât târziu. Nu vreau să-ţi faci griji din pricina mea.

Ea ridică o sprânceană, dar continuă să mănânce.

— Lucrezi târziu?

— Întotdeauna.

Căută pe chipul ei o urmă de resentiment, dar nu găsi decât înţelegere.

— Colegii mei au lucrat până târziu aseară.

— Şi tu te simţi abandonat?

— Nu, eu mă simt cumplit de vinovat. Privirea i se opri pe gura ei. Ei, poate nu chiar atât de vinovat… În ultima vreme nu prea mi-a fost mintea la lucru şi mă simt dator faţă de ei.

— Serios?…

— Păi, cam asta ar fi, şi…

— Şi ţi-e frică de nu mai poţi că vor face o descoperire grozavă şi tu nu vei fi acolo să-ţi iei porţia de lauri.

— Nu, mai curând mă tem să nu se întâmple un dezastru, dacă din întâmplare ajung într-o altă vizuină de iepure.

— Asta s-a întâmplat de *Halloween*? Ai greşit vizuina?

— Ba nu, am aterizat în vizuina Iepurelui Alb, nu-i aşa?

Îi plăcea că-i mergea mintea repede. Poate chiar prea repede. Prindea lucrurile din zbor. Cum ar putea s-o ţină deoparte de munca lui? Colegii găsiseră foarte ciudate referirile lui la unele erori din proiect şi la altă vizuină de iepure. Dar nu le explicase nimic privitor la costumul lui Alice.

— Nu, Clayton. Ai aterizat lângă o foarte reală Alice.

El râse şi începu să strângă resturile.

— Ai dreptate, scumpa mea. Acum trebuie să plec înapoi.

— Vrei să te-aştept cu masa, sau să-ţi las o farfurie în frigider?

— Niciuna, nici alta, o să mănânc ceva aici. Pleacă tu cu maşina, adăugă el întinzându-i cheile.

— Dar e maşina ta.

— Ai fi plecat cu a ta azi-dimineaţă, dacă nu insistam eu să te iau cu mine.

— De obicei merg pe jos la serviciu, e un drum foarte scurt. Azi voiam să merg cu maşina numai pentru că eram în întârziere.

— Atunci va fi şi pentru mine foarte uşor să mă întorc pe jos.

Se aplecă şi o sărută încet şi tandru.

— Te rog, Alice. Nu vreau să-ţi duc grija, umblând noaptea pe străzi.

— Dar dacă-ţi duc eu grija e bine, nu?

Clayton oftă exasperat.

— Alice…

— Bine, mă duc acasă cu maşina şi nu te aştept cu masa, spuse Alice, aruncând cheile în buzunarul jachetei ei.

Clayton se îndreptă spre uşă. Nu-i plăcea luminiţa care apăruse brusc în ochii ei.

— Ce pui tu la cale?

Alice se uită pe geam. Cu siguranţă va ninge. Şi cu puţin noroc, se vor aşterne câţiva centimetri de zăpadă.

— Sper că ai o pereche de cizme la laborator, Clayton.

— Cizme?

Descuie uşa şi o deschise. Zgomotul din biblioteca aglomerată năvăli înăuntru.

— Şi ceva lenjerie groasă.

— De ce-aş avea nevoie de ele?

Alice râse încetişor. În uşa întredeschisă apăru capul lui Beverly şi implicit o urgenţă.

— Lasă că vezi tu, Clayton, vezi tu, spuse ea, înainte de a-i acorda lui Beverly întreaga ei atenţie.

Capitolul 9

Alice sprijini sacoşele de uşa din dos şi începu să-şi caute cheia în geantă. Probabil Clayton îşi scosese cheia lui de pe lanţ înainte de a i-l da ei. Se înfioră când un val de aer rece o lovi în faţă, umplând-o de zăpadă. Avusese dreptate. Vremea se stricase mai rău decât prevăzuseră cei de la prognoza meteo, şi adusese prima ninsoare. Pământul era deja acoperit de câţiva centimetri de zăpadă. Parcă venea Crăciunul, nu Sărbătoarea Recunoştinţei. Chiar în clipa când degetele ei găsiră cheile, uşa se deschise larg.

Alice, cinci sacoşe de cumpărături şi un val de aer rece se năpustiră înăuntru. Sacoşele se împrăştiară, poşeta îşi revărsă conţinutul, fulgii de zăpadă dansară prin cameră până se topiră, iar Alice ateriză în braţele lui Clayton. Sosirea ei îl luase prin surprindere şi îi trebuiră câteva secunde ca să-şi recapete echilibrul.

— Alice! strigă el, strângând-o în braţe.

— Pe cine aşteptai, pe Moş Crăciun? Se desprinse din braţele lui şi se grăbi să închidă uşa.

— Unde ai fost? întrebă el şi se aplecă s-o ajute să ridice pachetele.

Alice se uită la el şi oftă. Îi luă din mână o sacoşă de plastic şi o aşeză pe speteaza unui scaun. În sacoşă se aflau două taioare noi, unul roşu-intens cu nasturi negri, celălalt din mătase turcoaz. În pachetele pe care el le ţinea în mână se aflau o eşarfă de mătase asortată la taiorul turcoaz, două perechi de pantofi cu tocuri înalte, lenjerie de dantelă şi un capot călduros, practic şi sexy în acelaşi timp.

— Tu unde crezi că am fost, Clayton?

— La cumpărături!

Se uita la pachete de parcă abia acum le vedea pentru prima dată.

— Ai fost la cumpărături pe viscolul ăsta?!…

Ea râse şi îşi atârnă paltonul în cuier.

— Ăsta nu e viscol, Clayton. Tu de unde vii, din Florida?

Îngenunche pe podea şi începu să-şi adune lucrurile la loc în geantă.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii la Boston. Dar ce-are asta de-a face cu faptul că tu îţi rişti gâtul ca să te duci la magazine?

— Ar trebui să ştii că asta nu e o ninsoare serioasă. Până mâine la prânz se topeşte toată. Nici măcar nu ningea când am plecat spre La Porte.

— Dar ce te-a apucat să te duci la cumpărături la La Porte când ştiai că o să ningă? Şi ştiai asta când mi-ai spus de cizme şi lenjerie groasă.

— Nu *ştiam*, am presupus doar. Toată dimineaţa s-au rostogolit norii şi s-a făcut din ce în ce mai frig. Am dedus că urma să ningă.

— Atunci de ce să pleci la cumpărături? întrebă el, trecându-şi degetele prin păr.

— Pentru că ai avut dreptate.

Îl sărută, apoi îşi strânse repede pachetele.

— În legătură cu ce?

— Cu taiorul ăsta. E urât.

Se îndreptă spre uşă.

— Ai mâncat deja?

Apoi continuă, fără să-i aştepte răspunsul:

— Eu am ciugulit ceva cât am cumpărat, dar sunt sigură că aş putea găsi ceva de mâncare şi pentru tine.

— Tocmai am terminat restul de şuncă din frigider.

— Bine. Eu mă duc sus să mă schimb cu ceva mai confortabil şi mai călduros. Ce-ar fi să aprinzi focul în cămin?

Era o seară numai bună de stat în faţa focului. Îşi aminti cele întâmplate în seara precedentă, în faţa focului, şi se întrebă dacă aveau să repete performanţa.

După prânz ajunsese la concluzia că nu prea-i mai rămânea mare lucru de făcut dacă se îndrăgostea de Clayton. Dorise să guste puţin viaţa şi acum era aşezată în capul mesei de onoare. Avea de ales: sau se ridica de la masă, sau gusta din fiecare din bunătăţile din faţa ei. Îi surâse lui Clayton şi se îndreptă spre scări. Avea de gând să ronţăie până la ultima fărâmă. Pentru că odată Clayton plecat, nu-i mai rămâneau decât aceste amintiri. Dar, Doamne, ce amintiri!...

Alice scoase un ţipăt de surpriză, apoi îşi trase cuverturile peste cap.

— Doamne, Clayton, unde ţi-ai ţinut mâinile, în congelator?

El îşi frecă palmele una de alta înainte de a le lipi din nou de şoldurile ei.

— Aşa e bine?

Ea îl lovi peste degetele îngheţate.

— Termină!

Încercă să se tragă la o parte, dar se afla deja la marginea saltelei.

— Unde ai fost?

Se trezise cu cincisprezece minute în urmă, numai ca să descopere că era singură în patul lui Clayton. Se întrebase unde a plecat cu noaptea în cap, dar nu fusese destul de curioasă ca să renunţe la căldura

patului. După cât de reci erau mâinile lui, fusese fie afară să facă un om de zăpadă, fie în congelator.

— Am dat zăpada de pe alee.

Se strecură gol în aşternut şi trase spre el trupul ei cald.

Alice se trezi de tot.

— Clayton!

El o sărută după ureche.

Căldura se întorcea în trupul ei crispat. Sfârcurile sânilor, întărite de frig, apăsau pe pieptul lui.

— Data viitoare când te duci să dai zăpada, pune întâi ceva pe tine.

Gura lui îi mângâia umărul. Râse încetişor şi-şi strecură un picior între ale ei.

— Dar doamna Whitehall de peste drum la ce o să se mai uite?

— E *domnişoara* Whitehall şi n-are decât să-şi caute un bărbat al ei la care să se holbeze.

— Nu poţi să te îmbraci aşa la lucru, spuse Clayton. Tocmai intrase în dormitorul lui Alice, ca să vadă dacă era gata de plecare. Nu se aşteptase să vadă silueta senzaţională şi atrăgătoare din faţa oglinzii. Mătasea turcoaz îi îmbrăţişa trupul. Toţi nasturii aurii erau închişi, dar tot rămânea un decolteu incredibil, în formă de V. Îşi înnodase decent o eşarfă de mătase colorată şi o lăsase să cadă peste curba delicată a sânilor. Eşarfa ar fi trebuit să facă taiorul mai decent, dar de fapt nu reuşea decât să atragă şi mai mult privirile. El ştia fiecare centimetru din trupul ei fantastic şi era mai mult decât sigur că nu dorea să facă şi alţi bărbaţi speculaţii asupra celor ascunse sub mătasea subţire. Alice era a lui.

Ea se uită în oglindă şi se încruntă.

— Ce nu e-n regulă cu taiorul meu?

Se întoarse într-o parte, apoi în cealaltă, apoi făcu o piruetă, privindu-se din toate unghiurile posibile.

Clayton căută disperat o explicaţie rezonabilă. Scos din sărite de propria lui lipsă de imaginaţie, izbucni:

— Nu e urât, de-aia!

Alice duse mâna la gură, fără să reuşească să-şi înăbuşe un hohot de râs.

— Vrei să port lucruri urâte?!

El îi atinse o şuviţă rebelă de păr ce se desprinsese din noua pieptănătură. Renunţase la cocul ei strâns, şi adunase masa aurie pe ceafă. Cârlionţi subţiri încadrau faţa. Era o pieptănătură atrăgătoare, feminină şi extrem de tentantă pentru degetele oricărui bărbat.

— Vreau să porţi pânză de sac, cască de hochei şi cizme militare, spuse el privind în jos la picioarele ei superbe, încălţate în pantofi cu toc, asortaţi la taior.

Ea nu se putu împiedica să râdă.

— Inspirată imagine! Sper că nu e una din fanteziile subconştientului tău, Clayton. În cazul acesta, Freud însuşi ar trebui să se scoale din groapă ca să-ţi tălmăcească visul.

— Nu, nu e visul meu.

Degetele lui se jucau cu cercelul ei şi cu pielea mătăsoasă din dosul urechii.

— Ce-ai spune tu dacă te-aş ruga să te schimbi în taiorul acela drăguţ şi la locul lui pe care îl purtai ieri şi să-ţi strângi frumuşel părul la loc în coc? După lucru, poţi să te îmbraci din nou cu astea şi te duc la ce restaurant vrei tu.

Alice clătină din cap.

— Am o idee şi mai bună, dragul meu.

Îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă.

— Rămân îmbrăcată aşa cum sunt şi tu poţi în continuare să mă inviţi la restaurant.

— Am creat un monstru, gemu Clayton, privind-o cum dispare în lungul coridorului. O urmă şi se opri împietrit văzând legănarea ritmică a şoldurilor ei. Parcă o luase razna în dimineaţa asta. Simţi cum se încălzeşte, îşi trecu degetele pe lângă guler şi cu o smucitură îşi lărgi cravata. N-ar fi trebuit s-o lase să-şi facă de cap. Prea multă libertate strică. Privirea lui o urmă în josul scărilor şi un surâs îi lumină faţa. Dar ce mers avea!...

— Da, Maude, îţi spun pentru a patra oară că totul e în ordine, spuse Alice în telefon. Se încruntă la Clayton, ale cărui degete se jucau cu gleznele ei şi cu tivul rochiei. Da, *chiriaşul tău* e foarte amabil.

Chiriaşul lui Maude fusese mai mult decât amabil cu jumătate de oră mai devreme, sub duş. Abia acum îşi luau micul dejun şi telefonul lui Maude îi întrerupsese. Clayton râse şi îi sărută tălpile delicate.

Alice îşi ridică privirile în tavan şi încercă, fără succes, să-şi tragă piciorul.

— Spune-i lui George că-i trimit corespondenţa şi că în fiecare zi Clayton trece pe la el pe-acasă cel puţin o dată, ca să se asigure că totul e în regulă. Sigur că nu îl deranjează, Maude. Pare să se distreze grozav ca bărbat al casei.

Ascultă povestirile lui Maude despre tot ce vizitaseră ea şi George.

— Foarte drăguţ, Maude, dar dacă tu şi George aţi vizitat toate locurile astea, cine are grijă de Martha?

Piciorul îi ţâşni involuntar şi-l lovi pe Clayton drept în ochi.

— Herbert!?!... strigă ea uimită.

Privi faţa lui Clayton şi se încruntă când el îşi acoperi ochiul cu mâna.

— Vrei să spui că Herbert are grijă de Martha?

Încercă să-i tragă mâna la o parte.

— Foarte drăguţ, Maude, murmură ea, încercând să urmărească spusele mătuşii ei. Da, ştiu că joi e Sărbătoarea Recunoştinţei, şi pentru a treia oară îţi spun că nu iau avionul de Baltimore... Sigur că sunt în stare să fac o friptură de curcan, Maude... Nu, n-o să fiu chiar aşa de singură... Îl mai ţii minte pe doctorul Williams, chiriaşul tău? Tot aici locuieşte, şi din câte am înţeles va fi pe-aici cu ocazia curcanului...

Surâse şi întâlni surâsul lui Clayton. Nu părea să fi fost prea rău lovit.

— Sigur că vă voi duce dorul, Maude, şi ţie şi lui Herbert, continuă ea. Dar Martha are nevoie de tine... Da, te sun eu în câteva zile... Sărută-i pe Herbert şi pe Martha, şi spune-i lui George să se poarte frumos... Da, şi eu te iubesc... Pa.

Puse binişor receptorul la loc şi oftă.

— Ei, ce mai face clanul? întrebă Clayton, care mai ţinea încă o mână la ochi.

— Herbert a făcut o pasiune pentru Martha şi îi pândeşte toate dorinţele. George şi Maude fac turism pe o rază de două sute de kilometri. Şi toată lumea pare să se distreze de minune.

— Şi noi la fel, râse el.

Alice se întinse spre el şi îi luă mâna de pe ochi. Pe obraz se vedea un semn palid. Nu părea grav. Degetele ei îi mângâiară blând semnul.

— Te doare?

Clayton gemu.

— Cumplit...

Buzele ei atinseră uşor lovitura.

— E mai bine?

— Un pic…

O ridică, şi-o aşează în poală şi îi mângâie genunchiul care se întrezărea prin capot.

Sărutările ei coborâră pe nas şi pe obraz, căutându-i gura.

— Dar acum?

El îi mângâie coapsa, urcând din ce în ce mai sus.

— Merge…

Buzele ei îi colindau faţa, până când gurile flămânde li se întâlniră. Buzele ei se întredeschiseră şi îl muşcă uşor. Îi cuprinse gâtul cu braţele, şi când mâna lui îi atinse şoldul, gemu de plăcere.

— Ce-ţi mai face ochiul? şopti ea.

Clayton îi deschise capotul şi rămase amuţit de frumuseţea ei.

— E un miracol, Alice. Sărutările tale m-au vindecat.

Ea îl mângâie pe piept.

— Stai să vezi de ce mai sunt în stare…

Clayton înghiţi în sec.

— Fii atentă cum te porţi cu mine.

Ea râse şi sărutările îşi urmară calea. Era ultimul lucru la care avea de gând să fie atentă…

O oră mai târziu, Alice se cuibărea în braţele lui Clayton, acoperindu-i pieptul cu sărutări.

— Clayton?…

— Mmm…

Îşi strânse braţele în jurul trupului cald al femeii culcate lângă el.

— I-am spus lui Maude că rămâi aici de Sărbătoarea Recunoştinţei, dar nu te-am întrebat ce-ai de gând.

— De ce n-aş rămâne?

— Nu vrei să-ţi petreci sărbătorile cu familia ta?

Câteva clipe dureroase se scurseră înainte ca el să-i răspundă încet:

— Eu nu am familie, Alice…

Cercetările din viaţa lui nu fuseseră atât de detaliate.

— Dar părinţii tăi?!…

— Părinţii mei au murit amândoi într-un accident de maşină, când aveam şaisprezece ani.

Ea îl strânse mai tare şi şopti:

— Îmi pare atât de rău…

Clayton simţi o lacrimă pe piept. Alice plângea!… Îi prinse bărbia în mână şi o sili să-l privească în ochi.

— Hei, nu plânge. Asta s-a întâmplat demult.

Îi şterse cu blândeţe o altă lacrimă din gene. În afară de bunica lui, nimeni nu mai plânsese vreodată pentru el. Ezită o clipă, cercetând întrebările din ochii ei înlăcrimaţi, şi surâse trist.

— Părinţii mei erau oameni minunaţi, Alice, şi ei n-ar fi vrut ca tu să plângi pentru ei…

— Ţi-e dor de ei?

— Mereu. Simt lipsa unei familii.

— Cum erau?

— Părinţi normali, din clasa de mijloc. Tata lucra la compania de telefoane, o slujbă bună şi sigură. Urmase şcoala comercială şi visul vieţii lui era să ajungă într-o bună zi şef de echipă. Mama lucra într-un magazin universal, la raionul de menaj. Îşi petrecea zilele asortând şerveţelele de masă, ştergând urmele de degete de pe vasele de inox şi visând la droaia de copii pe care ea şi tata urmau să-i facă. La naşterea mea, doctorii i-au spus că nu mai poate avea alţi copii…

— Nu ai fraţi şi surori?

— Din păcate nu, spuse el, încercând în zadar să zâmbească. Mama şi tata erau făcuţi să fie părinţi. În locul meu, ar fi trebuit să aibă o casă plină de copii normali.

O strânse pe Alice mai tare şi îşi rezemă bărbia de fruntea ei.

— Îmi amintesc de ziua când au sosit rezultatele testelor mele de inteligenţă şi m-au etichetat drept copil genial. Mama doar a surâs, m-a strâns în braţe şi mi-a spus că, în loc de patru copii obişnuiţi, îi fusese dăruit un copil care avea de patru ori cantitatea obişnuită de inteligenţă.

— A fost greu pentru ei când ai plecat?

— Chiar dacă le-a fost greu, nu mi-au arătat-o niciodată. Mama şi tata au ştiut că sunt altfel, încă de când aveam şase luni. M-au susţinut întotdeauna şi au încercat să-mi ofere o viaţă de familie cât mai normală. La câteva săptămâni după ce am fost înscris la şcoala specială, tata şi-a luat un transfer şi s-au mutat la douăzeci de minute depărtare de şcoală. Aveam voie să mă duc acasă la fiecare sfârşit de săptămână. Aproape de fiecare dată veneam cu un prieten. Mai târziu, când studiam la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, veneau să mă vadă cam o dată pe lună. Era un drum lung din Carolina de Sud, dar ei erau de fiecare dată acolo.

— Părinţii tăi erau deosebiţi.

Un nod de lacrimi i se oprise în gât.

— Da, erau.

— Cred că a fost foarte greu pentru tine când i-ai pierdut.

— Mama mamei mele, bunica Farry, a fost alături de mine, şi datorită ei, am supravieţuit…

— Mi-ar fi plăcut să-i întâlnesc.

— Ei ar fi fost fericiţi să te cunoască.

O prinse de umeri şi o îndepărtă încet, privind în ochii ei de parcă ar fi vrut să-i citească în suflet.

— Ce-ai face, Alice, dacă ai avea un copil genial?

Asta era una din temerile lui privitoare la întemeierea unei familii. Ce s-ar fi întâmplat dacă unul din copiii lui i-ar fi moştenit inteligenţa şi soţia lui n-ar fi putut sau n-ar fi vrut să-l accepte? Mulţi prieteni de-ai lui de la şcoala specială aveau părinţi care nu-i vizitau niciodată, care erau fericiţi să aibă cât mai puţin de-a face cu copilul lor cel „ciudat”.

Răspunsul ei era simplu şi sigur.

— L-aş iubi…

Surâsul lui Clayton lumină încăperea. Îi citea adevărul în ochi. O îmbrăţişă din nou şi îi arătă în cele mai mici detalii cum face un geniu dragoste.

Clayton împinse la o parte farfuria goală, pe care se aflase cu două minute în urmă cea de-a doua porţie de plăcintă cu dovleac. Sărbătoarea Recunoştinţei era pe cale să devină ziua lui favorită. Şi asta nu din cauza fripturii suculente de curcan, nici a muntelui de cartofi şi nici a plăcintei de dovleac, ci numai şi numai din pricina femeii nemaipomenite care şedea în faţa lui: Alice…

Simplul ei nume îi evoca un cămin, o familie şi o fericire fără de sfârşit. Alice făcuse pentru Sărbătoarea Recunoştinţei mai multe pregătiri decât pentru Halloween. Făcuse cumpărăturile marţi seara, când el lucrase până târziu. Miercuri noapte copsese trei feluri de plăcintă, pentru că el lucrase din nou până târziu.

Clayton simţea că Alice poate să accepte multe, chiar şi pe el, cu programul lui aiurit cu tot. Era bună ca pâinea caldă şi era însuşi miezul existenţei lui. Nu

se mai simţea în primejdie de a se îndrăgosti de ea: acum era îndrăgostit de-a binelea. Absolut fără nicio îndoială îndrăgostit de Alice. De săptămâni întregi pusese stăpânire pe trupul şi pe viaţa ei, fără să-i spună cele două cuvinţele care i-ar fi dezvăluit sentimentele: „*Te iubesc*”… Nu îndrăznea să-i spună asta. Nu numai pentru că ar fi fost prima dată în viaţă când ar fi rostit aceste vorbe, dar mai ales pentru că nu ştia cum avea să reacţioneze ea.

Trăise toată viaţa cu impresia că femeile se agăţau de gâtul bărbaţilor şi la primul semn de dragoste începeau să facă planuri de căsătorie şi să aleagă porţelanuri. Alice nu avea nimic în comun cu toate astea, ci dimpotrivă. Nu vorbea niciodată despre viitor, cu sau fără el. Se purta de parcă ar fi trăit numai pentru ziua de azi. Nu o înţelegea şi asta îl scotea din sărite, dar o cunoştea prea bine ca să facă un pas pentru care ea nu era pregătită. Hainele ei deveniseră treptat cochete şi strălucitoare şi această schimbare îl bucura şi îl îngrijora în acelaşi timp.

Dragostea îi scosese la lumină instincte pe care nu şi le cunoştea. Ar fi vrut să-şi păstreze fluturaşul numai pentru sine.

O privi pe Alice pe deasupra ceştii de cafea.

Era frumoasă de ţi se tăia respiraţia, cu obrajii rumeni de căldura din bucătărie şi buzele încă roşii şi umflate de sărutări. Clayton surâse, amintindu-şi cum îşi petrecuseră seara, între masă şi desert…

El îşi descărcase inima, îi vorbise despre părinţii lui care-i lipseau atât de mult şi chiar despre moartea bunicii lui, la numai doi ani după a părinţilor lui. Reacţiile ei îi confirmaseră toate presupunerile. Era caldă, tandră, afectuoasă şi fără îndoială că ar fi trebuit să aibă o familie a ei.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală? spuse el. În ultimele săptămâni aflase multe despre ea, dar mai erau destule taine. Şi chiar după ce îi vorbise toată seara despre părinţii lui, ea nu-i pomenise măcar o dată pe-ai ei.

— Sigur…

Alice ridică o sprânceană şi duse la gură ceaşca de cafea.

— Eşti inteligentă, drăguţă, tandră şi incredibil de atrăgătoare.

— Mulţumesc, răspunse ea înroşindu-se. Şi care e întrebarea?

— De ce nu eşti măritată?

Ceaşca ei căzu pe farfurie cu zgomot şi cafeaua se împrăştie pe faţa albă de masă pe care ea o alesese pentru ocazia asta festivă.

— De ce vrei să ştii?…

El îi prinse mâna tremurătoare.

— Nu trebuie să-mi spui, iubito, dacă nu vrei. Dar trăiesc cu tine de câteva săptămâni şi tot nu pot să-mi dau seama cum de n-a venit careva să te răpească.

— Vorbeşti de parcă aş fi un peştişor care înoată într-un lac, cu un stol de vulturi flămânzi deasupra.

— Vulturii nu umblă în stoluri, aşa că nu schimba vorba. Ai un singur cusur care te împiedică să fii perfectă.

— Care? întrebă ea, îndreptându-şi umerii şi bărbia.

— În fiecare noapte îmi iei toată pătura, râse el. Dar nu te teme, trec peste asta. Oamenii perfecţi mă plictisesc.

Degetele li se împletiră.

— Aşa că spune-mi de ce nu eşti măritată. Mi se pare greu de crezut că nu te-a dorit nimeni…

Alice îşi trase mâna dintr-a lui şi puse câteva şerveţele pe pata de cafea.

— Am fost cerută o dată.

Continuă să privească pata, de parcă ar fi conţinut trecutul.

— Mai mult, am şi acceptat. Îl chema James David Keating. L-am cunoscut în primul an de facultate şi urma să ne căsătorim în vara absolvirii. Mi se promisese deja slujba de la bibliotecă, iar el urma să predea la şcoala elementară. Ne alesesem deja un apartament în partea cealaltă a oraşului, unde să putem fi singuri, dar nici prea departe de Maude şi Herbert. Urma să aşteptăm cinci ani, apoi să ne întemeiem o familie. Doi copii, un băiat şi o fată.

Luă şerveţelele ude şi le înlocui cu altele uscate.

Clayton aşteptă, şi tăcerea părea nesfârşită.

— Şi ce s-a întâmplat?

— În săptămâna absolvirii, lui James i s-a oferit o ocazie de a pleca într-un sat îndepărtat din Honduras şi de a lucra cu copii defavorizaţi. Corpul de Voluntari dispunea deja de un doctor şi un specialist agronom, dar avea nevoie de un profesor care să vorbească spaniola curent şi să iubească mult copiii.

— Te-a părăsit ca să se ducă să lucreze în Honduras?!

— Nu, Clayton, m-a părăsit ca să-şi îndeplinească visul. Dorinţa lui James a fost întotdeauna să-i ajute pe copii, mai ales pe cei săraci. Şi asta era ocazia ideală de a ajuta un sat întreg.

Clayton se uită în ochii ei şi îi studie privirea calmă. Alice nu mai era îndrăgostită de personajul ăsta, James. Era prea senină ca să poată crede că inima ei mai sângera încă.

— De ce nu l-ai aşteptat, sau de ce n-ai plecat cu

el? Stagiile de voluntariat nu sunt de doi ani?

— O săptămână mai târziu a început să-mi povestească despre satul lui şi despre următorul sat, apoi despre următorul… Atunci mi-am dat seama că nu e un vis pentru doi ani, ci un vis pentru tot restul vieţii. Iar eu nu mă simţeam în stare să-mi petrec restul vieţii într-un sat primitiv dintr-o ţară îndepărtată. Am nişte răspunderi.

— Şi ce s-a întâmplat?

— L-am iubit destul de mult ca să-l las să plece.

— Nu-ţi pare rău?

— Nu. Acum îmi dau seama că oricum n-ar fi mers.

— Ai mai auzit de el?

— Acum vreo doi ani am primit o scrisoare de la el. Continuă să predea în sate izolate. S-a căsătorit cu doctoriţa cu care a plecat acolo şi au un băiat. Şi visează în continuare să atragă Hondurasul în lumea civilizată.

— Trebuie să fi fost dureros pentru tine…

Poate că se înşelase presupunând că ea nu-l mai iubeşte pe James. Poate că încă mai suferea de pe urma acelei rupturi.

— Nu, Clayton, spuse ea cu un surâs. Am încetat să-l mai iubesc pe James cu mult timp înainte de a primi scrisoarea. Ţin încă foarte mult la el, dar nu e dragoste. Le-am trimis un set de camioane în miniatură pentru fiul lor şi un cec pentru achiziţionarea de medicamente şi cărţi pentru sat.

— Foarte frumos din partea ta.

— Partea frumoasă a fost când am primit un teanc de cărţi poştale de mulţumire, făcute de mână de copiii din sat.

Alice se ridică şi începu să strângă de pe masă. Clayton luă tacâmurile şi le puse în maşina de spălat

vase.

— Aş putea să fac prinsoare că ai făcut mai multe donaţii în Honduras…

Ea puse faţa de masă pătată la înmuiat.

— La fiecare şase luni, James, Barbara şi micuţul Dylan pleacă din jungla lor la oraş şi eu am grijă ca acolo să-i aştepte o surpriză.

Clayton se opri în spatele ei şi îi cuprinse talia. Îi mângâie părul şi o sărută pe gât. Trecutul ei nu mai conta, acum era momentul să se intereseze de viitor.

— Deci îţi doreşti doi copii şi un apartament…

Alice râse şi se lăsă pe spate în braţele lui.

— Nu, eu voiam şase copii şi am făcut un compromis ca să ajungem la cel puţin doi. Şi voiam o casă mare şi veche, dar James îşi dorea ceva nou şi uşor de întreţinut.

Clayton simţi cum braţele îi cad pe lângă corp, şi sărutul îi îngheaţă pe gâtul ei. Cu vocea gâtuită, întrebă:

— Şase copii?…

— Da. Dar tu, Clayton, tu de ce nu eşti căsătorit?

— Eu?!…

Îi făcea plăcere să întoarcă discuţia spre el, căci Clayton arăta adorabil când era luat prin surprindere. El era cel care punea de obicei întrebări, aşa că poate era vremea să mai şi răspundă la câteva.

— Da, tu. Din câte am băgat de seamă, pari o pradă destul de interesantă.

— Iar ne întoarcem la teoria cu peştişorul şi vulturii?!

Alice râse, îl sărută pe obraz şi se întoarse la faţa de masă. Petele păreau să fi ieşit.

— Ai tu câteva cusururi, dar eşti totuşi competitiv.

— Ce cusururi?

— În primul rând eşti împrăştiat.

— Nu sunt împrăştiat!

— Bine, poate că „împrăştiat” e un cuvânt cam tare. Să zicem mai bine dezorganizat.

Clayton privi în jos şi nu putu să contrazică evidenţa.

— Altceva?

— Nu ştii să găteşti.

— Credeam că asta e o calitate pe care un soţ o poate pretinde de la soţia lui.

— Fii serios, Clayton. Suntem în anii nouăzeci, trezeşte-te.

— Nu te-am ajutat eu astăzi la gătit?

Alice râse.

— Ai spălat curcanul, ai băgat tava în cuptor şi ai deschis o conservă, asta nu se cheamă gătit, Clayton.

— Dar munca mea?

Alice îi aruncă o privire rapidă, înainte de a se întoarce.

— O slujbă bună e în general considerată un avantaj pe piaţa căsătoriilor.

— Dar dacă e o muncă puţin cam acaparatoare?

— Cum adică?

Ea îi evita privirea şi îşi făcea de lucru cu buchetul enorm de crizanteme pe care Clayton i-l adusese în ajun.

— Ştii tu, ore suplimentare, uneori şi la sfârşitul săptămânii, să-ţi aduci acasă tot biroul…

Clayton îi urmărea nervos expresia feţei. Ce-i ascundea oare? Munca lui era viaţa lui, sau cel puţin fusese, până când apăruse Alice şi-i răpise inima. Acum, munca lui era de departe pe locul doi. Trebuia să ştie dacă această carieră a lui avea să fie sau nu o stavilă între ei. Până acum fusese drăguţă şi

înţelegătoare, ori de câte ori el întârziase la cină…

— Prea multă muncă nu strică nimănui, spuse ea privind în jur, ca să se asigure că toate sunt la locul lor. Vrei să arunci un ochi în casa lui George înainte să-i telefonez lui Maude?

Ea îi ascundea ceva, dar nu ştia ce. Dar orice ar fi fost, avea de-a face cu slujba lui. Dacă n-o deranja că se întorcea târziu, atunci ce altceva putea să fie?! O deranja faptul că el nu vorbea niciodată de serviciu? Se întreba cum rezolvaseră ceilalţi membri ai echipei cu soţiile lor. Le spuseseră că e secret şi nu mai discutau niciodată? Sau le vorbeau despre unele probleme şi realizări? Nu-l preocupase niciodată până acum acest subiect. Dar acum era altceva. Dorea ca Alice să facă parte din viaţa lui, o parte importantă. Avea dreptul să afle ce se întâmplă cu el în fiecare dimineaţă, după ce pleacă din patul ei. Între un bărbat şi soţia lui n-ar trebui să existe secrete, nici chiar secrete de stat.

Clayton îşi trecu degetele prin păr. Şi dacă aveau copii? Propriul său fiu n-ar fi ştiut nici măcar cu ce se ocupă. Micul Clayton junior nu va putea să spună colegilor de grădiniţă ce face tăticul lui. Alţi tătici sunt pompieri, avocaţi, doctori, mecanici, iar micul Clayton junior trebuie să ridice din umeri şi să spună „*nu ştiu*”.

O ajută pe Alice să-şi pună haina, apoi şi-o luă şi pe-a lui. Doamne, tare mai e complicat să fii îndrăgostit, mult mai complicat decât se aşteptase…

Capitolul 10

Alice închise uşa biroului şi se sprijini de ea. Liniştea o înconjura ca o îmbrăţişare. Îmbrăţişarea lui Clayton? Surâse şi se îndepărtă de uşă. Îmbrăţişarea lui Clayton nu avea nimic de-a face cu liniştea. Cea mai

uşoară atingere a lui îi trezea patimi turbate. Ceva ce numai linişte nu se putea numi.

În ultimele zile, biblioteca ei liniştită se transformase în principalul loc de întrunire al studenţilor din campus. Examenele finale se apropiau şi acum era momentul de a acumula în grabă informaţii. În zadar căutau studenţii un loc liniştit de învăţat între teancurile de cărţi; în unele zile s-ar fi putut spune că ai parte de mai multă linişte şi intimitate pe un stadion de fotbal. Alice îşi frecă tâmplele. Astăzi era chiar una dintre acele zile.

Dar putea să facă faţă haosului din jur şi nesfârşitelor întrebări ale studenţilor. Era munca ei. Pentru asta era plătită. Lui Clayton însă, se îndoia că îi mai putea face faţă. Îşi făgăduise să nu se îndrăgostească de el. Chiar şi atunci când realizase că totuşi se îndrăgostise, încercase să se convingă că lucrurile sunt sub control. Dar era o minciună. Nimic nu se mai afla sub control. În loc să se simtă din zi în zi mai sigură pe ea, era exact pe dos. Clayton pusese stăpânire pe trupul ei şi i se strecurase în inimă. Iar acum, afurisita de inimă nu mai putea nici să bată fără să-i scandeze numele, Clayton, Clayton, Clayton… Era sortită unei vieţi singuratice.

Ideea asta neplăcută îi venise abia noaptea trecută, pe la ora patru. Se trezise din somn şi descoperise că el nu mai era acolo. Perna mai păstra încă urma capului lui, dar aşternuturile erau reci. Aruncase o privire prin cameră şi prin baie, apoi îşi pusese capotul şi coborâse. Îl găsise exact unde se aşteptase. Aşezat la masa din sufragerie, tastând de zor la calculator. Se îmbrăcase cu blugi şi cu un tricou vechi, în picioare avea şosete, iar pe nas o pereche nouă de ochelari, căci pe cei vechi nu-i mai găsise.

Părul îi era în dezordine, aşa cum îl ciufulise ea când făcuseră dragoste.

Se rezemase de tocul uşii şi îl studiase. Cele două ceşti de cafea goale, de lângă tastatură, dovedeau că era deja de mult la lucru. Întotdeauna uita să-şi ia ceaşca goală când se ducea să-şi facă încă o cafea, aşa că în cele din urmă în jurul lui se forma un şir de ceşti. În vacanţa de cinci zile de Sărbătoarea Recunoştinţei descoperise că era posibil să lucreze acasă, conectat la computerul principal din laborator. Ceilalţi colegi lucrau uneori aşa, dar el pretinsese întotdeauna că trebuie să se afle la faţa locului ca să se concentreze şi să facă o treabă bună. Descoperise că se înşelase şi Alice nu ştia dacă trebuia să se bucure sau nu de această descoperire.

După ce se uitase vreun sfert de oră la Clayton, care lucra, fără ca el să bage de seamă, Alice oftase şi se îndreptase spre patul cald şi confortabil. Poate că el putea să trăiască numai cu patru ore de somn pe noapte, ea însă nu. Avea nevoie de cel puţin şapte ore de somn, ca să poată să se concentreze cât de cât înainte de prânz.

Când ajunsese din nou în pat, îşi dăduse seama cât de singură se simţea fără el. Oare aşa avea să fie după plecarea lui? Îşi petrecuse restul nopţii privind în tavan, strângând în braţe perna lui şi încercând să se lupte cu lacrimile.

Alice aruncă o privire prin birou şi se încruntă. Se adunase un teanc de corespondenţă de care nu avusese timp să se ocupe. Asta nu-i stătea deloc în caracter. Poate ar fi trebuit să se ia şi ea după Clayton şi să-şi ia de lucru acasă? Nu, asta n-ar fi fost corect. Clayton nu lucra la calculator decât când ea dormea. Uneori, seara, când se cuibăreau împreună pe canapea

şi ea se uita la televizor, la vreo emisiune care pe el nu-l interesa, citea un articol sau o carte şi era foarte plăcut să-şi petreacă astfel seara alături, făcând două lucruri total diferite. Se duceau la culcare pe la ora unsprezece şi în fiecare noapte Clayton se trezea pe la trei sau patru şi cobora în sufragerie, care devenise al doilea lui birou.

Clayton avusese dreptate. Într-adevăr rătăcea lucrurile. Pierdea ar fi fost prea mult spus, deoarece toate apăreau în cele din urmă, fiind găsite de Alice. În cele din urmă, pusese o cutie pe un scaun din sufragerie, în care punea tot ce găsea prin casă. Ziare cu articole încercuite, scrisori, faxuri, lăsate prin cele mai uimitoare locuri din casă: în baie, pe maşina de spălat, pe bancheta din spate a maşinii ei, pe măsuţa din hol. Practic, orice loc liber era susceptibil de a fi folosit de Clayton pentru a lăsa ceva.

Lenjeria lui ateriza în coş, pe podeaua din baie, în dormitor. Partea frumoasă era că niciodată nu se aştepta ca ea să i le strângă. Pantofii erau răspândiţi prin toată casa şi nu o dată Clayton fusese silit să se îmbrace în funcţie de perechea de pantofi pe care reuşea s-o găsească. Alice fusese uimită că de fiecare dată dădea de urma scurtei lui de piele neagră, până în ziua când află că avea trei identice. Singura lui explicaţie fusese că îi plăcuse într-adevăr jacheta şi nu văzuse nimic rău în a avea trei la fel. Un argument atât de logic o făcu să-l iubească şi mai tare.

Alice se aşează la birou, apucă un plic şi press-papier-ul. Clayton trebuia să vină după ea în circa douăzeci de minute şi până atunci, în ciuda oricăror urgenţe, trebuia să-şi parcurgă corespondenţa. El insistase s-o conducă la serviciu şi acasă, din seara primei ninsori, când ea se dusese la cumpărături. În

fiecare seară, după cină, făceau o plimbare pe jos ca să inspecteze casa lui George.

Cum avea să se descurce fără el? Acum, că gustase viaţa, dorea mai mult. Avea nevoie de mai mult. Avea nevoie să viseze din nou. Iar Clayton nu era bărbatul în legătură cu care să-şi facă visuri. El nu va rămâne în Harper. Era un om care-şi va urma visul, oriunde îl va conduce. Şi chiar dacă n-ar fi fost Maude şi Herbert de care să aibă grijă, ea nu putea să alerge cu Clayton după visurile lui. Avea şi ea propriile ei visuri, care includeau casa cea veche şi cei şase copii.

Cu un suspin, Alice deschise primul plic.

Clayton ridică ochii de pe ecranul calculatorului şi privirea lui o întâlni pe a femeii iubite, pe jumătate adormită şi sprijinită de tocul uşii.

— Ce cauţi aici aşa devreme, somnorilă? întrebă el.

Alice înăbuşi un căscat cu dosul mâinii.

— Nu pot să dorm.

El salvă repede fişierul la care lucra, se ridică şi se îndreptă spre ea.

— Îţi lipsesc? o întrebă el, plin de speranţă.

Ea se întinse şi-i ciufuli părul, deja în dezordine.

— Da. N-am cu cine să mă cert pe pături.

Clayton râse şi o sărută pe vârful nasului. Îi venea s-o mănânce. Simţi dorinţa accelerându-i pulsul.

Alice privi masa cu cele trei ceşti goale de cafea de lângă calculator.

— Te-ai sculat de mult?

El îşi lipi trupul de al ei şi. O sprijini de perete.

— Acum am început, iubito. Dă-mi o şansă…

Ea râse şi îl mângâie pe piept.

— Hai înapoi în pat… Promit să nu-ţi mai fur pătura

în noaptea asta…

Clayton gemu şi se lipi şi mai tare de ea. Se va sătura vreodată de femeia asta? Începea să se teamă că nu. Şi în mormânt avea s-o dorească la fel de pătimaş ca acum. Alice, femeia pe care o iubea. Avea nevoie nu numai de trupul, ci şi de căldura ei. De tot ce avea ea de dat. Ea îl înconjurase cu dragoste şi cu ceva de care avea o nevoie disperată, senzaţia că are o familie. Fără ea n-ar mai fi fost întreg. Clătină încet din cap, privind-o în ochi.

— Cum poţi să mă faci să te doresc aşa?…

— Eu?!… De tine ce să mai vorbim?!… Am coborât numai să văd ce faci, spuse ea, îndepărtându-i o şuviţă de pe frunte.

— Eşti geloasă?

N-ar fi trebuit să-i pună o asemenea întrebare, dar trebuia să ştie. Alice era foarte înţelegătoare cu timpul pe care el îl consacra muncii sale, dar pe undeva spera că ea coborâse ca să-l dezlipească de calculator.

— Geloasă pe munca ta? Alice aruncă o privire spre ecranul albastru şi clătină din cap. Nu, Clayton, ştiu ce mult înseamnă munca ta pentru tine.

Clayton ghici tristeţea din vocea ei.

— Crezi că înseamnă mai mult decât tine?

— E în firea ta, Clayton.

— Nu.

Îi ridică bărbia, silind-o să-l privească în ochi.

— E o activitate a mea, nu *firea* mea.

O sărută încet pe buze.

— Tu ştii ce simt eu pentru tine?…

Mâinile ei alunecară sub tricoul lui şi i se lipiră de spate. Muşchii i se încordară la atingerea ei.

— Presupun că mă placi.

— Te plac?! exclamă el, uimit.

Cum, ea credea că asta e tot?! Îi mângâie obrajii, apoi gâtul şi umerii. Capotul ei se întredeschise, oferindu-i perspectiva ispititoare a curbelor dulci ale sânilor.

— E mai mult decât atât, Alice. Mult mai mult.

Degetele lui atinseră pielea mătăsoasă, înaintând tot mai mult, cu fiecare mângâiere. Alice îşi ţinu respiraţia.

— Drăguţ din partea ta…

— Drăguţ?!

El clătină din cap, îndepărtă încet capotul şi îi cuprinse sânii în palme. Se aplecă încet şi sărută, pe rând, sfârcurile tari. Când se ridică, îi muşcă uşor buza de jos.

— Nu e drăguţ, Alice. E dragoste.

Ochii imenşi, albaştri, plini de mirare, de speranţă, de dorinţă şi de confuzie priveau fix spre el.

— Dragoste?…

— De ce te miri aşa?

Credea că ea ştia deja şi că toată lumea ştia. Uneori dimineaţa, când se privea în oglindă, se mira că nu îi e scris în frunte, cu litere de neon. Colaboratorii lui ştiau şi-l necăjiseră fără milă, până când descoperiseră că, de când era îndrăgostit, venise cu nişte idei strălucite de a petrece mai mult timp acasă şi mai puţin în laborator. În ce-i privea pe ei, sperau cu toţii că femeia care pusese gheara pe el era hotărâtă şi avea să-l târască la altar cât mai curând.

— Eu…

Alice înghiţi în sec şi continuă să se holbeze la el.

— Eu…

Clayton râse.

— Ai amuţit!…

Nu crezuse să apuce vreodată ziua asta.

— Nu, sigur că nu, izbucni ea. Doar că nu mă aşteptam să-mi faci o declaraţie…

El se încruntă.

— De ce nu?

Alice privi în jur, căutând un sprijin.

— Păi… cu munca ta, şi…

— Munca mea! Ce naiba are de-a face munca mea cu faptul că te iubesc?

— Dar…

Alice se uită spre calculator, când un ţiuit se auzi în încăpere. Clayton se întoarse şi el spre maşinăria sâcâitoare, dar nu-i acordă atenţie.

— Alice?…

Era evident că o luase prin surprindere, asta era tot, îşi spuse el.

— Da?…

El o sărută, apoi o privi din nou în ochi.

— Niciodată n-am mai spus asta unei femei, aşa că nu mă pricep deloc, dar te iubesc.

Ochii ei erau plini de lacrimi şi el se rugă să fie lacrimi de fericire. Surâsul ei era cald, şi braţele ei îi cuprinseră gâtul.

— Ştii ce e aşa de deosebit în legătură cu asta, Clayton?

El începu s-o apropie de masa din sufragerie. Cordonul capotului i se desfăcuse şi atingerea trupului ei gol era mai mult decât putea el să suporte.

— Ce? întrebă el, aruncând un teanc de hârtii pe podea.

— Din întâmplare şi eu te iubesc…

Privirea lui îi mângâia faţa şi un nou ţiuit răsună în cameră. Clayton ridică o mână spre chipul ei şi îi atinse obrazul, apoi nasul şi bărbia. Ochii albaştri, umezi de emoţie, nu se dezlipeau de ai lui. În adâncimile lor

ardea dragostea, mai strălucitoare decât toate flăcările.

— Ai idee câtă nevoie am de tine, chiar în clipa asta?

Ca răspuns, ea îi scoase tricoul şi îi aruncă ochelarii undeva în spate, spre tastatură. Încă un ţiuit se auzi dinspre calculator. Alice surâse, în timp ce el o întindea pe masa din sufragerie.

— Cred că e gelos pe noi.

— Calculatoarele nu au sentimente, răspunse el neatent. Blugii lui căzură pe podea şi rămase în faţa ei, în plină erecţie. Era aşa de frumoasă, culcată pe listingul de la imprimantă, cu părul ei auriu strălucind de lumina candelabrului de deasupra. Degetele lui îi mângâiară picioarele albe.

— Mai spune-mi o dată, o imploră el.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui şi-l trase mai aproape.

— Eu, Alice Elisabeth Jorgensen, te iubesc pe tine, Clayton Williams, din toată inima…

Îi luă mâna şi i-o puse pe inima care-i bătea nebuneşte.

— …Cu tot sufletul şi trupul meu.

Gura ei pecetlui această declaraţie cu un sărut mai presus de toate sărutările.

Clayton simţi că-l lasă inima. Cu o singură mişcare, trupurile lor se uniră. Căldura ei îl cuprinse, îl trase în adânc şi-i alungă orice gând conştient, în afară de faptul că iubea şi era iubit. Trupurile lor împrumutară ritmul nebunesc al inimilor.

Alice îl cuprinse cu picioarele, însoţindu-i fiecare mişcare. În focul îmbrăţişării lor, computerul continua să ţiuie, masa gemea sub greutatea lor, iar ea îl striga pe nume şi-i şoptea cuvinte de dragoste.

Clayton simţi convulsiile trupului ei în clipa extazului şi, cu o ultimă încordare, atinse culmea plăcerii.

Greutatea trupului lui era paradisul… Un paradis cald, cu păr pe piept. Respiraţia lui Alice începea să revină la normal. Privea candelabrul de deasupra lor şi îi mângâia pieptul umed şi păros. Întoarse capul către calculatorul care ţiuia din nou.

— Nu mă prea iubeşte, computerul tău…

Clayton râse şi deschise ochii. Privi ecranul monitorului şi gemu. Aaron Cheever voia să ştie ce s-a întâmplat cu el. Când Alice intrase în sufragerie, Clayton era în comunicaţie cu Aaron şi cu calculatorul principal de la laborator. Ca şi el, Aaron prefera să lucreze dimineaţa devreme, când familia lui dormea încă.

— Nu-ţi face griji, dragă, pe mine mă cheamă, nu pe tine.

— De ce?

El se ridică puţin şi trase mai aproape tastatura.

— E doar Aaron, vrea să ştie ce s-a întâmplat cu mine, îi explică el şi începu să scrie răspunsul.

— Vrei să spui că vorbeai cu cineva, prin chestia aia?

Alice îşi trase în grabă halatul şi se acoperi. Clayton începu să râdă de subita ei pudoare.

— Nu-ţi face griji, Alice. Nu poate nici să ne audă, nici să ne vadă. Nu e ca un telefon.

— Ştiu asta, spuse ea privindu-l. Dar e, oricum stânjenitor.

— El nu ştie ce-am făcut, Alice. De fapt, nici măcar nu ştie că ai intrat în cameră.

Alice continuă să privească ecranul.

— Oricum, mă bucur că nu va trebui să dau

niciodată ochii cu Aaron. M-aş simţi foarte stânjenită.

Clayton îi privi buzele roşii şi umflate şi surâse.

— Asta-mi aduce aminte că am uitat să-şi spun ceva.

— Ce?

— Peste două săptămâni suntem invitaţi la o petrecere de Crăciun.

— Unde?

Clayton se uită spre ecran, apoi timid spre Alice.

— Acasă la Aaron…

Înainte ca Alice să aibă timp să protesteze, îşi lipi gura de a ei şi o făcu să-l uite pe Aaron, calculatoarele şi petrecerile de Crăciun…

Alice aruncă o privire în oglinda cea mare şi se răsuci încet. Nu-i venea să creadă că era propria ei imagine. Nu mai rămăsese nici urmă din ţinuta ei severă. Cu două zile în urmă, Clayton o invitase în oraş pentru seara aceea, într-un loc deosebit, unde să poată cina şi dansa toată noaptea. Îşi petrecuse toată după-amiaza în magazine, căutându-şi rochia potrivită. O rochie care să-l facă pe Clayton să uite de dans, de cină şi să se gândească numai la lucrurile cu adevărat importante în viaţă, ca de pildă să faci dragoste. Nu se putuse decide între două rochii şi în final le cumpărase pe amândouă. Nu mai era decât o săptămână până la petrecerea de Crăciun a lui Aaron şi simţea nevoia să poarte ceva special, care să-i dea încredere în sine, căci, în ciuda tuturor argumentelor lui Clayton, trăia cu impresia că Aaron tot ştia ceva despre cele întâmplate.

Se întoarse şi admiră spatele rochiei sau, mai bine zis, lipsa acestuia. Îşi ridicase părul în vârful capului, într-o coafură sofisticată şi se fardase uşor. Clayton îi promisese o seară specială şi ea dorea să fie la

înălţime.

Îşi luă poşeta cea nouă şi puse în ea cele strict necesare – rujul, batista, câţiva dolari, cartea de credit, o monedă de telefon, după cum o învăţase Maude. Surâse şi închise geanta.

Atât de adânc se înrădăcinase în inima ei, încât avea să fie nevoie de bisturiu să-l scoată de-acolo, odată ce va fi plecat. Ştia că asta nu va putea dura la nesfârşit şi că, într-o bună zi, Clayton îi va spune că lucrările lui la Universitatea Harper s-au încheiat. Dar, ca şi struţul, îşi afunda capul din ce în ce mai adânc în nisip. Se va gândi la plecarea lui, când va fi momentul. Deocamdată voia doar să trăiască şi să iubească.

Îşi îmbrăcă jacheta neagră, asortată la rochie. Mătasea rece îi mângâia spatele şi braţele. Îşi potrivi lanţul şi crucea de aur, care aparţinuseră mamei ei. Era unul dintre puţinele lucruri de preţ care îi rămăseseră de la părinţi. Fred şi Gayle Jorgensen nu adunaseră valori pământeşti. Fuseseră prea ocupaţi cu visurile lor. Prea ocupaţi chiar pentru a oferi singurului lor copil liniştea şi siguranţa de care avea o nevoie disperată. Nu avea să mai simtă niciodată îmbrăţişarea dulce a mamei, nici braţele puternice ale tatălui său, ridicând-o în aer.

Alice clipi repede, ca să-şi alunge lacrimile. Gata cu plânsul, gata cu visurile sfărâmate. Faptul că-şi declaraseră dragostea nu schimba nimic. Erau amanţi, aşa cum fuseseră şi înainte.

Se mai privi o dată în oglindă, să se asigure că lacrimile nu-i stricaseră machiajul. Respiră adânc, stinse lumina şi coborî scara, să-l întâlnească pe Clayton.

Camera lui era goală, când trecu prin faţa ei.

Alice se încruntă, gândindu-se la seara care urma.

De ce o invitase într-un local deosebit? Avea anumite îndoieli cu privire la dorinţa lui de a dansa o noapte întreagă. Era ceva în privirea lui, care nu avea nimic de-a face cu dansul.

Câteva ore mai târziu, Alice se afla în braţele iubitului ei, în mijlocul unui ring de dans. Ringul era gol, cu excepţia a încă două perechi. Majoritatea celor veniţi să ia cina plecaseră de mult. Alice îşi mângâie obrazul de reverul hainei lui.

— Nu glumeai când mi-ai spus că vrei să dansezi toată noaptea…

— Te-ai plictisit? întrebă el, strângând-o la piept.

Alice îşi ridică ochii spre el şi surâse.

— Să dansez cu tine? Niciodată!

Îşi continuau mişcarea lentă în jurul ringului.

— Cred că pianistul e pe cale să se ducă la culcare…

— Ştiu. Chiar şi Cenuşăreasa trebuie să părăsească balul la un moment dat.

Clayton râse.

— Am apucat să-ţi spun că eşti incredibil de frumoasă în seara asta?

— De trei ori, dar cine stă să le mai numere?…

Alice îi cuprinse mijlocul şi întrebă la rândul ei:

— Dar eu am apucat să-ţi mulţumesc pentru minunatul buchet de trandafiri?

Când coborâse, îl găsise aşteptând în salonul cel mare, cu un buchet imens de trandafiri roşii.

— De trei ori, dar cine stă să le mai numere?

Paşii lui se opriră când muzica se stinse încetişor.

— Hai, iubito. Am putea să continuăm acasă. Sunt sigur că Herbert are ceva muzică de dans în colecţia lui.

O conduse la masa lor şi o ajută să-şi pună jacheta.

— Sper că n-ai de gând să porţi rochia asta la petrecerea de Crăciun a lui Aaron, nu-i aşa?

— De ce, nu-ţi place?

Îşi luă poşeta şi se îndreptă spre garderobă.

— Ba da, e perfectă. Tocmai asta e problema. Cum vrei să mă distrez, dacă voi fi tot timpul ocupat să mă cert cu toţi colegii mei, pentru că s-au extaziat în faţa ta?! spuse Clayton, întinzând fisele fetei de la garderobă.

— Eşti drăguţ…

Clayton o ajută să se îmbrace. Ea remarcă bacşişul generos pe care i-l dăduse fetei, şi surâse.

— Hai, fetiţo, o tachină el. Dacă eşti cuminte, îţi dau voie să bei nişte şampanie când ajungem acasă.

— Ce şampanie? întrebă ea când se urcară în maşină.

— Cea care s-a răcit în frigider cât am dansat noi.

Privirea ei rămase fixată asupra lui. Tipul fluiera încetişor!… Ea nu-şi mai găsea locul, şi lui îi ardea de fredonat!

— Clayton?…

— Da?

— Sărbătorim ceva?

El îi mângâie uşor genunchiul, apoi băgă în viteză şi porni.

— Poate, zise el şi răspunsul său misterios o umplu de nelinişte.

Clayton o strânse pe Alice şi mai tare în braţe şi încetini ritmul dansului, până când nu mai fu decât o legănare. Totul mergea exact cum plănuise. Focul pâlpâia, răspândind în cameră o lumină romantică.

Muzica lentă, seducătoare, îi învăluia ca o îmbrăţişare şi Alice ciocnise cu el primul pahar cu şampanie. Dacă totul continua după cum prevăzuse el, vor termina sticla în patul lui.

Singurul lucru care-l îngrijora era brusca ei rigiditate. Părea puţin crispată, încă de când plecaseră de la restaurant.

— E totul în ordine, iubito?

— Da, răspunse ea cu o voce îngroşată.

Apoi îşi drese vocea şi mai încercă o dată.

— Totul e minunat, Clayton…

Văzu îndoiala pe chipul lui şi adăugă repede:

— E cea mai romantică noapte din viaţa mea. Cină, dans, trandafiri, şampanie şi lumina focului… Ce-ar putea să-şi mai dorească o femeie?…

Clayton continuă să-i studieze faţa la lumina flăcărilor. Era penumbra, sau era teamă, ceea ce se citea în ochii ei?

— Doar un singur lucru ar putea face seara asta şi mai romantică, spuse el.

Degetele îi alunecară pe trupul ei. N-ar fi trebuit niciodată să danseze atât de aproape de ea. Trupul lui reacţiona la simpla ei prezenţă. La atingerea ei, atât de caldă, reacţia era de-a dreptul dureroasă. Era de sperat o anumită uşurare, nu însă înainte de a-i pune o întrebare de cea mai mare importanţă.

Privirea fetei se oprise pe proeminenţa vizibilă din partea din faţă a pantalonilor lui. Ridică sprâncenele şi-l întrebă:

— Şi cam ce anume?…

El râse.

— Nu asta…

Apoi râse şi mai tare, văzând dezamăgirea de pe chipul ei.

— Bine, să zicem că asta abia mai târziu.

O trase mai aproape de foc. Dorea să-i vadă chipul şi să ţină minte fiecare trăsătură, pentru ca atunci când va avea optzeci de ani, să poată reconstitui această clipă în cele mai mici detalii.

Îi atinse obrajii cu degetele. Vocea lui era caldă şi sigură când îi puse cea mai importantă întrebare pe care un bărbat o poate pune unei femei.

— Alice Elisabeth Jorgensen, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Capitolul 11

— Ce-ai spus? gemu Alice, făcând un pas înapoi.

Clayton se sili să zâmbească.

— Ţi-am cerut să te măriţi cu mine.

— De ce?…

Alice mai făcu un pas în spate şi se rezemă de fotoliu. Cum de nu-şi dăduse seama ce urmează?!… Simţise că i se pregăteşte ceva, dar o cerere în căsătorie nu-i trecuse niciodată prin minte. Pentru asta fuseseră toate, cina, dansul şi şampania… pentru ca acum să-i rupă inima.

— Pentru că te iubesc, răspunse el. Şi pentru că şi tu mă iubeşti.

Clayton respiră adânc, şi lăsă braţele în jos.

— Asta fac oamenii când sunt îndrăgostiţi. Se căsătoresc şi îşi întemeiază o familie. Ştii, şase copii, o casă mare şi veche şi nota la dentist.

Îşi îndesă mâinile în buzunarele de la pantaloni. Arăta ca un om care şi-a pierdut scenariul.

— Alice, vrei să te măriţi cu mine şi să devii familia mea?

— Nu pot.

Îl văzu crispându-se şi păli.

— Adică, nu vreau.

Vedea că el suferă şi i se rupea inima. Nu dorea să-l rănească, dar era mai bine să-i spună acum adevărul, ea să evite atâtea necazuri ulterioare.

— N-am să mă mărit cu tine, Clayton.

— Şi, mă rog, de ce nu?

Alice încercă să-şi desprindă privirea din ochii lui. Degetele ei strângeau speteaza scaunului, până se albiră de efort. Ar fi vrut să alerge la el, să-l ia în braţe şi să-l consoleze. Îşi făgăduise că nimic din toate astea nu va fi dureros pentru ea. Atunci de ce simţea că i se frânge inima? Clayton merita să ştie adevărul. Îl iubea destul de mult ca să i-l spună.

— Nu pot să mă mărit cu tine, pentru că eşti un visător.

— Un visător?... Vrei să spui, ca James?...

— Avea şi James visuri, dar erau nimica toată pe lângă ale tale. Ale tale sunt mult mai periculoase.

— Despre ce vorbeşti?...

Alice privi flăcările care cuprinseseră un buştean, în cămin. De ce se certa cu ea? De ce nu putuse să lase lucrurile aşa cum erau? Ar fi putut să fie amanţi încă multe săptămâni...

— Cum îţi imaginezi tu viaţa noastră de familie, Clayton?

— Mi-am închipuit ceva care să se asorteze cu căsoiul cel mare şi vechi. Şase copii alergând de-a valma dintr-o cameră într-alta. Pe Maude şi Herbert venind în vizită şi răsfăţându-i pe cei mici.

Vocea lui tremura uşor.

— Şi pe noi doi îmbătrânind alături, legănând nepoţii şi iubindu-ne mereu...

Alice îşi şterse lacrimile de pe obraji. Clayton

descrisese propriul ei vis.

— Ştii ce-mi închipui eu? Pe mine stând cu copiii în jurul mesei din sufragerie şi încercând să le explic că tăticul lor nu mai vine niciodată înapoi acasă, pentru că s-a rătăcit prin peşterile preistoriei sau în armata cruciaţilor. Alice îşi şterse din nou lacrimile. Îmi va fi greu să le explic de ce tăticul lor a decis să intre în maşina timpului şi să îngăduie ca fiecare părticică din trupul lui să fie descompusă şi transportată prin timp şi prin spaţiu. Îmi va fi greu să încerc să-i ajut să treacă peste asta, în vreme ce tu îţi vei urma visurile, Clayton.

Scoase o batistă de hârtie din cutia de pe colţul mesei şi îşi suflă nasul.

— Toată viaţa asta s-a întâmplat. Eu am fost lăsată în urmă, în vreme ce alţii alergau după fantasmele lor. Întâi părinţii mei, apoi logodnicul meu…

Clayton deschise gura să protesteze, dar ea clătină din cap şi nu-l lăsă să vorbească. Era palid şi părea la fel de cutremurat ca şi ea.

— Îmi eşti mai drag decât viaţa, Clayton. De aceea nici nu vreau să mă căsătoresc cu tine. N-aş putea să trăiesc cu gândul că n-am fost destul de bună ca să te reţin.

— N-ai fost destul…

— Las-o baltă, Clayton, spuse ea îndreptându-se spre uşă. A fost… a fost minunat, dar date fiind împrejurările, te-aş înţelege foarte bine dacă mâine de dimineaţă ţi-ai căuta o locuinţă nouă.

— Să mă mut?!…

— Clayton, te rog…

Îl opri cu un gest al mâinii. Trebuia să plece cât mai repede din preajma lui, înainte să izbucnească în plâns şi să se facă de râs. Visul pe care el îl descrisese era mult prea ispititor.

— Nicio vorbă în plus astă-seară. Vom discuta mâine dimineaţă tot ce mai vrei tu să discutăm, dar nu astă-seară.

Se îndreptă spre hol.

— Alice?…

Fata se opri în uşă, dar nu se întoarse cu faţa spre el.

— Da?…

— Nici n-am început bine să plănuim viitorul nostru…

Umerii ei se crispară şi degetele începură să-i tremure.

— Viitorul nostru nu există, Clayton.

— Atunci cum se face că eu continui să te văd atât de clar cu părul cărunt, legănând în braţe nepoţelul nostru?…

Alice scutură din cap şi o luă la fugă. Nu se opri decât în spatele uşii închise a dormitorului ei.

Clayton oftă şi se lăsă pe un scaun, privind flăcările. Ce se alesese din planurile lui atât de minunat alcătuite?… Auzise şi el despre câteva motive originale pentru care femeile refuzau să se căsătorească, dar ăsta le întrecea pe toate. Femeia pe care o iubea şi care îl iubea la rândul ei, nu voia să se mărite cu el de teamă ca nu cumva să intre în maşina timpului şi să dispară din viaţa ei. Doamne, încurcase tare rău lucrurile cu secretele lui profesionale…

O oră mai târziu, Clayton se ridică. Verifică tăciunii care se stingeau în cămin şi repuse paravanul la locul lui. Închise combina care încetase de mult să mai cânte. Nu ştia exact ce-o să-i spună lui Alice a doua zi, dar ştia că în niciun caz nu era dispus să plece.

Stinse luminile din hol şi mai verifică o dată dacă

toate uşile erau încuiate, înainte de a urca. Cheia tuturor temerilor lui Alice era munca lui. Intră în dormitor şi privi patul rece şi gol. Ei bine, era un singur lucru pe care Alice nu-l ştia. Pe care nici el nu-l descoperise decât mai adineauri, stând în faţa focului. Era dispus să se facă gunoier, sau vânzător la staţia de benzină, numai să nu renunţe la ea. Sigur, era cam greu de crezut că va reuşi să întreţină o soţie, şase copii şi căsoiul din visurile ei dintr-un asemenea salariu, dar se va descurca el cumva. Ori de câte ori va avea de ales între ea şi cariera lui, ea va ieşi învingătoare. Poate că era vremea ca ea să-şi formeze o imagine mai clară despre modul lui de a-şi câştiga existenţa şi să elimine astfel teama de necunoscut.

Alice intră cu băgare de seamă în bucătărie. Se aştepta să-l vadă dintr-o clipă într-alta pe Clayton apărând de pe unde era ascuns. Când trecuse pe lângă camera lui, văzuse că nu-şi strânsese bagajul. Sufrageria era încă plină de lucrurile lui şi maşina lui se afla pe alee. Nu dorea să-l vadă şi mai ales nu dorea ca el s-o vadă pe ea. Arăta groaznic, cu ochii roşii şi umflaţi după o noapte de plâns. Se silise să-şi lase halatul de baie şi să îmbrace o pereche de blugi vechi, şi cel mai larg dintre tricourile ei. O durea capul, şi până şi părul îi atârna groaznic într-o coadă de cal. Chiar şi caii care se aflau în drum spre fabrica de clei aveau cozi mai arătoase. Una peste alta, arăta la fel de sexy ca un melc de grădină.

În tot cursul nopţii îi răsunaseră în urechi cuvintele lui Clayton, iar şi iar. *Alice*, *vrei să te căsătoreşti cu mine şi să devii familia mea*? Şi de fiecare dată numai se frângea”. Clayton nu avea pe nimeni, în afară de munca lui. Îşi pierduse părinţii şi bunica. De

şaisprezece ani era singur pe lume. Ea cel puţin îi avusese pe Herbert şi pe Maude de care să se agaţe. Dar Clayton? El de cine se agăţase?

Cu mişcări mecanice puse în funcţiune automatul de cafea. Nu se simţea în stare să mănânce; cafeaua era singurul lucru de care avea nevoie. Clayton n-avea să lase convorbirea lor din seara precedentă acolo unde o întrerupseseră. Avea să-i pună întrebări. Iar ea nu se simţea în stare să răspundă, fără măcar trei căni cu cafea.

Îşi luă o ceaşcă, turnă cafeaua neagră şi fierbinte şi tocmai sorbea prima înghiţitură când Clayton intră pe uşă, ceea ce o făcu să se înece şi să tuşească.

Clayton văzu numai panica din ochii ei şi se grăbi s-o lovească peste spate, cu mai multă forţă decât delicateţe.

Alice se trase îndărăt şi, între două accese de tuse, reuşi să-i spună să se oprească. Respiră adânc, până îşi recăpătă controlul şi spuse:

— Mulţumesc, sunt bine.

Îi privi mâinile şi se încruntă. Evident că nici el nu-şi cunoştea propria putere. Îşi mişcă umerii şi simţi durere unde o lovise el. Bună treabă, se gândi ea. Nu numai că-i frânsese inima, acum mai trebuia să i-o strivească şi la modul propriu…

— Te simţi bine? o întrebă el.

— M-ai luat prin surprindere când ai intrat, şi m-am înecat, asta-i tot.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te iau prin surprindere. Am fost pe la George, să văd ce mai e nou. Îi întinse cana, pe care ea şi-o lăsase pe bufet.

— Mai ia o gură, dar încet…

Ea bău, fără să se mai înece, iar el îşi luă o cană şi-şi turnă cafea. Fără să-şi scoată jacheta, se rezemă de

bufet, uitându-se la Alice.

Ea lăsă ochii în jos, privind ceaşca de cafea de parcă ar fi fost cel mai uluitor lucru pe care îl văzuse în viaţă. Îi simţea privirea aţintită asupra ei, şi aştepta cu inima strânsă prima întrebare. Fusese foarte drăguţ cu ea, sau cel puţin avusese intenţia…

— Eşti gata cu cafeaua? o întrebă el.

Ea se uită la cana goală, apoi la el, uimită când îi luă din mână cana şi o puse pe bufet, lângă a lui. Clayton opri automatul de cafea, apoi o ajută să-şi îmbrace una din jachetele atârnate lângă uşă.

— Hai să mergem.

— Unde să mergem? întrebă ea, începând să-şi închidă nasturii.

— Ai să vezi când ajungem.

Clayton deschise uşa şi o trase afară.

— Nu mi se pare o idee bună, Clayton. Deodată, se trezise încuiată în afara propriei ei case! N-o lăsase nici măcar să-şi ia poşeta.

— Îmi datorezi asta, Alice.

El îi deschise portieră şi aşteptă.

— Ce anume?

— O să vezi.

Clayton nu părea nici enervat, nici necăjit, ci numai hotărât. Alice realiza prea bine că îi datora „asta” şi probabil mult mai mult. Ea ştiuse de la bun început că aventura lor nu avea niciun viitor, dar poate că pe el îl lăsase să-şi facă tot timpul iluzii. Urcă încetişor în maşină.

Peste trei minute îşi dădu seama că se îndreptau spre Universitate. Începu să se simtă derutată abia când el trase maşina în parcarea dinspre sud şi nu în cea unde o lăsau de obicei, lângă bibliotecă. Clayton ieşi din maşină, fără să rostească un cuvânt şi ea îl

urmă. Campusul era pustiu, ca într-o dimineaţă de duminică. Începu să înţeleagă ce se întâmplă abia când el o conduse către vechea clădire a administraţiei. Mergeau la laborator!...

Clayton urcă spre uşile securizate, recent instalate şi formă un cod într-o cutie ascunsă discret la dreapta lor. Cu un zgomot specific, uşile se deschiseră.

Alice se uită la Clayton, care-i făcea semn să intre.

— Eu nu pot să merg acolo, spuse ea.

El aruncă o privire înăuntru şi se încruntă.

— De ce nu?

— Nu am o autorizaţie.

— Ba da, ai.

Clayton deschise uşa mai larg şi aşteptă cu răbdare.

— De când?...

Încerca să arunce o privire în clădire, cât mai discret cu putinţă.

— De azi-dimineaţă, de la ora şapte, când ai primit aprobarea Universităţii de a face o vizită ghidată a laboratorului.

— De unde până unde o asemenea aprobare?

— Eu am cerut-o.

Alice îl privi uimită. Domnul-Copil-Minune, de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, celebru fizician, care avea atât de multe titluri academice înaintea numelui, încât era nevoie de două rânduri ca să-i adresezi o scrisoare, ceruse pentru ea autorizaţia de a face o vizită ghidată?!... Nici nu ştia ce o uimea mai tare, faptul că el ceruse o astfel de aprobare, sau că îi fusese acordată. În niciun caz nu avea însă de gând să rateze ocazia de a vizita locul despre care se vorbea cel mai mult în Universitate. Trase aer în piept şi intră în clădire.

Clayton lăsă uşa să se închidă în spatele lor şi căută comutatorul. Lumina se revărsă din tavan peste încăperea spaţioasă.

Alice se uită în jur, dezamăgită. Nu ştia exact ce se aşteptase să vadă, probabil ceva în genul filmelor cu Frankenstein, dar nu era deloc cazul. Jumătate din cameră era o sală de aşteptare obişnuită, iar cealaltă părea să fie un birou de secretară. Mobilierul era din sticlă şi crom, iar tapetul şi mocheta asortate în nuanţe de bleu. Arăta curat şi comun.

— Acesta e domeniul lui Jenny, secretara noastră. Preferă calmul relativ al acestei încăperi, în locul celei interioare.

Făcu un gest cu mâna către canapeaua de culoare bleu-pal.

— Am petrecut destule ceasuri pe asta şi pot să-ţi spun că nu e chiar aşa comodă cum pare la prima vedere.

Alice se încruntă, în timp ce el continua să facă pe ghidul. Îi indică două uşi laterale.

— Aici avem cămara, vestiarul şi restul, iar cealaltă uşă duce la baia lui Jenny şi Sharon, singurele femei din echipă.

Se îndreptă spre o uşă dublă, trecu prin ea şi începu să acţioneze un şir întreg de comutatoare.

Privind în jurul ei, Alice intră în cameră. Cu excepţia biroului lui Jenny, întreg parterul fusese transformat într-o singură, enormă încăpere. Ştia că aici lucrează şase savanţi, aşa că nu se miră să vadă într-o parte a sălii şase zone separate de lucru. Recunoscu îndată biroul lui Clayton, după cutia de pui şi cele douăsprezece ceşti goale de cafea. În mijlocul camerei se afla o masă mare de conferinţe încărcată de hârtii, listing de imprimantă, căni de cafea, câteva

cutii goale de pizza şi o minge de fotbal. Restul încăperii era ocupat de computer, atât de mare, încât ar fi putut intra cinci calculatoare obişnuite în el, după cunoştinţele ei. Pereţii erau plini de table, pe care se înşirau formule indescifrabile, şi din loc în loc, câte un afiş. Un portret al lui Einstein lângă uşă, o *Ferrari* undeva în spate şi Garfield mâncând *lasagne* deasupra biroului lui Clayton. Un vas cu flori uscate se afla pe biroul care ar fi trebuit să fie al lui Sharon.

Clayton îi urmări privirea care făcea ocolul camerei.

— Scuză mizeria, dar nu avem personal de serviciu. Când devine de nesuportat, sau când Sharon ne ameninţă că ne părăseşte, ne punem toţi pe treabă şi facem curăţenie.

Alice înaintă spre mijlocul camerei.

— Am voie să mă plimb pe aici?

— Sigur, numai să nu ştergi nimic de pe table.

Clayton îşi trase unul din scaunele de la masă şi se aşeză, sprijinindu-şi picioarele de masă.

— Eşti de asemenea liberă să-mi pui orice întrebare doreşti.

Alice îl privi surprinsă.

— Şi asta face parte din aprobare?

— Nu, asta e hotărârea mea. Nu te pot convinge cât de neîntemeiate sunt temerile tale, dacă nu-ţi dezvălui totul, nu-i aşa?

Clayton închise ochii şi oftă.

— Nu vreau să existe secrete între noi, Alice. Niciodată.

Alice îşi înăbuşi emoţia şi îl privi pe Clayton. Părea gata să adoarmă. Se uita prin cameră. Fără îndoială că nu aşteptaseră vizitatori în acest sfârşit de săptămână, căci nu se obosiseră să ascundă nimic. Orice ar fi vrut

să afle se afla la îndemâna ei, trebuia numai să caute.

Se plimbă încet de la un birou la altul. Studie tablele şi listingurile. Ba chiar, merse atât de departe, încât deschise unul din dosarele de pe biroul lui Clayton, pentru că recunoscuse iniţialele de pe copertă, NASA. Coperta conţinea vreo cincizeci de fotografii din spaţiul extraterestru, imagini modelate pe calculator ale diferitelor galaxii şi ceva ce păreau să fie găuri negre. Alice trânti dosarul la loc pe birou. Grozav, deci în loc să le explice copiilor cum călătoreşte tăticul pe oceanul albastru cu Cristofor Columb, va fi nevoită să le povestească despre viaţa lui pe Marte, învăţându-i să joace poker pe omuleţii verzi.

Se întoarse încet lângă Clayton şi se opri în tăcere. El deschise ochii.

— Ei bine?…

Alice ridică din umeri.

— Nu înţeleg absolut nimic…

Ei, de fapt, înţelesese cele trei jocuri de X şi 0 de pe colţul uneia dintre table, dar asta nu prea avea importanţă.

Clayton râse şi se ridică în picioare.

— Nu trebuie să te simţi complexată, nici eu nu înţeleg mare lucru din sistemul Dewey de clasificare zecimală…

Îşi ridică mâna, ca pentru a o mângâia pe obraz, dar şi-o trase înainte de a o atinge.

— Mai ai şi alte întrebări?

— Câteva mii. Dar nu ştiu de unde să încep, spuse ea lăsând privirea în jos.

Doamne, cât îi simţise lipsa în noaptea trecută!… Oare aşa avea să-şi petreacă restul vieţii? În singurătate?…

— Începi cu începutul.

Clayton strânse cutiile goale de pizza şi le aruncă într-o ladă de gunoi de lângă uşă.

— Puteţi să călătoriţi în timp?

El râse şi luă de pe masă câteva cutii goale de sifon.

— Nu.

Alice se încruntă.

— Dar *încercaţi* să călătoriţi în timp?

— Nu, răspunse el, aruncând cutiile la gunoi. Cel puţin, nu deocamdată.

— Ce vrei să spui?…

El oftă şi luă cănile de cafea să le ducă la spălat.

— Scopul final al acestei echipe este călătoria în timp, dar nu-l vom realiza niciodată, cel puţin nu în timpul vieţii mele.

Ea îl privi uluită.

— Vrei să spui că lucraţi la ceva ce nu poate fi realizat?!…

— Nu, spuse el începând să spele ceştile. În ultimii douăzeci de ani, guvernul a urmărit cercetările celor câţiva oameni din lume care fac experimente legate de călătoriile în timp şi spaţiu. De-a lungul anilor au apărut câteva rezultate uimitoare şi chiar teoria lui Einstein conduce la ideea că o călătorie în timp ar fi posibilă. Nimic din legile fizicii nu o împiedică.

— Adevărat?…

Doamne, totul era adevărat. Lucrau asupra călătoriilor în timp!

— Adevărat. Guvernul Statelor Unite are câteva echipe de cercetători care lucrează în toată ţara asupra unor aspecte diferite. Prin prieteni comuni, colegi şi Universităţi, ne-am format şi noi echipa noastră, aici, la Harper. Bugetul guvernamental

suportă grosul cheltuielilor, iar Universitatea, restul. Cu toţii lucrăm de ani de zile asupra diferitelor aspecte ale călătoriilor în timp şi spaţiu. Acum ne putem folosi unul de altul ca parteneri. Fiecare dintre noi are o specialitate, iar împreună formăm o echipă excelentă.

O luă de mână şi o conduse către nişte scări pe care le observase mai devreme.

— Când am sosit aici, în august, am hotărât să lucrăm la călătoria în spaţiu, nu în timp. Noi numim asta *teleportare*. Ne-am gândit că nu foloseşte nimănui să poţi călători în timp, dacă nu poţi preciza locul în care vrei să ajungi.

Alice aruncă o privire în susul scărilor şi zări o uşă de oţel.

— Puteţi să călătoriţi în spaţiu?…

Asta ar fi putut explica noaptea de Halloween.

Clayton oftă.

— Oarecum. Nu e încă perfectă, ba chiar din contră.

Deschise uşa de oţel şi aprinse încă un rând de lumini.

— Primul test a scos la iveală mai multe puncte slabe decât avantaje. Există mai multe variabile pe care deocamdată nu le-am luat în calcul, ca de pildă, alte dimensiuni.

Alice păşi în încăpere şi rămase blocată. Toate transformările de la parter nu erau nimic în comparaţie cu asta. Următoarele două etaje ale clădirii formau acum o singură sală imensă. Înaintă încet, privind uluită la maşinăria care umplea camera. Trei uriaşe emiţătoare de raze laser erau instalate la circa cinci metri înălţime, toate aţintite spre platforma strălucitoare de metal din mijlocul camerei. Aparate enorme ocupau restul camerei şi totul arăta ca într-un

film ştiinţifico-fantastic.

— Funcţionează? întrebă ea în şoaptă.

— Uneori. Asta se numeşte o maşină de teleportare, dar noi am poreclit-o Oscar, după bătrânul cârcotaş din Sesame Street, pentru că instalaţia e foarte capricioasă.

Clayton surâse, văzând privirea ei fascinată.

— Poţi să te uiţi la tot ce vrei tu, dar te rog să nu atingi nimic.

Alice se apropie.

— Asta aţi folosit în noaptea de Halloween?

El se gândi îndelung înainte de a-i răspunde:

— Da.

— Ţi-ai ieşit din minţi, strigă ea îngrozită. Ai fi putut fi ucis!…

— Dacă nu mai rău…

— Ce vrei să spui?

— Cunoşti cele patru dimensiuni: lungimea, lăţimea, adâncimea şi timpul. Fizicienii care studiază comportamentul particulelor în condiţii de energie înaltă sunt de părere că există mai multe dimensiuni, fie zece, fie douăzeci şi şase, şi nu doar astea patru despre care ştim noi.

— Şi ce-are asta de-a face cu „dacă nu mai rău”?

— Începem să credem că fizicienii ăştia au dreptate.

— Nu înţeleg…

— Am făcut câteva teste cu Oscar ăsta. Putem expedia lucruri, dar nu putem controla locul unde vor ajunge. Partea cea mai înspăimântătoare este că după testul meu, majoritatea lucrurilor pe care le expediem nu mai apar niciodată. El surâse uşor şi ridică din umeri. Aşa că… unde se duc?…

— Vrei să spui că dispar pur şi simplu?

— Nimic nu dispare pur şi simplu decât dacă există o altă dimensiune despre care noi încă nu ştim nimic. Uite de pildă, ochelarii mei.

— Sunt acasă, i-ai uitat pe masa din sufragerie.

— Nu. În noaptea de Halloween purtam o pereche de ochelari, când Oscar ăsta m-a trimis la tine acasă. Ochelari groşi, negri, cu numele meu şi adresa Universităţii legate de un braţ. Am ajuns la voi, fără ochelari; la locul prevăzut de aterizare n-a ajuns nimic şi nimic n-a rămas aici, pe platformă. Deci, unde sunt ochelarii?

— Ar putea fi oriunde, Clayton. Probabil cineva i-a găsit, dar nu s-a obosit să-i aducă înapoi.

— Ai dreptate. Dar unde sunt lada de portocale, ceştile de cafea şi dicţionarul, împachetate într-o hârtie pe care era oferită o recompensă imensă dacă erau înapoiate Universităţii? Nimic n-a apărut vreodată…

Alice se îndepărtă cu un pas de platformă, cu un aer nervos.

— Asta nu înseamnă nimic. Sau înseamnă?…

— Tocmai asta e, Alice. Nu ştim şi până când vom şti, nicio fiinţă vie nu mai poate fi teleportată. Cred că înţelegi câtă nevoie de securitate avem, în ce priveşte acest proiect.

Ea dădu încetişor din cap. Era prea mult de înghiţit dintr-odată…

— Atunci sunt sigur că vei înţelege de ce a fost nevoie să falsificăm raportul către Congres.

— Aţi minţit!…

— Ei, nu chiar am minţit… să spunem că am reţinut unele informaţii. Dacă vreun congresman entuziast ar afla despre ceea ce pare destul de logic a fi considerat un succes, e posibil să dorească să împingă lucrările dincolo de limita siguranţei. Toţi

membrii acestei echipe sunt hotărâţi să-şi ia cât mai multe precauţii.

Clayton o conduse afară din încăpere şi în josul scărilor, ţinând-o de mână. Stinse luminile, lăsând doar o mică lampă de veghe.

— Mai ai să mă întrebi ceva?

Alice clătină din cap.

— Nu pot să mă gândesc acum, Clayton. E prea mult pentru mine.

Clayton o mângâie pe obraz.

— Îmi dau seama. Îmi pare rău. Uit mereu cât de înspăimântătoare par chestiile astea la prima vedere. Eu mă ocup cu lucruri de genul ăsta de la douăzeci de ani. Asist şi ajut la dezvoltarea acestui domeniu de paisprezece ani.

— Probabil ţii mult la el.

— Da, dar nu atât de mult cât ţin la tine, spuse el mângâindu-i buza. Eu m-am oferit voluntar să fiu cobaiul acelui test, pentru că eram singurul din echipă care nu avea nici familie, nici pe altcineva care să-l aştepte acasă. N-am să mă mai ofer vreodată, Alice. Acum te am pe tine, pe Maude şi pe Herbert, care mă așteptați.

O sărută uşor.

— Ţi-am povestit vreodată cât de mult au îndrăgit unii dintre noi oraşul? Se pare că pe puţin patru dintre noi ne-am hotărât să ne instalăm aici. Aaron şi soţia lui caută o casă…

— Serios?… şopti ea, vrăjită de sărutările lui.

— Iar Sharon are de gând să-şi întemeieze o familie.

Alice gemu, când buzele lui îi atinseră gâtul.

— Foarte frumos…

— Mărită-te cu mine, Alice! o rugă el, privind-o în

ochi.

Se ciocni de cruda realitate şi vraja se destramă. Cum putea s-o înnebunească astfel, doar cu câteva sărutări? Era gata să admită orice i-ar fi cerut. Clătină din cap şi făcu un pas înapoi.

— Nu-ţi dai seama, Clayton, nu pot să-mi asum o asemenea răspundere!

— Ce răspundere?

— Nu pot să te reţin de la împlinirea acestui vis. Ce se va întâmpla peste un an, doi sau zece, când veţi descoperi un mod de a călători în spaţiu fără riscuri? Vei fi primul care va dori să plece, spuse ea, ştergându-şi lacrimile. Ce se va întâmpla dacă vei descoperi o altă dimensiune? Vei dori s-o explorezi…

— Nu-i adevărat, Alice…

— Toate astea nu schimbă cu nimic lucrurile, Clayton. Eşti un visător, iar eu nu pot să mă mărit cu un visător!…

Se întoarse şi ieşi în grabă prin uşile securizate, în lumina palidă a soarelui de iarnă. Uşile se închiseră în urma ei, şi Clayton începu să înjure cumplit.

Capitolul 12

Alice simţi prezenţa lui Clayton în bucătărie, dar continuă să cureţe cartofi. De două zile, adică din dimineaţa în care fuseseră la laborator, trăiseră în aceeaşi casă, ca doi străini. Nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte, cele mai multe din partea lui Clayton, care o anunţa că nu va fi acasă la cină. Alice simţea că tensiunea o dă gata. Nu mai avea spor la muncă, nu mai avea poftă de mâncare şi puţinul ei somn era chinuit de coşmaruri pe care dimineaţa nu şi le mai putea aminti. Cuţitul îi tremura în mână atât de

tare, încât simţi nevoia să-l lase jos înainte de a-l privi pe Clayton. Nici el nu arăta mai grozav.

— Cina va fi gata în vreo zece minute.

El clătină din cap şi îşi luă jacheta din cui.

— Mă duc să văd ce mai e pe la George.

— E ultima seară când mai ai grija asta.

Cuvintele ei îi atraseră atenţia.

— De ce?

— Maude şi George se întorc mâine după-amiază. Mă duc să-i iau la ora două de la aeroport.

— Dar Herbert?

— Rămâne cu Martha. Se pare că s-a ţesut o adevărată poveste de dragoste între ei doi. Din câte mi-a spus Maude, va fi o nuntă în ianuarie.

Clayton o privi de parcă şi-ar fi ieşit din minţi.

— Iubirea e un lucru mare, mormăi el, apoi ieşi trântind uşa.

Alice privi îndelung în urma lui, apoi murmură:

— Ba nu, Clayton, e o porcărie…

Încercând să-şi înăbuşe lacrimile, se întoarse la cartofii pe care-i mai avea de curăţat.

Clayton privea ecranul monitorului. Ora două noaptea era total nepotrivită ca să stea singur în sufragerie şi să-şi verse nervii asupra unui biet calculator fără apărare. Nu ştiuse la ce să se aştepte în timpul petrecerii de Crăciun de la Aaron, dar sperase totuşi ceva, orice în afară de masca de politeţe rece pe care o afişa Alice. El o presase să-l însoţească, insistând asupra faptului că Aaron şi soţia lui îi aşteptau pe amândoi. Alice cedase în cele din urnă, se îmbrăcase splendid şi pornise să cucerească pe toată lumea. Natural, pe toată lumea în afară de el. Masca reapărea la locul ei, ori de câte ori el se afla prin preajmă. Dacă Maude n-ar fi fost din nou acasă,

dormind în camera ei, s-ar fi simţit ispitit să bată la uşa lui Alice şi să-i ceară câteva răspunsuri.

De pildă, de ce transformase viaţa lor într-un iad? ...

Îl iubea, de asta nu se îndoia nicio clipă. Şi lui asta îi era destul. Ultimele două săptămâni, fără ea, fuseseră un infern. Sărbătoarea Recunoştinţei era o amintire îndepărtată şi fericită. Iar acum se apropia Crăciunul, care i se părea cufundat în umbră şi tristeţe. De zile întregi, Maude se ocupa cu împodobirea casei. Ghirlandele atârnau pretutindeni, uşile erau împodobite cu cununi de brad şi frunze, iar un brad de Crăciun de doi metri şi jumătate aştepta mândru în camera din faţă. Colindele răsunau în salonaş şi toată casa mirosea a prăjituri. Lui Clayton i se frângea inima de câte ori intra în casă, pentru că, după cum stăteau lucrurile, Moş Crăciun n-avea să-i aducă darul pe care şi-l dorea cu patimă.

Clayton privi ceaşca goală de cafea şi se întrebă dacă merita să se ducă să-şi mai facă una. De la miezul nopţii, când Alice se dusese la culcare, băuse trei cafele şi nu făcuse absolut nimic.

Un zgomot uşor dinspre uşă îi atrase atenţia. Clipi repede, ca să se asigure că ochii nu-i joacă o festă. Dar era adevărat. Alice se sprijinea de tocul uşii. Purta capotul ei vechi şi nişte papuci roşii. Coafura sofisticată de la petrecere dispăruse, împreună cu machiajul şi cerceii. Era Alice cea de toate zilele, şi niciodată nu fusese mai frumoasă.

— Te deranjez? întrebă ea.

— Întotdeauna, răspunse Clayton, surâzând.

Schiţă un gest către scaunul de lângă el. De săptămâni încerca să o aşeze pe Alice alături de el şi să-i arate cum putea să intre în comunicare cu

computerul principal de la laborator. Dar ea nu mai intrase în sufragerie din noaptea când făcuseră dragoste pe masă. Simpla amintire îl tulbură şi-l umplu de dorinţă.

Alice intră în sufragerie, dar nu se aşeză. Îşi făcu de lucru cu speteaza unui scaun, apoi cu aranjamentul de pe bufet, şi îndepărtă o picătură de ceară uscată de pe o lumânare roşie.

— Ţi-am povestit vreodată cum au murit părinţii mei?

Privirea lui nu se desprindea de chipul ei.

— Nu, n-ai vorbit niciodată despre părinţii tăi.

Îi urmărea fiecare emoţie, fiecare tresărire. Aici urma să se petreacă un eveniment important şi el nu avea de gând să rateze nicio clipă.

— Fred Jorgensen a întâlnit-o pe Gayle Harting într-o expediţie în Noua Guinee. Amândoi erau antropologi. Mama mea vorbea despre ziua când l-a cunoscut pe tata ca despre o decizie a destinului. Tata pretindea că a fost ceasul rău. În orice caz, s-au îndrăgostit, s-au căsătorit după un ritual străvechi şi şi-au întemeiat o gospodărie într-o colibă de stuf dintr-un cătun izolat.

— Pare romantic…

Nu era sigur ce ar fi trebuit să spună, sau dacă ar fi fost mai bine să tacă.

Alice se încruntă şi îndepărtă o frunză galbenă dintr-un vas de flori.

— Numai romantic n-am auzit să fi fost… S-au întors în America numai cu două săptămâni înainte de naşterea mea. Se pare că unul din dezavantajele vieţii în sălbăticie este lipsa asistenţei la naştere. Au cedat presiunilor familiei şi s-au căsătorit legal în ziua botezului meu.

— Aş fi vrut ca părinţii tăi să mai fi fost în viaţă, Alice… Mi se par oameni *foarte* interesanţi…

— Mama şi tata erau oameni fascinanţi, poţi să întrebi pe oricine i-a cunoscut. Erau inima oricărei petreceri, ori de câte ori petreceau destulă vreme în lumea civilizată ca să participe la vreuna. Aveau povestiri minunate de spus. Păreau să fi văzut totul. Munca lor cu triburi şi culturi puţin cunoscute era considerată extraordinară. Universităţile se luptau să le finanţeze expediţiile.

Alice respiră adânc.

— Universitatea Oxford a fost cea care i-a susţinut în ultima expediţie, din Amazonia. Urmau să găsească un trib indian, despre care se zicea că păzeşte străvechiul Eldorado. Părinţii mei nu au putut rezista ispitei unui trib pierdut şi a unei legende. Nu le păsa de aur, căci bunurile materiale nu au însemnat niciodată mare lucru pentru ei.

Alice tăcu, privind în gol în noaptea de afară.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Clayton, când văzu că ea nu avea de gând să continue.

— Nu ştie nimeni. La câteva luni după ce ei ar fi trebuit să se întoarcă, Universitatea Oxford a trimis o echipă în căutarea lor. Se aflau la vreo trei zile de drum într-o regiune necunoscută din interiorul pădurii ecuatoriale, când au dat peste ceea ce fusese tabăra părinţilor mei. Toată lumea, inclusiv mama şi tata, fuseseră ucişi.

— Îmi pare rău, Alice…

Ea încercă să surâdă, dar nu reuşi.

— Mulţumesc, dar e mult de-atunci…

Clayton se aşeză la loc. Privirile ei erau încă pierdute în noapte.

— Cred că a fost foarte greu pentru tine.

— Să rămân orfană la treisprezece ani?

— Şi asta. Dar mă gândeam mai ales cât de greu a fost să te simţi mereu abandonată. Cine avea grijă de tine când părinţii tăi erau plecaţi?

— Eram târâtă de colo-colo, când la bunici, când la Maude şi Elmer, în timp ce părinţii mei alergau după *visurile* lor…

Clayton oftă. Iată cum îi despărţea simpla idee de a-ţi urmări visul… Fusese crescută de părinţi de împrumut, în timp ce mămica şi tăticul ei îşi vedeau de visurile lor, în care nu era loc pentru ea. După experienţa trăită cu părinţii ei şi cu James, nu era de mirare că îşi închipuia că în viaţa unui visător nu e loc de altceva, şi deci nici de ea. Clayton ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i spună că totul e în ordine, dar era oare totul în ordine?… Cum putea oare s-o facă să înţeleagă că nu cariera era visul lui, ci ea şi cei şase copii?

— Dacă mă gândesc mai bine, spuse el, nu cred că aş fi vrut să-i cunosc pe părinţii tăi. Nu le-ar fi plăcut ce am eu de spus.

În ce-l privea pe James, se gândea cu groază ce s-ar fi întâmplat dacă omul ar fi avut un pic de bun-simţ şi ar fi făcut un compromis, pentru că în cazul acesta Alice s-ar fi măritat cu el, iar el, Clayton, n-ar mai fi cunoscut iubirea ei.

— Nu fi supărat pe ei, Clayton. M-au iubit, în felul lor…

— Un fel destul de ciudat…

— Poate, dar gândeşte-te ce greu trebuie să le fi fost să aibă un copil, care evident nu făcea parte din planurile lor şi să-i tragă mereu înapoi…

— Am citit câteva articole despre părinţii tăi în revistele pe care Maude le-a păstrat de-a lungul anilor. N-am băgat de seamă să fi fost prea stânjeniţi de

prezenţa ta. Am impresia că nu aveai nici două luni când părinţii tăi au plecat într-o expediţie în Filipine.

Clayton se ridică şi văzu privirea ironică din ochii ei.

— Există ceva ce se numeşte compromis, Alice. Părinţii tăi ar fi putut călători mai puţin, sau ar fi putut să te ia cu ei, dacă ar fi văzut ce mult suferi de lipsa lor. Mulţi părinţi îşi iau copiii cu ei în călătorii.

— Dar părinţii mei călătoreau în regiuni necunoscute ale junglei şi nu puteau să care un sugar după ei.

Clayton se încruntă. Încă le mai lua apărarea.

— Dar James?

— Ce-i cu el?

— Nu mi-ai spus tu că Barbara şi James au un băieţel, pe care l-au luat cu ei într-un sat îndepărtat de munte din Honduras? James îşi urmează visul, cu o soţie şi un fiu alături. Aşa ar fi putut face şi părinţii tăi, dacă ar fi dorit.

Ea îl privi uimită.

— Vrei să spui că părinţii mei nu m-au dorit?

Clayton clătină din cap şi închise calculatorul.

— Nu i-am cunoscut niciodată pe părinţii tăi, aşa că nu mă pot hazarda să fac presupuneri despre ce au dorit ei. Numai tu poţi să răspunzi la această întrebare, Alice. Tot ce vreau să spun este că visurile altora nu au nimic de-a face cu noi doi.

— Am coborât aici, Clayton, în speranţa că voi putea să te fac să înţelegi.

— Ce să înţeleg?

— De ce noi doi nu avem nicio şansă. Nu înţelegi că nu pot să intru în competiţie cu visurile tale? Şi m-am săturat să fiu pe planul al doilea.

— Pe planul al doilea?! strigă el. Asta crezi tu

despre mine, că eşti pe planul al doilea?!… Când m-am purtat eu cu tine în aşa fel, încât să te simţi pe planul al doilea?!…

Îşi trecu prin păr mâna care-i tremura de furie. Din doi paşi acoperi distanţa dintre ei şi o cuprinse de bărbie. Atingerea lui era surprinzător de blândă, pentru cât era de înfuriat.

— De când te-am cunoscut, ai ocupat mereu primul loc în mintea şi în inima mea. Tu nu-ți dai seama cât de mult te iubesc?

Clayton îşi înclină capul şi-i sărută încet gura dulce. Îşi trecu limba peste buzele ei, făcând-o să-l dorească, şi nu conteni s-o sărute, până când ea nu i se topi în braţe. Când o simţi tremurând de dorinţă, o îndepărtă cu blândeţe.

— Am să mă însor cu tine, Alice, şi voi face tot ce depinde de mine ca să-ţi dăruiesc cei şase copii pe care i-ai visat.

Îi şterse o lacrimă care-i alunecase pe obraz.

— O să ne ocupăm de asta, iubito. Nu-ţi dai seama că avem acelaşi vis?

O sărută uşor pe frunte, îi spuse „noapte bună” şi ieşi.

Urcă scara cu paşi uşori, îndreptându-se spre un duş rece şi un pat în care avea să fie singur. Alice îi povestise despre părinţii ei. Era un început. Acum înţelegea unde-şi aveau rădăcinile temerile ei şi avea astfel o şansă în plus să le înfrângă.

Clayton se opri în faţa uşii de la bucătărie şi fără nicio jenă trase cu urechea la conversaţia dintre Maude şi Alice. Un surâs larg îi lumină faţa când auzi despre ce vorbeau.

— Vai, Maude, mă bucur atât de mult pentru tine! … Mi-am dat seama de la bun început că tu şi George

formaţi o pereche minunată.

— Nu crezi că suntem prea bătrâni ca să ne căsătorim?

— Absurd! Vă potriviţi de minune.

— Am fixat data căsătoriei de Sfântul Valentin.

— Cea mai romantică zi din calendar, exclamă Alice, şi Clayton ar fi putut să jure că se lupta din nou cu lacrimile. Dar cel puţin, de data asta erau lacrimi de fericire.

— George ar fi vrut mai repede, spuse Maude, dar acum vine Crăciunul, iar în ianuarie e nunta lui Herbert, la Baltimore, şi i-am spus că mai devreme de februarie nu se poate, aşa că mi-a sugerat să facem nunta chiar de sărbătoarea Sfântului Valentin.

— Ce vrei, e nerăbdător! o tachină Alice.

Maude tăcu o clipă, apoi spuse:

— Şi totuşi există un lucru care mă îngrijorează.

— Care?

— Tu.

— Eu? întrebă Alice. Ce-i cu mine?

— Să ştii că atât eu, cât şi George te invităm să vii să locuieşti cu noi. Casa lui George este destul de spaţioasă, iar nouă nu ne place ideea că vei locui singură în toată casa asta mare.

— Dar ce te face să crezi că mi-aş putea permite să cumpăr casa?

— N-am de gând să-ţi vând casă, Alice. Este casa familiei Jorgensen, iar tu eşti ultimul Jorgensen. E drept să fie a ta.

— Dar Herbert? Şi el e un Jorgensen.

— Martha şi Herbert vor fi foarte fericiţi la Baltimore, în casa ei. De altfel şi el, ca şi mine, este înaintat în vârstă. Noi nu vom mai avea copii, aşa că e drept să fie casa ta.

— Nu pot accepta un asemenea dar, spuse Alice. Casa asta valorează o avere. Tu şi Herbert aţi putea să o vindeţi şi să faceţi ceva cu banii, să plecaţi în luna de miere, de pildă.

— Să vând casa Căpitanului Jedidiah?! strigă Maude.

Clayton interveni prompt, de parcă scenariul ar fi fost scris anume pentru el, şi intră în bucătărie.

— Nici nu-i nevoie să dai un anunţ, Maude. O cumpăr eu.

— Ce să cumperi? întrebă Alice.

— Casă, desigur.

Se îndreptă spre maşina de cafea şi îşi umplu ceaşca.

— Şi mă rog cine ţi-a spus că ar fi de vânzare?! izbucni Alice.

— Chiar adineauri vorbea Maude despre asta şi am vrut să mă asigur primul. De multă vreme caut un căsoi mare şi vechi…

Maude privi derutată de la unul la altul.

— Am să ţin cont de oferta ta, Clayton. Dar trebuie s-o las întâi pe Alice să decidă. La urma urmei, ea face parte din familie.

Alice se uită uimită la mătuşa ei.

— Ai fi în stare să-i vinzi casa Căpitanului Jedidiah?

— Numai după ce te hotărăşti tu ce ai de gând să faci. Aş prefera să păstrăm casa în familie, dar dacă n-o vrei, noi nu te vom sili. Va fi o casă foarte potrivită pentru Clayton să-şi deschidă cabinet. Jedidiah ar fi mândru să ştie că aici locuieşte un doctor.

Clayton se întoarse mirat spre Alice, dar ea ridică din umeri.

Maude se ridică şi îşi luă paltonul.

— Mă duc până la George să-i spun că te-ai

bucurat de veşti. El voia să fie de faţă când te voi pune la curent cu planurile noastre de căsătorie, dar i-am spus că e de modă veche.

Apoi îşi înnodă o eşarfă pe cap şi dispăru pe uşa din dos.

Alice se întoarse spre Clayton.

— Nu vrei casa asta decât pentru că ştii că o vreau eu.

El o sărută uşor pe frunte. Trecuseră două zile de la discuţia lor din sufragerie şi ea era tot la fel de încăpăţânată.

— Vezi că ţi-ai dat seama?...

Începu să fredoneze un cântecel şi se îndreptă spre sufrageria care devenise cel de-al doilea birou al lui. Planul lui de a-i cuceri dragostea şi încrederea era aproape complet. În două zile totul va fi gata şi atunci nimic nu le va mai sta în cale.

Alice se ridică încet şi se întinse. Îşi petrecuse toată noaptea cuibărită într-un fotoliu din dormitorul lui Clayton, aşteptându-l să se întoarcă. Dar el nu apăruse. Îşi petrecuse toată noaptea la laborator, după cum îi spusese lui Maude la telefon. Fusese cea mai cumplită noapte din viaţa ei.

Îşi petrecuse noaptea gândindu-se la ce-i spusese Clayton. Avea dreptate în ce-i privea pe părinţii ei. Nu visurile lor o separaseră de ei. Ar fi putut fi o familie adevărată, dacă ar fi dorit cu adevărat. Dar, nu doriseră. Era foarte simplu. Ar fi trebuit să-şi dea de mult seama de asta, dar preferase să ignore realitatea. Maude şi Herbert nu-i criticaseră niciodată părinţii, cel puţin nu de faţă cu ea. Dar avea sentimentul că, în adâncul inimii lor, ar fi avut multe de spus.

Cu James era altă poveste, pe care ea o integrase

aceluiaşi tablou. Dacă l-ar fi iubit cu adevărat, s-ar fi dus cu el şi şi-ar fi petrecut restul vieţii într-o colibă de iarbă, hrănindu-se cu insecte. Adevărul era că nu-l iubise destul. Fusese atrasă de înfăţişarea lui plăcută şi de sentimentul de siguranţă pe care i-l inspira.

Înainte de ivirea zorilor, reuşi să-şi dea seama exact cât de mult îl iubea pe Clayton. Pentru el, era gata să trăiască într-o colibă de stuf, să mănânce şerpi şi să lupte contra malariei. Pentru el, era gata să strângă bagajele copiilor şi să-l urmeze în timp şi spaţiu.

Herbert o avea acum pe Martha care să aibă grijă de el şi căreia să-i poarte de grijă. Maude îl avea pe George şi dragostea lor proaspăt regăsită. Nimic n-o mai reţinea în Harper. Simţea încă o anumită răspundere în ce-i privea pe Herbert şi Maude, dar totul putea fi rezolvat şi de departe, de unde i-ar fi cerut munca lui Clayton să se mute. Iar ei vor fi împreună şi numai asta conta.

Clayton merita familia pe care o visase. Aceeaşi din visele ei. De fapt, amândoi visau aceleaşi lucruri…

Alice se îndreptă spre dormitorul ei şi făcu un duş. De îndată ce va ajunge la serviciu, va suna la laborator, ca să-l roage pe Clayton să ia masa cu ea. Avea de gând să-i accepte propunerea referitoare la căsătorie, şase copii şi un căsoi mare şi vechi, dacă mai era de actualitate. Iar dacă nu mai era, avea să-i facă ea o propunere, pe care nu va fi în stare s-o refuze.

Patru ore mai târziu, Alice întinse mâna către telefonul care suna. Era epuizată. Dimineaţa evoluase de la promisiuni optimiste la un balamuc total. Universitatea se pregătea de vacanţă, şi examenele finale erau în curs. Biblioteca nu era locul potrivit să-ţi

cauţi liniştea. Nu avusese nici măcar răgazul să-l caute pe Clayton. De vreo două ori reuşise să formeze primele trei cifre, apoi fusese întreruptă. După cum se profilau lucrurile, n-avea să ajungă acasă înainte de miezul nopţii.

— Alo, aici Alice Jorgensen.

— Bună, aici e Jenny.

Alice o cunoscuse pe secretara lui Clayton la petrecerea lui Aaron.

— Nu ştiu dacă fac bine, dar... n-ai putea să treci puţin pe la laborator, chiar acum? spuse Jenny, după o clipă de ezitare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice, alarmată. S-a întâmplat ceva cu Clayton?

— Totul e-n ordine, Alice. Dar cred că ar fi mai bine să vii.

Alice privi nedumerită receptorul. Jenny închisese. Ceva nu era în ordine! În câteva secunde îşi luă haina şi ieşi în fugă din birou. Nici măcar nu întoarse capul spre asistenta ei, când îi strigă:

— Beverly, ocupă-te tu de problemele care apar în lipsa mea.

De zece ori, în goana ei dintr-o parte în cealaltă a campusului, blestemă tocurile înalte şi inventatorul lor. Şi totuşi, ajunse în câteva minute la laborator, şi apăsă butonul interfonului.

— Da?...

— Jenny, sunt eu, Alice. Deschide-mi!

Uşile se deschiseră îndată, iar Alice se năpusti în birou. O văzu pe Jenny, aşezată la biroul ei, clătinând trist din cap. Îi arătă cu mâna spre uşile duble care duceau în camera interioară.

— Acolo. Dar mă tem că e prea târziu...

Alice păli, dar deschise uşile duble. Aruncă o

privire prin cameră şi se încruntă. Intră încetişor în cameră, privind la masa de conferinţă la care stăteau adunaţi, în tăcere, cinci cercetători. Erau toţi membrii echipei, în afară de Clayton. Cu siguranţă că dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, n-ar fi stat acolo, atât de liniştiţi.

— Unde e Clayton?

— A plecat, spuse Aaron, făcând semn cu capul în direcţia unei coli de hârtie care se afla pe masă.

Alice se apropie de masă şi începu să citească. Era demisia lui Clayton. Părăsea echipa din motive personale şi accepta un post de profesor la Departamentul de ştiinţe al Universităţii. Citi din nou demisia, simţind cum clocoteşte de bucurie. De dragul ei, era dispus să renunţe la propriile lui visuri…

Puse hârtia la loc pe masă şi-i privi pe rând pe colegii lui Clayton. Niciunul nu părea încântat.

— I-a acceptat cineva demisia?

— Nu, am refuzat toţi, răspunse Sharon. Dar asta nu contează. Nu-l putem sili să lucreze aici, Alice.

Ea surâse.

— Dar nimic nu-l împiedică să se întoarcă, nu-i aşa?

— Aşa e, răspunse Ellis, cu un surâs în colţul gurii.

Alice rupse demisia în două, surâzând din ce în ce mai larg, şi la rândul lor toţi membrii echipei surâseră uşuraţi.

— Atunci aşteptaţi-vă să se întoarcă mâine dimineaţă…

Băgă resturile de hârtie în buzunarul de la palton, neacordând atenţie exploziei de bucurie a celor, din jur, şi ieşi din laborator.

Pe drumul de întoarcere spre cabinetul decanului îşi blestemă din nou pantofii şi frigul iernii. În câteva minute se afla în faţa secretarei decanului şi îşi scutura

zăpada de pe pantofi. Secretara era un zdrahon de femeie şi-ţi trebuia ceva curaj ca să te încumeţi să treci de ea.

Alice respiră adânc şi surâse cât mai fermecător posibil. Era o Jorgensen şi Jorgensenii au alergat întotdeauna după visurile lor. Iar visul ei se afla chiar în clipa aceea în biroul decanului.

— Bună dimineaţa, aş putea să-l văd pe domnul decan, vă rog?

— Aţi stabilit o întâlnire?

— Nu, dar…

— Îmi pare rău, domnul decan e ocupat momentan.

— Ştiu, e cu doctorul Williams, nu-i aşa?

— De unde ştiţi?

— Trebuie să vorbesc cu amândoi. Vă rog, e important.

— Îmi pare rău, nu pot să-i întrerup.

Alice îşi plecă ochii. Cu atât mai rău pentru metoda civilizată…

— Înţeleg…

Cu o mişcare rapidă şi hotărâtă, deschise uşa de la biroul decanului şi intră. Secretara o urma la un pas, cerându-şi scuze, şi încercând s-o tragă îndărăt.

— Alice! exclamă Clayton, sărind de pe scaun.

Decanul se ridică la rândul lui.

— E-n regulă, domnişoară Merryweather.

Apoi surâse către Alice.

— Cărui fapt datorăm onoarea, domnişoară Jorgensen?

Alice îi privi pe rând pe Clayton şi pe decan, în vreme ce secretara părăsea biroul, închizând fără zgomot uşa în urma ei.

— Am venit să vă anunţ că doctorul Williams nu

poate accepta postul de profesor pe care aţi avut amabilitatea să i-l oferiţi. Se pare că echipa de cercetare mai are încă nevoie de experienţa lui…

— Am demisionat deja din echipă, Alice.

— Se pare că demisia ta s-a rătăcit, răspunse ea întinzându-i bucăţelele de hârtie.

Decanul îşi ascunse un zâmbet.

— Am impresia că domnişoara Merryweather mă cheamă. Ce-ar fi să mai discutaţi puţin despre asta? spuse el, ieşind din propriul lui birou.

Clayton privi bucăţelele de hârtie din palmă.

— Nu mai ştiu ce să cred, Alice. Am decis să abandonez echipa şi să accept o catedră aici, la Universitate, ca să nu mai trebuiască să-ţi faci griji că voi dispărea undeva, în viitor. Am prevăzut totul. Eu o să predau fizica, o să trăim într-un căsoi mare şi vechi şi o să avem şase copii.

— De acord cu căsoiul şi cei şase copii, dar deocamdată nu te văd predând fizica. Se pare că m-am îndrăgostit de un visător. Un om care are propria lui concepţie despre viitor, pe care puţini dintre noi pot s-o înţeleagă. Şi vreau să mă mărit cu acest visător…

Clayton îi cuprinse mâinile.

— Dar nu te mai temi că voi pleca în aventură şi te voi abandona pe tine şi pe micuţi?

— Ai face una ca asta?

— Niciodată, şopti el, sărutându-i palmele. N-aş putea niciodată să te părăsesc, Alice, pentru că te iubesc.

— Atunci totul e-n ordine, spuse ea zâmbind. Dar ca să fiu mai sigură că n-o să-ţi treacă prin cap să-ţi iei vreo vacanţă într-o altă dimensiune, am de gând să-ţi fac fiecare zi atât de deosebită, încât nici prin gând să nu-ţi treacă să pleci.

Buzele lor se atinseră, ca o promisiune pentru totdeauna.

Epilog

A opta dimensiune.

Sorii răsăreau dinspre sud şi vest. Se apropia ceasul când micuţele creaturi cu blană îşi croiau drum prin fâneaţă. Valuri de iarbă de culoarea ametistului şi de flori albastre ca safirele dansau în cele patru vânturi. Se făcuse dimineaţă, alungând întunericul nopţii.

O creatură mai mare purta cu dragoste două versiuni miniaturale ale sale, înaintând către piedestal. Patru urechi lungi şi mobile se târau în urma ei, ascunzând codiţa roşie şi pufoasă care o desemna ca matcă, cel mai înalt titlu care putea fi acordat unui milhuc, în afară de acela de Mare Vizir. Ea se strecură prin mulţime, până ajunse chiar sub piedestal, loc privilegiat la care îi dădea dreptul statutul său.

Alte mătci, purtându-şi puii, i se alăturară. Niciuna nu pierduse răsăritul soarelui, de când darurile din ceruri începuseră să apară. La început, apariţia darurilor din nimic îi umpluse de spaimă. Deruta pusese stăpânire pe ţinutul lor pentru mai multe zile. În cele din urmă, Marele Vizir decretase că darurile soseau din ceruri şi un piedestal magnific fusese construit în mijlocul păşunii de milhucii lucrători.

În zorii zilei următoare, munca lor fusese binecuvântată şi primul dar fusese aşezat în mijlocul piedestalului. Era un obiect ciudat, alcătuit dintr-o substanţă de culoare închisă, care încercuia un material transparent, dar de nepătruns. Nimic din experienţa milhucilor nu-i pregătise pentru întâlnirea

cu o pereche de ochelari. Însemne ciudate fuseseră găsite pe una din proeminenţele subţiri care porneau din acest obiect. Însemnele fuseseră copiate şi studiate cu religiozitate de către cei mai învăţaţi. Dar nimeni nu putu să descifreze scrierea misterioasă: „*Doctor Clayton Williams*, *Universitatea Harper*” Mătcile se strânseră una într-alta şi se aşternu liniştea. Chiar şi cel mai tânăr dintre milhuci era conştient de însemnătatea momentului. Cei doi sori se înălţau pe cer, iar razele lor scăldau în lumină darurile, obiecte uriaşe, conţinând toate părţi din inscripţia celui de pe piedestal: „*Aparţine Universităţii Harper*. *Se oferă recompensă*. *Telefonaţi la 555 – 7979*”.

Liniştea se aşternu asupra mulţimii, în clipa în care prima rază de soare atinse partea transparentă a obiectului de pe piedestal. Un curcubeu de lumină se revărsă peste milhuci, îmbrăcându-i în culori strălucitoare, care se intensificau pe măsură ce sorii urcau pe cer.

Minute întregi milhucii se priviră unul pe altul cu încântare, admirându-şi vecinii, prietenii, sclipind în culori pe care nu le mai văzuseră niciodată. Sorii se ridicară mai sus şi culorile începură să pălească, apoi fâneaţa reveni la culorile ei obişnuite, viorii. Milhucii oftară, de la cel mai tânăr la cel mai în vârstă şi în tăcere, fiecare mulţumi cerurilor, care le dăruise un curcubeu.

Sfârșit

Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita niciodată,
scrise de autori cunoscuți ai genului

Loveswept

Gura ei - dulce ca raiul, fierbinte ca iadul - era plină de făgăduințe...

Cu un zgomot misterios, Clayton Williams apare în salonul lui Alice Jorgensen, în noaptea de Halloween - și o convinge pe doamna costumată în iepuraș că nu se poate aștepta din partea lui decît la necazuri!... Cum este pătimaș îndrăgostit de ea, și cum nu e dispus s-o lase să-i scape, Clayton se instalează în pensiunea ei și încearcă să-i descifreze secretele. Dar Alice își va asuma oare riscul de a se îndrăgosti de un cutezător cu ochii ca stelele?...

Într-un roman plin de umor și senzualitate, Marcia Ewanick relevă misterul fără pereche al iubirii adevărate. Poate oare micuța realistă, fierbinte pînă la incandescență sub taioarele ei cuminți, să-și dăruiască inima unui visător, atrăgător ca păcatul, a cărui simplă atingere face timpul să se oprească?...

Lei 2157+43TL = 2200